

SECRET

A Titkos Kör

2. A fogoly

fine ... selection

L. J. SMITH

L. J. SMITH

SECRET

2. A fosoly

Első kiadás Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2014

Írta: Lisa Jane Smith A mű eredeti címe: The Secret Circle Book 2 - The Captive

Fordította: Komáromy Zsófia A szöveget gondozta: Egyed Erika

A művet eredetileg kiadta: HarperTeen, an imprint of HarperCollins Publishers.

Szöveg:

Copyright © 1992 by Lisa Smith and Dániel Weiss Associates, Inc. Published by arrangement with Rights People, London

Borító:

Cover Art © 2012 by Michael Frost Cover Design by Sarah Nichole Kaufman

A sorozatterv, annak elemei és az olvasókhoz szóló üzenet a borító belsőn Katona Ildikó munkája. © Katona Ildikó, 2014

> ISSN 2060-4769 ISBN 978 963 373 640 1

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2014-ben Cím: 6701 Szeged, Pf. 784 Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139 E-mail: info@konyvmolykepzo.hu www.konyvmolykepzo.hu Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Zsibrita László, Kelcz Roland Korrektorok: Szuperákné Vörös Eszter, Gera Zsuzsa Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Laurennek és Briannek, akik tudják, hogy a szeretet a legnagyobb erő

űz, gondolta Cassie. Lángoló őszi színek vették körbe. Sárgás-narancssárga cukorjuhar, élénkpiros szasszafrász, bíborvörös cserszömörce. Mintha az egész világ Faye tüzével lángolt volna.

És engem is elborítanak a lángok.

Ahogy végigment a Varjúrév úton, Cassie-nek minden egyes lépéssel egyre jobban görcsbe rándult a gyomra.

Az út végén álló sárga, viktoriánus ház a szokásos szépségében pompázott. A legmagasabb torony ablakában függő prizmából szivárványos fényjátékot csalt elő a napsütés. Egy hosszú világosbarna hajú lány szólt Cassie-nek a tornácról:

- Siess, Cassie! Elkéstél!
- Bocsi! kiáltott a lány, és felgyorsított, pedig legszívesebben megfordult volna, hogy elrohanjon az ellenkező irányba.

Hirtelen, megmagyarázhatatlan módon az az érzése támadt, hogy legbenső gondolatai az arcára vannak írva. Laurelnek elég lesz egyetlen pillantást vetnie rá, hogy mindent tudjon a tegnap éjjel Adammel történtekről, illetve a Faye-jel kötött egyezségről.

Laurel azonban csak belekarolt, betessékelte és felsietett vele az emeletre, Diana szobájába. Diana a nagy diófa szekrény előtt állt, Melanie az ágyon üldögélt. Sean feszengve gubbasztott az ablakfülkében, tenyerét a térdéhez dörzsölgetve.

Adam mellette állt.

Felnézett, ahogy Cassie belépett a szobába.

A lány éppen csak rápillantott a szürkéskék szempárra, de az is elég volt. Pontosan olyan volt a színe, mint a titokzatos óceánnak, amelynek napsütötte felszíne alatt kifürkészhetetlen mélység rejtőzik. A fiú arca semmit sem változott: feltűnő és érdekes volt, magasan ülő járomcsontja és markáns szája büszkeségről, de a vonásai érzékenységről és humorérzékről is árulkodtak. Cassie mégis másnak látta, hiszen tegnap éjjel a szeme előtt változtatta mélykékre ezt a szempárt a szenvedély. És érezte a fiú száját...

Se szóval, se tettel, és sehogy máshogy, mondta magának hevesen, miközben a földre bámult, mert nem mert felnézni. Olyan vadul dübörgött a szíve, hogy arra számított, rezegni kezd a blúza. Te jó isten, hogy lehet ezt elviselni, hogy fogja megtartani az esküjét? Irtózatos erőfeszítésébe került úgy leülni Melanie mellé, hogy közben rá se pillantson a fiúra, tudomást se vegyen jelenlétének bűvös erejéről.

Tessék szépen hozzászokni, szólította fel magát. Mert mostantól jó sokszor kell majd ezt elviselned.

- Remek, végre mind itt vagyunk szólt Diana. Az ajtóhoz lépett,
 és becsukta. Ez zártkörű megbeszélés folytatta a kis csapat felé
 fordulva. A többieket nem hívtam meg, mert nem vagyok biztos
 benne, hogy közös nevezőn vagyunk.
 - Enyhén szólva morgott Laurel a bajsza alatt.
- Bepöccennek, ha megtudják mondta Sean, s fekete szeme Adam és Diana közt cikázott.
- Pöccenjenek felelte Melanie szenvtelenül. Higgadt, szürke szemét Seanra szegezte, aki elpirult. Ez sokkal fontosabb, semhogy Faye hisztizése miatt aggódjunk. Muszáj kiderítenünk, mi lett azzal a sötét energiával... márpedig rögvest.
 - Nekem van is tippem, hogyan mondta Diana.

Egy fehér bársonyerszényből ezüstláncon függő, apró, zöld követ vett elő.

- Hát persze, ingával! vágta rá Melanie.
- Pontosan. Ez egy peridot magyarázta Diana Cassie-nek. Látó-kő... igaz, Melanie? Általában hegyikristályt használunk ingának, de szerintem most jobb a peridot, nagyobb valószínűséggel érzékeli a kártékony energia nyomát. Elvisszük az ingát oda, ahol a sötét erő

kiszabadult, a peridot pedig pontosan abba az irányba leng majd, amerre az energia ment.

- Legalábbis, reméljük mormolta Laurel.
- Nos, ez a teória mondta Melanie.

Diana Adamre nézett, aki szokatlanul csendes volt.

- Te mit gondolsz?
- Szerintem megér egy próbát. De szellemileg is meg kell majd erőltetnünk magunkat. Teljes koncentrációt igényel mindannyiunktól... főleg, mivel nem teljes a Kör.

Higgadtan beszélt, Cassie csodálta nyugodt hangnemét. Ő maga Diana felé fordult ugyan, de valójában a diófa szekrényt bámulta.

Diana Cassie-hez fordult:

- Te mit gondolsz?
- Én? kérdezte a lány ijedten, elkapva tekintetét a szekrény ajtajáról.

Nem számított rá, hogy a véleményét kérdezik, mit sem tudott se ingáról, se peridotról. Elszörnyedve érezte, hogy elpirul.

- Igen, te. Igaz, hogy még nem ismered a módszereinket, de sokszor támadnak *megérzéseid*.
- Ó! Hát... Cassie próbálta megfejteni az érzéseit, igyekezett a mindent elborító bűntudat és rémület mögé látni. Azt hiszem... nem rossz ötlet mondta végül, de tudta, milyen bénán hangzik ez. Nekem jónak tűnik.

Melanie grimaszolt, Diana viszont ugyanolyan komolyan bólintott, mint Adam válaszára

- Rendben, akkor nincs más hátra, mint hogy tegyünk egy próbát! - mondta, s a bal tenyerébe ejtette a peridotot és az ezüstláncot, majd ökölbe szorította a kezét. - Gyertek!

Cassie nem kapott levegőt, még mindig nem tért magához, miután Diana ránézett azzal az élénk, a peridotnál alig sötétebb, ám ugyanúgy csillogó zöld szemével, amelyből mintha a lány belső fénye sugárzott volna.

Én ezt nem bírom, gondolta. Meglepte, milyen világos és egyszerű lett minden, most, hogy szó szerint szembenézett Dianával. Én ezt nem bírom. Kénytelen leszek közölni Faye-jel... nem is, inkább elmondok mindent Dianának. Ez az. Mindent bevallok Dianának, mie-

lőtt megtudhatná Faye-től, és elérem, hogy higgyen nekem. Megértő lesz majd. Diana olyan jó, biztosan megért mindent.

Mindenki felkelt. Cassie is felállt, és a szoba kijárata felé fordult, hogy elrejtse zaklatottságát. *Mondjam el Dianának most rögtön? Kérjem meg, hadd beszéljek vele négyszemközt?* Ám ebben a pillanatban kitárult az ajtó.

Faye állt a küszöbön.

Suzan és Deborah volt mögötte. A vörösesszőke bosszúsnak tűnt, a motoros megrögzötten savanyú ábrázata a szokottnál is morcosabban festett. *Mögöttük* a Henderson fivérek álltak, Chris és Doug, képükön aggasztóan bősz vigyorral.

- Készültök valahová nélkülünk? - kérdezte Faye.

Dianához szólt, ám tekintetét Cassie-re szegezte.

- Ne most! - mormolta Laurel.

Diana nagyot sóhajtott.

- Nem hinném, hogy titeket is érdekelne felelte. A sötét energiát akarjuk megkeresni.
- Nem *érdekelne*? Mikor titeket így felcsigáz? Persze csak a magam nevében beszélhetek, de engem minden érdekel, amivel a Kör foglalkozik. Téged nem, Deborah?

A motoros lány morcos képére egy pillanatra gúnyos mosoly ült ki.

- De igen felelte.
- És téged, Suzan?
- Engem is! vágta rá Suzan.
- Na, és téged, Chris?
- Engem is...
- Jól van, na! mondta Diana, s elpirult.

Adam odalépett mellé.

- Megértettük. Egyébként is jobb, ha teljes Körrel próbálkozunk... de hol van Nick?
 - Fogalmam sincs felelte Faye szenvtelenül. Nincs otthon.

Diana habozott, majd vállat vont.

- Majd boldogulunk, ahogy tudunk - mondta. - Na, irány a garázs.

Intett Melanie-nak meg Laurelnek, így ők mentek előre, átfurakodva Faye csapatán, akikről lerítt, hogy szívesen vitatkoznának még. Adam kitessékelte Seant a szobából, aztán a Henderson fivéreket

kezdte a garázs felé terelni. Deborah meg Suzan Faye-re néztek, majd követték a fiúkat.

Cassie hátramaradt, remélte, hogy lehetősége lesz négyszemközt beszélni Dianával. A lány azonban mintha elfeledkezett volna róla, Faye-jel nézett farkasszemet. Végül Diana emelt fővel kisétált a helyiségből, elvonult a magas lány mellett, aki félig még mindig elállta az ajtót.

- Diana... - fordult utána Faye. A lány nem nézett vissza, de megtorpant, s hallgatta. - Mindenkit el fogsz veszíteni - közölte Faye, és jóízűen vigyorgott, miközben Diana lement a lépcsőn.

Cassie az ajkába harapott, de elszántan lépett előre. Arra készült, hogy jól meglökje Faye-t, azonban a lány rögtön szembefordult vele, és teljesen elállta a kiutat.

- Ácsi, ácsi! Beszélnünk kell! mondta.
- Nincs mit mondanom neked.

Faye ügyet sem vetett rá.

- Idebent van? kérdezte. Sietve a diófa szekrényhez lépett, és megrángatott egy fogót, ám a fiók zárva volt. Ahogy az összes. Fenébe! Te megtudhatod, hol tartja Diana a kulcsot. Sürgősen meg kell szerezned nekem, érted?
- Faye, figyelj már rám! Meggondoltam magam. Mégsem segítek neked.

Faye, aki akár a prédára leső puma, fel-alá járkált a szobában, kihasználva a rendkívüli lehetőséget, hogy átkutathatja Diana holmijait, erre megtorpant. Aztán lassan Cassie felé fordult, és elmosolyodott.

- Jaj, Cassie! mondta. Megszakadok a nevetéstől.
- Komolyan mondom. Meggondoltam magam.

Faye csak mosolygott rá, háttal a falnak dőlt és a fejét csóválta. Titokzatos, mézszínű szeme derűsen csillogott, koromfekete haja a vállára omlott. Szebbnek tűnt, mint bármikor - és veszélyesebbnek.

- Cassie, gyere csak ide! - Faye hangja kissé türelmetlenül csengett, mint egy tanáré, aki már régóta vesződik egy nehéz felfogású gyerekkel. - Hadd mutassak valamit! - folytatta, s megragadva könyökét az ablakhoz rángatta a lányt. - Na, nézz le szépen! Mit látsz?

Caasie nem viaskodott tovább, kinézett az ablakon. Az Egyletet látta, a New Salem-i gimi legmenőbb társaságát, akik ámulatba ejtették - és terrorizálták - a diákságot meg a tanári kart egyaránt, Dianáék garázsa előtt gyülekeztek, fejükön megcsillant a lemenő nap fénye: Suzan vörösesszőke haja szinte pirosra váltott, Deborah sötét fürtjei rubinvörös árnyalatot nyertek, Laurel hosszú világosbarna, Melanie rövidebb gesztenyeszínű, illetve a Henderson fivérek borzas szőke tincsein felizzottak a nap utolsó sugarai.

Aztán meglátta Adamet és Dianát, akik összebújva álldogáltak, a lány ezüstösen csillogó fejét barátja vállára hajtotta. A fiú óvón ölelte magához, az ő haja olyan sötétnek tűnt, mint a vörösbor.

Faye megszólalt Cassie mögött:

- Ha elmondod Dianának, azzal kimondod a halálos ítéletét. Megrendíted minden eddigi hitében, és elveszed tőle azt az egy valamit, amiben bízik, amire támaszkodhat. Ezt akarod?
 - Faye... háborgott Cassie.
- Mellesleg pedig száműzetnéd magad az Egyletből is. Ezzel tisztában vagy, ugye? Mit gondolsz, mit gondol majd Melanie meg Laurel ha megtudják, hogy Diana pasijával kavartál? Szóba sem állnak veled többé, még annak érdekében sem, hogy teljes Kört alkossunk. Ezzel a gyülekezetnek is annyi lenne.

Cassie a fogát csikorgatta. Legszívesebben megütötte volna Faye-t, de úgysem ment volna vele semmire, mert a lánynak igaza volt. És Cassie úgy gondolta, a kiközösítést, ha ismét ellene fordulna mindenki az iskolában, elviselné; talán még azt is kibírná, ha a lelkén száradna a gyülekezet feloszlása. Ám ahogy elképzelte Diana arckifejezését, amint megtudja...

Diana *tényleg* belehalna. Ha Faye a maga módján meséli el neki a történteket, azt Diana nem éli túl. Cassie álma, miszerint bevallja az egészet Dianának, aki majd mindent megért, szertefoszlott, akár egy kipukkadt szappanbuborék.

- És amit én akarok, az olyan apróság - folytatta Faye szinte dudorászva. - Csak egy pillantást szeretnék vetni a koponyára. Tudom, mit csinálok. Ugye, megszerzed nekem, Cassie? Ugye, meg? Még ma?

Cassie lehunyta a szemét. A lehunyt szemhéját érő fény piros volt, akár a tűz.

ire leért a lépcsőn, Cassie-nek elmúlt a bűntudata.

Nem egészen tudta, hogy történt, de ez kellett ahhoz, hogy túlélje ezt az egészet. Hiszen megtesz minden tőle telhetőt, hogy Dianát óvja - és persze Adamet is. A fiú sosem szerezhet tudomást Faye zsarolásáról. Cassie elszánta magát, hogy bármi áron megvédi Dianát és Adamet, de az istenit, bűntudata nem lesz miatta.

És valahogy Faye-t is kordában kell majd tartanom, gondolta, miközben a lány után baktatott, elhaladva Diana édesapjának dolgozószobája mellett. Meg kell akadályoznia, hogy Faye valami túl radikálisat műveljen a koponyával. Fogalma sem volt, hogyan, ezt majd később kitalálja. De valahogy meg fogja akadályozni.

Cassie úgy vélte, ha Faye e pillanatban hátranéz, meglepődött volna az arcán. Életében először ugyanis Cassie úgy érezte, hogy rideg a tekintete, kékje inkább egy revolver acélját, mint egy vadvirág színét idézi.

Most viszont közömbösnek, kiegyensúlyozottnak kell tűnnie. A felhajtón álló csapat egy emberként nézett feléjük, ahogy kiléptek Faye-jel az ajtón.

- Mi tartott ilyen sokáig? kérdezte Laurel.
- Azt tervezgettük, hogy nyírjunk ki titeket felelte Faye lazán. Na, mire várunk még? intett a garázs felé.

A tegnapi krétakörnek már csak halvány részletei látszottak a padlón. A garázsban most sem állt autó - szerencséjük, hogy Diana apukája ilyen sokat dolgozik az ügyvédi irodájában. A bal kezét még mindig ökölbe szorító Diana a garázs falához lépett, pont ahhoz a részhez, ahol Cassie ült a koponyás szertartás alatt. Cassie követte, majd felhördült:

- Megégett a fal!

Ezt tegnap észre sem vette. Még szép, hogy nem: túl sötét volt. Diana bólogatott.

- Remélem, most már senki sem fog azon vitatkozni, hogy tényleg elszabadult-e a sötét energia, vagy sem - mondta Deborah-ra meg Suzanre sandítva.

A garázs fala és vakolata egy nagyjából félméteres átmérőjű körben megperzselődött. Cassie az égett foltról a földre rajzolt krétakör maradékára nézett. Tegnap a körben ült, ám lélekben a koponya belsejében járt. Diana azt mondta nekik, hogy nézzenek a kristályba, koncentráljanak, Cassie pedig hirtelen a koponyában találta magát. Ott látta - érezte - a sötét erőt. Az kifelé süvített, egyre növekedett, ki akart törni a kristályból. És Cassie meglátott egy arcot...

Nagyon megkönnyebbült, amikor meghallotta Adam nyugodt hangját:

- Na, legalább tudjuk, milyen irányba indult el. Lássuk, a kristály is ezt mutatja-e!

Körülállták Dianát. A lány rájuk nézett, aztán tenyérrel felfelé kinyújtotta a bal kezét. Jobb kézzel megfogta és felemelte az ezüstlánc végét, kifeszítette, hogy csak a peridot nyugodjon a tenyerén.

- Koncentráljatok! - mondta. - Föld és lég, segítsetek meglátni, amit látnunk kell! Mutassátok meg a sötét energia nyomát! Mindenki összpontosítson a kristályra!

Föld és lég, szél és fa, mutassátok, amit látnunk kell ma, gondolta Cassie, agyában automatikusan versikévé szőve a lényeget. Az épületváz fájának és a kinti levegőnek a segítségére volt szükségük. Azon kapta magát, hogy halkan mormolja a szavakat, és sietve elhallgatott, ám Diana zöld szeme rávillant.

- Folytasd! - unszolta feszült, mély hangon, és Cassie feszengve ismét rákezdett.

Diana elvette a kezét a peridot alól.

A kristály megpördült, addig pörgött, míg a lánc jól össze nem sodródott, aztán a másik irányba forgott. Cassie figyelte a halványzöld,

pörgéstől elmosódott követ, és egyre gyorsabban mormolta a versikét. *Föld és lég...* De hiába, semmi értelme nem volt. A peridot csak őrülten pörgött, akár egy megvadult búgócsiga. Aztán a kristály hirtelen kilengett, széles, nagy ívben lendült előre-hátra.

Valaki felszisszent a kör túloldalán.

A lánc kisimult, a peridot már nem pörgött, csak egyenletesen, határozottan lengett. *Mint egy inga*, döbbent rá Cassie. Nem Diana lengette: a láncot tartó keze meg sem moccant. A peridot azonban lendületesen ingázott a földre rajzolt krétakör és a falon lévő égett folt között

- Bingó szólt Adam halkan.
- Ez az suttogta Melanie. Na jó, Diana, most el kell mozdulnod vele, hogy kimehess a szabadba. Lassan menj ki az ajtón, aztán próbálj a fal túloldalán ugyanebbe a vonalba állni!

Diana megnyalta az ajkát, bólintott, aztán az ezüstláncot a testétől folyamatosan ugyanabban a távolságban tartva, gyors mozdulattal megfordult, és úgy tett, ahogy Melanie mondta. A többiek elálltak az útjából, majd odakint ismét köréje gyűltek. Nem volt nehéz megtalálni a megfelelő helyet: a külső falon is volt egy égett kör, bár kissé halványabb, mint a túloldalon.

Amint Diana ismét a kellő vonalba állt a kristállyal, az megint kilengett. Az égett folt felé lendült hátra, aztán egyenesen előre. Előre, a Varjúrév út vége felé, a város irányába.

Cassie-nek a hideg futkosott a hátán.

Mind egymásra néztek.

Diana eltartotta magától a kristályt, és követte az ingamozgás irányát. A többiek utánamentek, bár Cassie észrevette, hogy Faye klikkje leghátulra húzódott. Maga Cassie még mindig azon igyekezett minden egyes másodpercben, nehogy Adamre nézzen.

Lombok zörögtek a fejük felett. Vörös juhar, bükkfa, vörös szil, Cassie most már sokat felismert. Igyekezett tekintetét a sebesen ingázó peridotra szegezni.

Csak mentek és mentek, követték a Varjúrév út ívét az óceán felé. A homokos talajon gyéren nőtt a fű és a sövény. A halványzöld kő oldalra lengett, Diana elfordult, hogy kövesse az új irányt.

Nyugatra tartottak, egy kitaposott földúton. Cassie most járt erre először, a Kör többi tagja viszont nyilvánvalóan nem: feszülten nézegettek össze. Cassie drótkerítést pillantott meg az út végén, mögötte pedig sírkövek szabálytalan sorát.

- Hát, ez remek - morogta a Cassie mellett álló Laurel.

Valahonnan hátulról Suzan hangja hallatszott:

- Ezt nem hiszem el! Először kilométereket gyalogolunk, most meg...
- Mi bajod van? Csak meglátogatjuk néhány elhantolt ősünket mondta Doug Henderson, és kékeszöld szeme furcsán csillogott.
 - Fogd be! szólt rá Adam.

Cassie nem akart bemenni. Rengeteg temetőt látott New Englandben, Massachusettsben, mintha minden sarkon lett volna egy.

És ott volt Kori temetésén, egy helyi temetőben, odalent a városban. Ez sem tűnt másnak, mint a többi: kis, négyzet alakú telek, tele szerény sírkövekkel, amelyek legtöbbjét simára koptatta az idő. Cassie azonban alig bírta rávenni magát, hogy kövesse a többieket a kövek között növő gyér, barnás fűre.

Diana egyenesen a temető közepére vezette őket. A legtöbb sírkő alacsony volt, alig értek Cassie térdéig. íves tetejűek voltak, s egyegy kisebb, szintén íves kő fogta közre őket.

- Bárki is faragta ezeket, hajmeresztő ízlése volt - jegyezte meg Cassie.

A legtöbb sírkőre elnagyolt koponyát véstek. Néhány koponya szárnyat is kapott, másokat lábszárcsonttal ábrázoltak. Az egyik sírkövön egy teljes csontváz virított, a napot és a holdat tartva a kezében.

- A halál diadala - szólt Faye halkan, olyan közel Cassie-hez, hogy a lány a tarkóján érezte lélegzete melegét.

Cassie összerezzent, de csak azért sem nézett hátra.

- Hát, ez isteni - morgott Laurel, miközben Diana lelassított.

Az ég sötétedett. A csapat a temető közepén állt, a satnya fű fölött hűvös szellő fújdogált, enyhe sószagot hozva magával. Cassie-nek felállt a hátán a szőr.

Boszorkány vagyok, véste az eszébe. Imádnom kéne a temetőket. Talán ez a természetes közegem. A gondolat nem igazán csökkentette a félelmét, viszont legalább elegyítette valami mással: furcsa izgalommal. Az eget elborító és a temető sarkában gyülekező sötétség mintha egyre közelebb ért volna hozzájuk. Cassie is része volt mindennek, az árnyak és az erő új világának.

Diana megállt.

Az ezüstlánc vékony vonal volt a félhomályban, a végén egy halvány pacával. Cassie azonban így is látta, hogy a peridot már nem leng ingaként. Összevissza mozgott, körbe-körbejárt. Kicsit forgott az egyik irányba, aztán lelassult, és a másik oldalra kezdett pörögni.

Cassie a kristályt nézte, aztán Diana arcára pillantott. A lány a homlokát ráncolta. Mindenki a pörgő követ figyelte, dermedt csendben.

Cassie nem bírta tovább a feszültséget.

- Ez meg mit jelent? sziszegte Laurelnek, aki csak a fejét rázta. Diana viszont felnézett.
- Valami nem stimmel. A kő elvezetett ide... aztán itt megakadt. Ha a keresett helyen lennénk, a peridotnak egyáltalán nem lenne szabad mozognia. Az adott pont fölött meg kéne állnia, és csak remegnie egy picit... Igaz, Melanie?
 - Ahogy egy jó vadászkutyához illik mondta Doug vad vigyorral. Melanie ügyet sem vetett rá.
- Elméletben felelte Dianának. De még sosem próbálkoztunk ilyesmivel. Talán azt jelenti... Elharapta a mondatot, miközben körülnézett a temetőben, aztán vállat vont. Fogalmam sincs, mit jelent.

Cassie tarkója egyre jobban bizsergett. A sötét energia idejött, és... Aztán mit csinált? Eltűnt? Szertefoszlott? Vagy...

Laurel egyre szaporábban lélegzett, tündéri arca szokatlanul feszült volt. Cassie ösztönösen közelebb húzódott hozzá. Laurel, Sean és ő maga csak tizenegyedikesek voltak, a Kör legfiatalabb tagjai, és boszorkányság ide vagy oda, Cassie-nek libabőrös lett a karja.

- Nem lehet, hogy még mindig itt van valahol, és... vár? kérdezte.
- Kétlem felelte Melanie, a szokott higgadt, szenvtelen hangján.
 Nem maradhatna itt magától, tároló nélkül, egyszerűen elpárologna.
 Vagy idejött, és csinált valamit, vagy...

Ismét csak vállrándítással tudta befejezni a mondatot.

- Na de mit csinálhatott itt? Nem látom, hogy bármiben is kárt tett volna, és úgy érzem... - Diana még mindig a homlokát ráncolva bal kézzel megfogta a pergő peridotot, és leállította. - Mintha ez a hely össze lenne zavarodva... Nagyon furcsa... De nem érzékelem, hogy a sötét energia bármi kárt tett volna benne. Cassie?

Cassie igyekezett a megérzéseire összpontosítani. Minden zavaros volt, ahogy Diana mondta. Félelmet, dühöt meg mindenféle háborgó érzelmet észlelt... de ezek talán csak a saját érzelmei voltak. Nem volt olyan állapotban, hogy bármit is tisztán érzékeljen.

- Nem is tudom mondta kénytelen-kelletlen Dianának. Nem tetszik nekem ez a hely.
- Lehet, de nem ez a lényeg. Hanem az, hogy nem látunk a sötét energia által hagyott égésnyomot, és nem úgy tűnik, mintha bármiben is kárt tett volna mondta Diana.

Deborah türelmetlenül csattant fel:

- Miért őt kérdezed egyáltalán? biccentett Cassie felé. Hiszen alig tagja a...
- Cassie ugyanúgy a Kör tagja, mint te szólt közbe Adam, tőle szokatlan udvariatlansággal.

Cassie látta, milyen hamiskásan villan Faye tekintete a fiú felé, és közbe akart avatkozni, Diana azonban élénken helyeselt Adamnek, Deborah pedig felhúzta az orrát, és metsző tekintettel bámulta a párt. Úgy tűnt, komoly vita van kialakulóban.

- Csönd! - szólalt meg Laurel élesen. - Figyu!

Ahogy mindenki elhallgatott, Cassie is felfigyelt a neszre, az út menti kavicsok halk csikorgására. Csak az őszi alkonyat halálos csendjében lehetett észrevenni.

- Jön valaki - mondta Chris Henderson.

Ő meg Doug készen álltak, hogy rávessék magukat a közeledőre.

Cassie rádöbbent, hogy mindannyian rémesen feszültek. A léptek zaja most már olyan hangossá vált, mintha petárda durrogott volna, teljesen felborzolva a lány idegeit. A homályban megpillantott egy alakot az út mentén, aztán látta, hogy Adam előrelép, s közvetlenül ő és Diana elé helyezkedik. Cassie szórakozottan arra gondolt, beszélnie kell majd a fiúval, hogy csak Dianával foglalkozzon.

A léptek egy pillanatra megtorpantak, aztán a homályba burkolózó alak feléjük indult. Adam és a Henderson fivérek láthatóan felkészültek, hogy szembeszálljanak vele. A vitáról megfeledkező Deborah is készen állt a küzdelemre. Sean Faye mögött bujkált. Cassie-nek dübörgött a szíve.

Aztán észrevette az alak fejénél lebegő izzó, piros kört, amely apró, égő széndarabkának tűnt, illetve ismerős hangot hallott:

- Ha el akartok verni, itt a nagy lehetőség. Négy az egy ellen, így talán lesz esélyetek.

Chris Henderson előrerohant, felkiáltott:

- Nick!

Doug elvigyorodott, bár továbbra is úgy tűnt, bármikor rávetheti magát a közeledő alakra. Adam megnyugodott, és hátralépett.

- Biztos, Adam? Most rögtön lerendezhetjük a dolgot - mondta Nick a csapathoz közeledve, és a cigarettája vége felizzott, ahogy letüdőzte a füstöt.

Adam hunyorított, majd Cassie meglátta rajta a kihívó mosolyt, amely Cape Codon is kiült az arcára, hiába üldözte négy pisztolyos srác. *Mi ütött belé, mi ütött mindenkibe?*, értetlenkedett Cassie. Mindannyian eszelősen viselkedtek.

Diana Adam karjára tette a kezét, hogy megfékezze.

- Csak semmi verekedés - mondta halkan.

Nick ránézett, majd vállat vont.

- Nem vagytok ti kicsit betojva? - nézett végig a csapaton.

Sean előbukkant Faye mögül.

- Én csak feszült vagyok magyarázkodott.
- Ja, feszült... a betojiságtól mondta Faye megvetően.

Nick nem mosolyodott el, de hát Nick sosem mosolygott. Vonzó arca rideg volt, mint mindig.

- Hát, talán van is okotok betojni... legalábbis egyeseknek felelte.
- Ez meg mit jelentsen? A sötét energiát keressük, ami tegnap kiszabadult a koponyából mondta Adam.

Nick megdermedt, mintha eszébe jutott volna valami, majd ismét felizzott a cigije.

- Talán nem jó helyen keresitek - mondta színtelen hangon.

Diana halkan szólt:

- Nick, elárulnád, miről beszélsz?

A fiú végignézett rajtuk.

- Arról beszélek - mondta nyomatékosan -, hogy miközben ti itt bóklásztok, egy mentőosztag az Ördög-szorosnál szegény Fogle-t igyekszik kiásni a kövek alól.

Fogle? Cassie nem tudta hova tenni a nevet. Aztán hirtelen meglátta a lelki szemei előtt egy réz névtáblán, egy fatáblákkal burkolt irodában

- Az igazgatónkat? zihálta.
- Ahogy mondod. Állítólag sziklaomlás alá került.
- Sziklaomlás? hitetlenkedett Laurel. Itt?
- Másként mivel magyarázod a kéttonnás gránittömböt, amely ráborult? A rengeteg kisebb kőről már nem is beszélve.

Pillanatnyi, döbbent csend támadt.

- Csak nem... Cassie képtelen volt befejezni a kérdést.
- Nem volt valami jó bőrben, amikor leemelték róla azt a tömböt felelte Nick, majd kevésbé gúnyosan hozzátette: Tegnap este óta halott.
 - Te jó isten! suttogta Laurel.

Újabb csend támadt, ugyanolyan döbbent, és ezúttal hosszabb. Cassie tudta, hogy mind ugyanazt látják: egy kristálykoponyát, amelyet égő gyertyák védelmi köre övez... amíg az egyik gyertya ki nem alszik.

- Faye tehet róla, hogy... kezdett nyafogni Sean, a lány viszont rá sem nézve félbeszakította:
 - Sean hibája volt.
- Ácsi, ácsi! szólt Diana. Fogalmunk sincs, hogy a sötét energiának köze van-e ehhez. Hogy is lehetne, amikor tudjuk, hogy idejött, és nem ment tovább?
- Nem hiszem, hogy ez olyan nagyon megnyugtató felelte Melanie halkan. Mert ha nem a sötét energia tette, akkor ki?

A csoportban furcsa mozgolódás támadt, mintha mindenki elhátrált volna, hogy szemmel tartsa a többieket. Cassie-nek ismét görcsbe rándult a gyomra. Tudta, hogy az igazgató kívülálló... volt, aki utálja - utálta - a boszorkányokat. Ami bizony azt jelentette, hogy mindegyiküknek volt indítéka - főleg azoknak, akik a kívülállókat hibáztat-

ják Kori Henderson haláláért. Deborah-ra nézett, majd Chrisre és Dougra.

A gyülekezet legtöbb tagja ugyanígy tett. Doug kihívóan állta a tekintetüket, majd vad, dacos vigyort villantott rájuk.

- Talán mi tettük mondta csillogó szemmel.
- Tényleg? kérdezte Chris értetlenül.

Deborah csak megvetően meredt maga elé.

Ismét csend támadt, aztán Suzan szólalt meg nyűgösen:

- Figyu, sajnálom Fogle-t, de muszáj nekünk a végtelenségig itt álldogálni? Fáj a lábam.

Adam mintha magához tért volna.

- Suzannek igaza van, mennünk kéne! Itt úgysem tehetünk semmit.

Átkarolta Dianát, és intett a többieknek, hogy menjenek előre. Cassie hátramaradt. Szeretett volna mondani valamit Dianának, a lány azonban elindult Adammel, Cassie-nek nem nyílt lehetősége beszélni vele. A Henderson fivérek vezetésével a csoport nem arra indult vissza, amerről jöttek. Átvágtak a temetőn, az északkeleti sarokban lévő kijárat felé. Ahogy az úthoz közeledtek, Cassie észrevett egy emelkedőt. A temetőnek ezen a részén furcsa, fűvel benőtt földhalom magasodott a drótkerítés közelében. Cassie majdnem elbotlott, amikor a kis domb mellé ért. De még ennél is furcsább volt, amit a halomra visszanézve látott, miután elhaladtak mellette.

A halom elülső felét kőlapok díszítették, köztük egy vasajtó látszott, talán fél méter széles és magas lehetett. Vaszsanérra szerelték és lelakatolták, de semmiképp sem lehetett volna kinyitni, ugyanis egy nagy, egyenetlen szélű cementtömb torlaszolta el. A cement körül magasra nőtt a fű, jó ideje ott lehetett már az ajtó előtt.

Cassie-nek jéghideg lett a keze, kalapált a szíve és megszédült. Törte a fejét, és csupán félig-meddig figyelt oda arra, hogy most újabb sírkövek mellett haladtak el, amelyeken a márványba vésett feliratot még nem koptatta le az idő. Igyekezett kitalálni, mi baja lehet: talán csak az elmúlt nap és a tegnap este eseményeire reagál így? Ezért remeg?

- Cassie, jól vagy? - fordult vissza feléje Diana és Adam. Cassienek kapóra jött az egyre sűrűsödő sötétség, miközben szembenézett mindkettőjükkel, és igyekezett összeszedni magát.

- Persze. Csak egy pillanatra... furán éreztem magam. De Diana, várj! Cassie-nek eszébe jutott, mit akart az imént mondani. Tudod, az előbb a megérzésemről kérdeztél, és... hát, Fogle-lel kapcsolatban támadt egy megérzésem. Szerintem a sötét energiának volt némi köze a halálához. De... habozott. De nem tudom. Valami más furcsaság is történik itt.
- Az biztos mondta Adam, és Cassie kezéért nyúlt, hogy maguk után húzza a lányt.

Cassie kitért előle, és megrovó tekintetet vetett rá, miközben Diana eltűnődve bámult a semmibe. Adam ijedten meredt a saját kezére.

Tényleg valami furcsa történik itt, furcsább, mint bármelyikünk hitte volna, gondolta Cassie.

- Mi az a halom, amin a vasajtó van? kérdezte Cassie.
- Az mindig is itt volt, mióta az eszemet tudom felelte Diana szórakozottan. Azt hiszem, valami raktárféleség lehet.

Cassie hátranézett, ám a halom mostanra a sötétségbe olvadt. Karba tette a kezét, hogy ne fázzon. Még mindig kalapált a szíve.

Majd megkérdem a nagyit, gondolta. Annyit magától is tudott, hogy bármi is legyen az a dombocska, biztosan nem raktár.

Aztán észrevette, hogy Diana babrál valamivel a nyakában, miközben a gondolataiba merülve lépked. Vékony aranylánc volt, és egy kulcs függött rajta.

- zt hiszem mondta Melanie halkan itt az ideje a koponyáról beszélnünk. Adam még nem árulta el, pontosan hogyan találta meg...
 - Nem bizony, ezt mélyen elhallgatta szólt közbe Faye.
 - ...de most talán itt az ideje.

Diana és Adam egymásra néztek, aztán a lány aprót biccentett.

- Jól van, legyen, meséld el nekik! Igyekezz semmit se kihagyni!
- Miután visszaértek a temetőből, bezsúfolódtak mind a tizenketten Diana szobájába. Cassie körülnézett, és látta, hogy a csoport két

- Diana szobajaba. Cassie körülnezett, és latta, nogy a csoport ket táborra szakadt. Suzan, Deborah meg a Henderson fivérek az egyik oldalon ültek, Faye közelében, Laurel, Melanie, Adam és Sean pedig a szoba másik felén telepedtek le, Diana körül.

Sean nyugtalanul ide-oda cikázó tekintetét elnézve Cassie örült, hogy a fiú legalább jelen pillanatban Diana oldalán foglal helyet. Bármikor elpártolhatott tőle. Ahogy Nick is. Nick voksolhatott egyik nap Dianára, aztán másnap minden ok nélkül inkább Faye-re. Mindig is bizonytalan tényező volt.

Ahogy, susogta Cassie-ben egy hang, te is.

Ez már nevetséges volt. Cassie-t semmi sem vehette volna rá - még Faye sem -, hogy Diana ellen szavazzon. A legfontosabb kérdésben pláne nem.

Adam mély, tűnődő hangon mesélt, mintha igyekezett volna a lehető legpontosabban visszaemlékezni:

- Nem Cape Cod partjainál volt, hanem északabbra, közel Bostonhoz. Köztudott, hogy a Bostoni-öbölnél tizenhét sziget található, mind lakatlan és gazos. Nos, én találtam egy tizennyolcadikat. Nem

hasonlít a többire: lapos és homokos, és semmi jele, hogy valaha is járt volna ott ember. És nagyon különös... Többször is elhajóztam a közelében, de sosem vettem észre. De mintha felnyílt volna a szemem, miután...

Elhallgatott.

Cassie a tündöklő fenyőpadlón tükröződő lámpafényt bámulta, és úgy érezte, menten megfullad. Nem mert levegőt venni, amíg Adam nem folytatta:

- ...miután egész nyáron a halászokkal dolgoztam. De amikor megpróbáltam a szigetre hajózni, a kormányrúd megmakacsolta magát, próbált távol tartani a parttól, aztán meg zátonyra akart futtatni. Nagyon meg kellett küzdenem, hogy kiköthessek a szigeten, kénytelen voltam a földhöz meg a vízhez folyamodni, különben biztosan nem is sikerült volna. Miután végre épségben kikötöttem, végignéztem a zátonyon, és több hajóroncsot is láttam. Más is kikötött már azon a szigeten, de előttem senkinek sem sikerült épségben elhajóznia onnan. Mély levegőt vett. Amint a homokra léptem, *éreztem*, hogy az egész sziget zsong az erőtől. Már azelőtt tudtam, hogy jó helyen járok, mielőtt megláttam a sziget közepén lévő, kőből rakott kört. Pontosan úgy nézett ki minden, ahogy Fekete John leírta. A kövek körül tengeri sóvirág burjánzott, de a kör közepe üres volt, és én ott kezdtem ásni. Nagyjából egy perccel később az ásóm valami keménybe ütközött.
 - És azután? kérdezte Diana.
- Azután kézzel kikapartam a koponyát. Amint megláttam, teljes egészében... nem is tudom, megszédültem. A nap fénye szikrázott a homokon, egészen elvakított. Aztán az ingembe bugyoláltam a koponyát, és elhagytam a szigetet, ami visszafelé nem küzdött velem és a hajómmal, mintha a csapda már nem működött volna. Ez volt... lássuk csak, szeptember huszonegyedikén. Amint visszaértem az öbölbe, indulni akartam haza New Salembe, de pár dolgot még el kellett intéznem. Csak másnap tudtam eljönni, és biztos voltam benne, hogy el fogok késni Kori beavatásáról.

Elhallgatott, és mentegetőző pillantást vetett Chrisre és Dougra. A fivérek nem szóltak, ám Cassie érezte, hogy több szem is őrá szegeződik. Kori Henderson beavatásából Cassie beavatása lett, mert a

szertartás napjának reggelén Korit holtan találták az iskola lépcsőjének aljában.

- Mi értelme a hosszú mesének? kérdezte Faye unott hangon. Hacsak... Kihúzta magát, s rögtön érdeklődőbbnek tűnt. ...hacsak nem hiszed, hogy a többi mesteri eszköz is azon a szigeten lehet.
- Már megmondtam felelte Adam -, hogy semmi más nem volt a szigeten, Faye. Csak a kristálykoponya.
- És a lényeg az, hogy muszáj többet megtudnunk a koponyáról mondta Diana. Tetszik vagy sem, most már nem szabadulhatunk meg tőle. Nem hiszem, hogy vissza kéne vinnünk a szigetre...
 - Még hogy visszavinni! kiáltott fel Faye.
- ...ahol bárki megtalálhatja, most, hogy megtört az óvó igézet. Nincs ott biztonságban. Nem tudom, bárhol biztonságban lesz-e.
- Hát, tudod mormolta Faye álmosnak tettetve magát -, ha neked ekkora gondot okoz, én nagyon szívesen vigyázok rá.

Diana olyan pillantást vetett rá, amely azt üzente, nincs az az isten, hogy Faye-re bízza a koponyát. Cassie azonban elcsüggedve vette észre, hogy Faye titokzatos, borostyánszínű szeme nem Diana arcára szegeződik, hanem a nyakában lógó kis aranykulcsra.

Kopogtattak az ajtón.

Cassie összerezzent, olyan hevesen, hogy Laurel feléje fordult, és döbbenten meredt rá. De csak Diana édesapja lépett be, most érhetett haza, kezében dagadó aktatáskát tartott.

- Mr. Meade kissé meglepettnek tűnt, mintha nem igazán tudná, ki ez a sok ember. Cassie-ben felmerült, vajon mennyit tudhat a Körről.
 - Mindenki marad vacsorára? kérdezte Dianától.
- Jaj, dehogy! felelte a lány, miközben az éjjeliszekrényen álló kecses, fehér és arany órára pillantott. Nem figyeltem, hogy már elmúlt hét, apa. Gyorsan összeütök valamit.

A férfi bólintott, és miután újabb gyors, bizonytalan pillantást vetett a jelenlévőkre, kiment a szobából. Ágyrugók nyikorgása és ruhasusogás hallatszott, ahogy mindenki felkelt az ülőhelyéről.

- Majd holnap, a suliban folytathatjuk mondta Melanie. Ma este muszáj magolnom, egész héten nem volt rá időm, és holnap bioszdogát írok.
 - Én is bólogatott Laurel.

- Nekem matekházit kell írnom szólt Suzan, mire Deborah azt mormolta:
 - Vagyis meg kell nézned a héten videóra vett szappanoperáidat.
 - Jól van, akkor holnap találkozunk! mondta Diana.

Lekísérte vendégeit a földszintre. Faye-nek sikerült elkapnia Cassie karját, és miközben a többiek kimentek a házból, azt suttogta a fülébe:

- Szerezd meg ma éjjel! Hívj fel, és eljövök érte. Reggelre vissza is tesszük a helyére, így Diana észre sem fogja venni, hogy eltűnt.

Cassie makacsul elrántotta Faye-től a karját, ám a lány jelentőségteljes pillantást vetett rá az ajtóból, és a borostyánszínű szempár villanása megrémítette Cassie-t. Egy hosszú pillanatig Faye-re bámult, majd aprót biccentett.

- Szeretnéd, hogy maradjak? kérdezte Adam Dianától.
- Nem kell vágta rá Cassie, mielőtt az idősebb lány válaszolhatott volna. Mindketten meglepetten meredtek rá, így sietve hozzátette: Én maradok, és segítek vacsorát készíteni, ha nem bánod, Diana. Anyukámnak meg a nagymamámnak azt mondtam, nem érek haza vacsorára, úgyhogy mostanra valószínűleg már ettek.

Diana ismét bizonyította a szívélyességét:

- Hát akkor... persze hogy maradhatsz! mondta. Megleszünk, Adam.
- Rendben felelte a fiú, kíváncsi pillantást vetve Cassie-re, amit ő kifejezéstelen tekintettel viszonzott.

Adam kiment, követte Christ és Dougot a sötétbe. Odakint gyufaláng lobbanása jelezte, pontosan hol van Nick. Cassie felnézett az éjszakai égre, amelyen élénken szikráztak a csillagok, ám a holdnak nyoma sem volt, aztán hátralépett, hogy Diana becsukhassa az ajtót.

Vacsora közben Diana hallgatag volt, mivel az édesapja is az asztalnál ült, egy újságot lapozgatott, időnként fel-felpillantva olvasószeművege fölött a két tinire. Étkezés után a lányok visszamentek Diana szobájába. Cassie rádöbbent, hogy húznia kell az időt.

- Te, Diana, erről a nyomatról még nem is meséltél - mondta az egyik képre mutatva.

Diana szobájának falát hat művészi nyomat díszítette. Öt nagyon hasonló volt, fekete-fehér és kissé régies. Diana azt mondta Cassie-

nek, hogy a képeken görög istennők láthatók: Aphrodité, a szerelem gyönyörű, ám szeszélyes istennője; Artemisz, az indulatos, szűz vadásznő; Héra, az istenek ellentmondást nem tűrő királynője; Athéné a bölcsesség nyugodt, szürke szemű istennője; és Perszephoné, aki szeretett minden virágot és növényt.

Az utolsó nyomat különbözött a többitől. Színes volt, és absztraktabb, modernebb. Fiatal nőt ábrázolt a csillagos ég alatt állva, akinek leomló hajára a félhold vetett ezüstös fényt. Egyszerű fehér ruhában volt, oldalt egészen a combjáig felsliccelve, így kivillant a harisnyakötője. Felkarján ezüst karperecet viselt, fején vékony diadémot, felfelé mutató szarvú, ezüst félholddal a közepén.

Diana is ilyen szerelésben jelent meg a Kör szertartásain.

- Ő kicsoda? kérdezte Cassie a képen látható gyönyörű lányt bámulva.
- Diana felelte fanyar humorral Diana. Cassie feléje kapta a fejét, mire az idősebb lány elmosolyodott. Diana istennő tette hozzá. Nem a római, hanem egy másik Diana. A mi Dianánk idősebb az összes görög istennőnél, és mindegyiküktől különbözött. Ő volt az istennők legnagyobbika, mindent ő uralt. Az éjszaka, a hold és a csillagok istennője volt: egy történet szerint egyszer egérré változtatott minden csillagot, hogy lenyűgözze a föld boszorkányait. S annyira ámulatba ejtette őket, hogy megtették a boszorkányok királynőjévé.

Cassie elvigyorodott.

- Szerintem Faye-t nem lehetne ilyen könnyen lenyűgözni.
- Valószínűleg nem. Egyesek azt állítják, hogy a legendája valós személyen alapul, aki varázslást tanított, és a szegény nők pártfogója volt. Mások szerint eredetileg napistennő volt, ám a férfi napistenek elüldözték, így lett az éjszaka az övé. A rómaiak a görög Artemisz istennővel, tudod, a vadásszal, azonosították, pedig sokkal több volt annál. Mindenesetre mindig is ő volt a boszorkányok királynője.
 - Mint te mondta Cassie.

Diana elnevette magát, és fejét csóválta.

- Nem biztos, hogy mindig én leszek a vezető felelte. Attól függ, mi minden történik még november tizedikéig. Aznap választunk végleges vezetőt.
 - Miért pont november tizedikén?

- Mert aznap lesz a szülinapom... és egész véletlenül Faye-é is. Az állandó vezetőnek legalább tizenhét évesnek kell lennie, és Faye-jel mindketten aznap töltjük be a tizenhetet.

Cassie meglepődött. Diana csak tizenhat éves, mint ő maga? Hiszen mindenben olyan érett, ráadásul végzős. Azt viszont még különösebbnek találta, hogy Faye is ilyen fiatal, illetve hogy az unokatestvéreknek ugyanakkor van a születésnapjuk.

Az ágyon ülő Dianára nézett. Akármilyen gyönyörű is volt az a lány az utolsó nyomaton, Diana szépségével még ő sem versenyezhetett. Leírhatatlan színű hajával, amelyben mintha a nap és a hold fényét fonták volna össze, egy virágnál is bájosabb arcával és zöld drágakövet idéző szemével Diana inkább tűnt egy tündérmese vagy legenda alakjának, mint valós személynek. Ám a Diana tekintetéből áradó jóság és... hát, ártatlanság nagyon is valódi, gondolta Cassie. Büszke volt rá, hogy Diana barátnője lehet.

Ekkor megvillant a fény a lány nyakában függő aranykulcson, és Cassie-nek eszébe jutott, miért is van most itt. *Nem tehetem*, gondolta, és görcsbe rándult a gyomra. Érezte a szíve lassú, gyenge dobogását. Az ő nyakában ebben a szent pillanatban is a félholdas nyaklánc lógott, amelyet Diana adott neki a beavatásakor. Mégis, hogy csaphatná be Dianát, hogyan lophatna tőle?

Ám mindezt végiggondolta már. És nem volt egérút. Faye képes lenne megtenni, amivel fenyegetőzött, Cassie tisztában volt ezzel. Csak úgy óvhatja meg Dianát, ha hazudik neki.

Diana érdekében teszed, hajtogatta magának. Úgyhogy ne is agyalj a dolgon! Csak tedd, amit tenned kell, ess túl rajta!

- Baj van, Cassie? Feldúltnak tűnsz.
- Á... kezdte Cassie, s azt akarta mondani, hogy nem, dehogy, nincs semmi baj, majd gyorsan témát is váltott volna, mint általában, ha álmodozáson kapták. De aztán támadt egy ötlete. Nem szívesen mennék haza mondta grimaszolva. És nemcsak az a gond, hogy egyedül kéne hazagyalogolnom... hanem maga a ház. Egész éjjel zörög és nyikorog, néha egyáltalán nem tudok aludni. Főleg, ha eszembe jut az, hogy... hogy...
- Csak ennyi a gond? kérdezte Diana mosolyogva. Hát, ezt könnyen orvosolhatjuk. Aludj itt!

Cassie-t megdöbbentette, milyen könnyedén felajánlotta ezt Diana.

- És ha netán aggaszt a koponya - folytatta a lány -, megnyugtathatlak, hogy biztos helyen van, és többé senkinek sem fog ártani. Aggodalomra semmi ok.

Cassie elpirult, és nagy erőfeszítésébe került, hogy be ne nézzen a szekrényre. Eszébe sem jutott megemlíteni a koponyát, a szót se bírta volna kinyögni.

- Jól van felelte, és igyekezett normális hangot megütni. Köszi szépen! Felhívom anyukámat, és szólok neki, hogy itt alszom.
- Reggel majd elkanyarodunk hozzátok iskola előtt, hogy felöltözhess. Megnézem, mi a helyzet a vendégszobával.

Ahogy Diana kiment, Cassie agyában lázadoztak a hangok: *Te kis sunyi*, kiabálták. *Te gonosz, szemét, hazug kis áruló...*

Kuss legyen, ordított rájuk Cassie magában olyan hévvel, hogy a belső hangok azonnal elnémultak.

Felhívta az édesanyját.

- Kész a vendégszoba mondta Diana, aki épp akkorra ért vissza, amikor Cassie letette a kagylót. De ha éjjel megijedsz, bejöhetsz ide hozzám.
 - Köszönöm szépen mondta Cassie őszinte hálával.
 - Ugyan már, hát nem ez egy nővér dolga?

Egy darabig még beszélgettek, ám egyikük sem aludt sokat előző éjjel, és mire az óra kismutatója a tízhez közeledett, mindketten ásítoztak.

- Én megfürdök most este, hogy holnap reggel csak neked kelljen mondta Diana. Nem tart soká nálunk a meleg víz.
 - Nem lehet ezt egy varázsigével megoldani?

Diana elnevette magát, és egy könyvet dobott oda Cassie-nek.

- Tessék, nézd meg, nincs-e benne ilyen ige!

Az árnyak könyvét adta oda, amelyet Cassie beavatására is elvitt, és amely már akkor Diana családja birtokában volt, amikor a boszorkányok megalapították New Salemet. Cassie fintorgott a töredező, elsárgult oldalak penészszagától, de örült, hogy lehetősége nyílik szemügyre venni a könyvet. A kötet elején az írás mákszemnyi, szinte olvashatatlan volt, ám később stilizáltabb és szebb lett, egészen kalligrafikus. A különböző írók különböző generációkat képviselnek,

gondolta Cassie. A szinte minden oldalt tarkító öntapadós jegyzetlapok és könyvjelzők a jelenlegi generáció munkásságáról tanúskodtak.

A könyv bűbájokkal, a boszorkányok gyűléseinek leírásával, rituálékkal és történetekkel volt tele. Cassie elmélyedt benne, szeme elvarázsoltan vándorolt egyik címről a másikra. Egyes igézetek furcsák és régiesek voltak, mások akár egy modern személyiségfejlesztő kézikönyvbe is beillettek volna. Néhány egyszerűen időtlen volt.

Bűbáj beteg gyermek meggyógyítására, olvasta Cassie. Igézet, hogy a tyúk többet tojjon. Védelem tűz és víz ellen. Rossz szokástól megszabadító bűbáj. Félelemtől és rosszindulatú érzelmektől megszabadító igézet. Bűbáj kincs megtalálására. Igézet sorsunk jobbra fordítására. Bűbáj a gonosz elhárítására.

Erőt adó talizmán, akadt meg Cassie pillantása egy címen.

Végy egy sima és lapos követ, s az egyik oldalára vésd fel a kelő napot meg a szarvával felfelé mutató félholdat! A másik oldalára vésd a következő szavakat:

Kő ereje Testembe Fény ereje Lelkembe

Hát, ez nekem se jönne rosszul, gondolta Cassie. Tovább lapozgatta az oldalakat. Bűbáj fertőző betegség ellen. A gonosz ártalmatlanítása. Álmot hozó igézet.

Aztán, mintha csak a bűntudata varázsolta volna elő, egy másik igézet jelent meg a szeme előtt. *Bosszú a csalfa szerető ellen*.

A teliholdfényében állva fogd a szeretőd haját, és köss rá csomókat, miközben azt mondogatod:

Ne lelj szerelmet, Se egyetlen barátot; Ne öleljen szeretet, Érezz csak bánatot! Ne lelj nyugalmat, Űzzön örök éhség; Szomjúzz örökké, Sose lelj békét!

Adós légy holtodig, Félelem lesz béred; Bánhatod majd mindig, Hogy csalfa volt szíved.

Cassie pulzusa hevesen lüktetett a csuklójában. Képes volna valaki így megátkozni a szerelmét, még ha akármilyen csalfaságot követett is el az illető?

Még mindig ezt az oldalt bámulta, amikor nyílt az ajtó. Sietve becsukta a könyvet, ahogy Diana belépett a szobába törülközőbe csavart hajjal. Cassie tekintetét azonnal magára vonta az aranylánc, amelyet Diana letett az éjjeliszekrényre. A lánc mellett volt egy kerek kő, amelynek csigavonalas, kvarckristályoktól tündöklő felületén szürke és halványkék színek örvénylettek. A Diana által Adamnek adott kalcedonrózsa, amit aztán a fiú továbbadott Cassie-nek. *Most pedig visszakerült a helyére*, gondolta a lány, és a szíve szinte jéggé dermedt.

- Tiéd a fürdőszoba szólt Diana. Adok hálóinget... vagy inkább egy pólót kérsz?
 - Jó a hálóing felelte Cassie.

Mosakodás és átöltözés közben egyre csak a kulcsot látta maga előtt. Bárcsak Diana otthagyná az éjjeliszekrényen!

A kulcs még az éjjeliszekrényen hevert, amikor Cassie bedugta a fejét Diana szobája ajtaján. A lány már ágyban volt.

- Becsukjam az ajtót?
- Nem kell felelte Diana, és kinyújtotta a kezét, hogy lekapcsolja a lámpát. Egy kicsit nyitva hagyhatod. Jó éjt!
 - Jó éjszakát, Diana!

Ám a szomszédos vendégszobába érve Cassie két egymásra rakott párnának támaszkodott, és a mennyezetre bámult. Furcsamód szinte békésen feküdt, tudva, hogy egyelőre nincs mit tenni a várakozáson kívül. Hallotta az óceán hangját Dianáék háza mögül, hol hangosabban, hol halkabban.

Hosszú ideig várt, a legapróbb neszre is fülelt. Nyugodt volt, amíg arra nem gondolt, hogy fel kellene kelnie - olyankor mindig kalapálni kezdett a szíve.

Végre biztos lehetett abban, hogy Diana elaludt. *Most vagy soha*, gondolta. *Ha most nem mozdulok, sosem fogok*.

Visszafojtott lélegzettel oldalra fordult az ágyon, és a padlóra tette a lábát. A fa meg-megnyikordult a talpa alatt, ahogy átszelte a szobát, és Cassie minden egyes alkalommal megdermedt.

Diana ajtaja előtt megállt, és a fülét hegyezte. Semmit sem hallott. Az ajtóra tette a kezét, és lassan, milliméterenként kinyitotta. Óvatosan, fulladozva, hiszen levegőt venni sem mert, átrakta a küszöbön a fél lábát, majd rá is nehezedett.

Diana csak egy homályos alak volt az ágyon. Könyörgöm, ne legyen nyitva a szeme, gondolta Cassie. Az a borzalmas képzete támadt, hogy Diana ébren fekszik, és őt bámulja. Ám ahogy egy újabb lassú, óvatos lépést tett a szobában, majd még egyet, látta, hogy a lány szeme csukva van.

Édes istenem, gondolta Cassie, *muszáj levegőt vennem!* Kinyitotta a száját, némán nagy levegőt vett, majd kifújta. Úgy dübörgött a szíve, hogy beleremegett és szédült.

Aprókat lépj, intette magát. Beljebb settenkedett a szobába, míg végül Diana mellett nem állt. A kulcs az éjjeliszekrényen volt, alig néhány centire Diana alvó arcától.

Cassie úgy érezte, mintha lassított felvételben mozogna. Kinyújtotta a kezét, és rátenyerelt a kulcsra. Nem akart zajt csapni, de ahogy maga felé húzta, az aranylánc megcsörrent. Cassie ökölbe szorította a kezét, a markába zárta a kulcsot és a láncot.

Most pedig irány a szekrény! Óvatosan, lábujjhegyen tipegett, közben újra meg újra hátrapillantott az ágyra, nem ébredt-e föl Diana. Elért a szekrényhez, megtalálta a kis réz kulcslyukat. Most bele kell illesztenie a kulcsot. Bénázott, teljesen kétbalkezes lett. Egy pillanatra bepánikolt, eszébe jutott, hogy talán mégsem ez a jó kulcs, de végre sikerült beillesztenie a zárba, és elfordította.

Kattant a zár.

Cassie-t elöntötte a megkönnyebbülés. *Sikerült!* Most már csak ki kell vennie a koponyát, aztán felhívnia Faye-t... De mi lesz, ha Faye nem veszi fel a telefont? Mi lesz, ha Diana édesapja rajtakapja Cassie-t, amint az éjszaka közepén telefonál, vagy ha Diana felébred, és felfedezi, hogy eltűnt a koponya?

Ám miután Cassie óvatosan kinyitotta a szekrény ajtaját, a világ elhomályosult, majd elsötétedett a szeme előtt. A folyosói világítás a szekrény belsejére hullott. A halvány fény épp elég volt ahhoz, hogy Cassie lássa, minden igyekezete hiábavaló volt, és fölöslegesen aggódik, hogyan jutassa el a koponyát Faye-nek.

A szekrény üres volt.

Cassie azt sem tudta, mennyi ideig álldogált ott, se megmozdulni, se gondolkozni nem volt képes. Végül remegő kézzel becsukta a szekrényajtót, és visszazárta.

Ha itt nincs, akkor hol lehet? Hol?, kérdezgette magát kétségbeesetten.

Most ne erre gondolj! Csak tedd vissza a kulcsot! Vagy azt akarod, hogy Diana felébredjen, míg te itt állsz és a kulcsát szorongatod!

A visszaút Diana éjjeliszekrényéhez egy örökkévalóságnak tűnt, és Cassie hasa úgy fájt, mintha a gyomrába tapostak volna. A kulcs nagyot koppant, amikor visszatette az éjjeliszekrényre, az aranylánc pedig az izzadt tenyeréhez tapadt, Diana légzése azonban nyugodt és mély maradt.

Most pedig tűnés, utasította magát Cassie. Egyedül akart lenni, hogy kitaláljon valamit. Sietségében elfelejtett óvatosan lépni, megnyikordult egy padlódeszka a talpa alatt.

Csak menj tovább, ne is foglalkozz vele, mondta magának. Aztán meghallott valamit, amitől kis híján szívrohamot kapott.

Mozgolódás hallatszott az ágy felől, majd Diana hangja:

- Cassie?

- assie? Te vagy itt?

 Cassie idegein iszonyatos rémület futott végig. Aztán meghallotta a saját hangját, miközben Diana felé fordult:
 - Én csak... megijedtem... Nem akartalak zavarni...
- Jaj, ne butáskodj! Gyere, feküdj le! mondta Diana álmosan, megpaskolva az ágyat maga mellett, és ismét lehunyva a szemét.

Ez bejött. Cassie arra bazírozott, hogy Diana csupán abban a pillanatban ébredt fel, és igaza is lett. Azonban még mindig szédelgett, ahogy az ágy túloldalára ment, és lefeküdt, háttal Dianának.

- Vége a rémálmoknak mormolta Diana.
- Vége suttogta Cassie.

Most aztán biztos nem kelhet fel, hogy telefonáljon Faye-nek, de már nem is törődött ezzel. Teljesen kifárasztotta a stressz, a feszültség, a félelem, és a szíve mélyén még örült is, hogy nem sikerült ellopnia a koponyát aznap éjjel. Lehunyta a szemét, és a saját füle zúgását hallgatta, amíg el nem aludt.

Álmában egy hajón volt. A fedélzet emelkedett és süllyedt alatta, fekete hullámok tornyosultak a hajó mellett. Odaveszett, odaveszett... De mi veszett oda? A hajó? Igen, de valami más is... Örökre elveszett... Most már sosem találják meg...

Aztán megváltozott az álom. Cassie egy fényes, tündöklő szobában ült. A fából faragott szék alacsony volt, a támlája azonban olyan magas és kényelmetlen, hogy csak egyenes derékkal lehetett ülni rajta. Cassie ruhája is kényelmetlen volt: szalagkötős kalapja feszesen simult a fejére, akár egy úszósapka, és valami úgy szorította a derekát, hogy alig kapott levegőt. Egy könyv hevert az ölében.

Nahát, hiszen ez a Diana felmenőitől örökölt árnyak könyve! De nem is, másmilyen a borítója, vörös bőr, nem barna. Ahogy Cassie átlapozta a kötetet, látta, hogy az elején lévő írás nagyon hasonló a Diana könyvében lévőhöz, még egyes igézetek címei is megegyeztek.

Bűbáj beteg gyermek meggyógyítására. Igézet, hogy a tyúk többet tojjon. Védelem tűz és víz ellen. A gonosz ártalmatlanítása.

A gonosz ártalmatlanítása!

Cassie tekintete gyorsan végigsiklott a cím alatti szövegen.

Temesd el a gonosz tárgyat jó nedves iszapba vagy homokba, igen mélyre! A föld gyógyító ereje szembeszáll a méreggel, és ha a tárgyon nem ül végzetes rontás, megtisztul.

Hát, persze, gondolta Cassie. Hát, persze.

Az álom lassan szertefoszlott, Cassie érezte maga alatt Diana ágyát, ám még hallott egy tompa hangot, egy nevet kiabált valaki:

- Jacinth! Odabent vagy? Jacinth!

Cassie felébredt.

Diana kék függönye izzott a napfénytől, amelyet nem eresztett be az ablakon. A szobát gondtalan reggeli pepecselés hangjai töltötték meg. Cassie azonban csak az álmára bírt gondolni.

Nyilván tegnap este, a Dianától kapott árnyak könyvében olvasta ezt a bűbájt, s öntudatlanul megjegyezte, miközben a kötetet lapozgatta. De miért ilyen furán emlékezett vissza rá?

Mindegy. A probléma megoldódott, Cassie pedig olyan boldog volt, hogy legszívesebben magához ölelte volna a párnáját. Hát persze, hát persze! A szertartás előtt Diana azt mondta, el kéne ásni a koponyát, hogy megtisztuljon - méghozzá nedves homokba. Adam a szigeten homokba temetve találta a koponyát. Dianáék háza mögött egy egész tengerpartnyi homok terült el, Cassie e percben is hallotta a homokra vetődő hullámok zúgását.

Az a kérdés, meg tudja-e találni a pontos helyet, ahova Diana elásta a koponyát.

Faye az írásművészet-óra előtt csípte el Cassie-t, és nagyon dühös volt.

- Egész éjjel a hívásodra vártam füstölgött, karon ragadva Cassiett. Mi történt?
 - Nem tudtam megszerezni a koponyát. Nincs a házban.

Faye aranyszínű szeme résnyire szűkült, és a hosszú, vörös körmű ujjak még szorosabban fogták Cassie karját.

- Hazudsz.
- Nem! felelte Cassie. Kétségbeesetten pillantott körül, majd azt suttogta: Azt hiszem, tudom, hol van, de várnod kell még egy kicsit.

Faye rámeredt, furcsa szeme Cassie-ébe mélyedt, aztán kissé lehiggadt, és elmosolyodott:

- Hát hogyne, Cassie. Végtelenül türelmes leszek. Egészen szombatig.
 - Szerintem az nem lesz elég arra, hogy...
- Pedig muszáj elégnek lennie, nem igaz? mondta elnyújtottan Faye. Hiszen utána mindent elmondok Dianának.

Eleresztette a lányt, és visszament a saját padjához. Cassie semmit sem tehetett.

Az óra elején egyperces néma csenddel emlékeztek meg Fogle igazgatóról. Cassie ebben az egy percben végig összekulcsolt ujjaira bámult, felváltva gondolt a koponyából kisuhanó gonoszra, illetve Doug Henderson kékeszöld, kissé ferde szemére.

Ebédidőben egy cetlit talált a menza hátsó helyiségének üvegfalára ragasztva. Az állt rajta: *A suli előtt*. Cassie sarkon fordult, és majdnem összeütközött Adammel. A fiú teli tálcát tartott a kezében, megemelte, hogy Cassie rá ne borítson mindent.

- Ácsi! - mondta.

A lány elpirult. Ám ahogy ott álltak egymással szemben, Cassie felfedezett egy jóval súlyosabb problémát: Adam mosolya lelohadt, ő nem bírt úrrá lenni az elpirulásán, és mintha egyiküknek sem akaródzott volna elmozdulni onnan.

A menzán minden szem rájuk szegeződött. Ez aztán a déjà vu, gondolta Cassie. Valahányszor idebent vagyok, a figyelem középpontjába kerülök.

Adam végül kinyújtotta a kezét, s majdnem megfogta Cassie karját, de aztán megálljt parancsolt magának, és udvariasan intett a lánynak, hogy csak utána. Cassie-nek fogalma sem volt, hogy csinálta Adam, de udvariasabb volt, mint bármelyik általa ismert srác. Mintha a vérében lett volna.

A lányok felnéztek, ahogy elmentek mellettük, néhányan sanda pillantást vetettek Adamre. Ezek az odavetett pillantások azonban teljesen mások voltak, mint amiket Cassie a Cape Cod-i tengerparton látott. Ott Adam szakadt halászhacukát viselt, és Portia barátnői megvetően fordították el a fejüket. Az itteni pillantások szégyenlősek, kacérak vagy épp bizakodóak voltak. Adam csak fölszegte a fejét, hátravetette borzas fürtjeit, és a lányokra mosolygott.

A Kör tagjai az iskola előtti lépcsőn gyülekeztek. Még Nick is ott volt. Cassie elindult feléjük, ám ekkor egy hatalmas alak termett előtte, és mellső lábaival a lány vállára támaszkodott.

- Rex, lefelé! Mit művelsz? - kiabálta Adam.

Meleg, nedves nyelv nyalogatta Cassie arcát. A lány próbálta eltolni magától a kutyát, megragadta a tarkójánál a szőrt, ám így azon kapta magát, hogy megöleli az állatot.

- Azt hiszem, csak köszönni akar nyögte ki.
- Általában szépen türelmesen szokott várni tanítás után a suli területén kívül. Nem tudom, most miért... Adam elharapta a mondat végét. Rex, hagyd békén! mondta más hangon. *Le!* szólt rá a jószágra, és csettintett.

A kutya visszaereszkedett négy lábra, ám végig Cassie mellett maradt, miközben a lépcsőhöz sétáltak. A lány megpaskolta a fejét.

- Rex nem szokta csípni az új ismerősöket - jegyezte meg Sean, ahogy Cassie és Adam leültek. - Hogyhogy érted máris így odavan?

Cassie magán érezte Faye gúnyos tekintetét, és feszengve vállat vont, miközben az ebédjét tartalmazó papírzacskóra bámult. Aztán eszébe jutott valami, amolyan szellemes megjegyzés, amiket általában egy nap késéssel szokott kitalálni.

- Biztos az új parfümöm miatt. Eau de sült hús - mondta. Laurel és Diana felkuncogtak, még Suzan is elvigyorodott.

- Na jó, térjünk a tárgyra! szólt Diana. Azért akartam idekint tartani a megbeszélést, hogy biztosan ne hallgathasson ki bennünket senki. Van bárkinek valami új ötlete?
 - Bármelyikünk lehet a gyilkos mondta halkan Melanie.
 - De csak néhányunknak volt rá indítéka felelte Adam.
- De tényleg volt? kérdezte Laurel. Mármint, Fogle diri utálatos volt, de ez még nem ok arra, hogy meggyilkoljuk. És ne vigyorogj már így, Doug, hacsak nem műveltél tényleg valamit!
- Talán Fogle túl sokat tudott szólalt meg Suzan váratlanul. Mindenki felé fordult, ő azonban nem nézett fel, továbbra is a süteménye kicsomagolásával foglalkozott.
 - És? kérdezte végül Deborah. Mit akar ez jelenteni?
- Hát... Suzan végre rájuk emelte égszínkék szemét, s körbenézett a csoporton. Fogle mindennap ideért hajnalok hajnalán, és pont ott van az irodája, nem? biccentett felfelé.

Cassie követte a tekintetét a vöröstéglás épület egyik első emeleti ablakához, aztán lenézett a domb aljára, ahol holtan találták Korit.

Csönd támadt, majd Diana szólalt meg:

- Te jó isten!
- Mi van? értetlenkedett Chris körbebambulva.

Deborah a homlokát ráncolta, Laurel pislogott, Faye kuncogott.

- Suzan arra céloz, hogy Fogle talán látta, ki ölte meg Korit - magyarázta Adam. - Így aztán a gyilkos vele is végzett, hogy le ne leplezze. De honnan tudjuk, hogy Fogle tényleg itt volt aznap reggel?

Cassie az első emeleti ablak után most az iskola tetején meredező kéményt bámulta. Hideg volt azon a reggelen, amikor Korit holtan találták, és az igazgatói irodában van egy kandalló. Nem szállt fel aznap reggel füst a kéményből?

- Figyelj csak mondta halkan Dianának -, azt hiszem, Fogle tényleg itt volt azon a reggelen.
- Akkor valóban ez lehetett az indíték mondta Laurel izgatottan. És ezek szerint biztosan nem közülünk ölte meg valaki Fogle-t... Hiszen akárki is végzett vele, az gyilkolta meg Korit is. És azt egyikünk sem tette volna.

Diana borzasztóan megkönnyebbültnek tűnt, és a Kör tagjai mind bólogattak. Cassie-ben egy halk hangocska mondani próbált valamit, ám a lány elnémította.

Nick azonban elhúzta a száját.

- És rajtunk kívül mégis ki lett volna képes sziklaomlást okozni?
- Bárki, csak egy bot vagy egy emelőrúd kellett hozzá vágott viszsza Deborah. Az Ördög-szorosnál lévő sziklán egymás hegyénhátán állnak a kövek. Bárki könnyen letaszíthatta őket. Úgyhogy megint ott tartunk, hogy melyik kívülálló tette... ha egyáltalán kérdés még ez.

Arckifejezése egy vadászé volt, és Chris meg Doug is lelkesnek tűntek.

- Hagyjátok békén Sallyt, amíg a dolog végére nem járunk! szólt rájuk határozottan Diana.
- És szálljatok le Jeffrey-ről is tette hozzá búgó hangon Faye, jelentőségteljes pillantást vetve Deborah-ra.

A lány dacosan állta a tekintetét, de végül lesütötte a szemét.

- Na, akkor most, hogy *ezt* megoldottuk, nekem igazi problémám is van, amiről beszélnünk kell - mondta Suzan, morzsákat seperve le a blúzáról.

Az érdekes tevékenységet Sean és a Henderson fivérek sóvárogva figyelték. - Kevesebb, mint két héten belül itt a tanévnyitó bál, és én még nem tudom, kit hívjak el. Sőt, még cipőt sem vettem...

A gyűlés ezzel véget ért, és hamarosan be is csengettek.

- Te kit hívsz el a tanévnyitó bálra? - kérdezte Laurel Cassie-től aznap délután.

Dianával és Melanie-val együtt épp hazafelé autóztak a suliból.

- Ó... Cassie meghökkent. Még nem is gondolkodtam rajta. Én... én még életemben nem hívtam el fiút bálba.
- Hát, legfőbb ideje belevágnod felelte Melanie. A kívülállók általában nem mernek elhívni minket... Kissé félnek tőlünk. De attól még megkaphatod, amelyik srácot csak akarod: egyszerűen válassz egyet, és mondd meg neki, hogy hányra jöjjön érted.
 - Ennyi?

- Ennyi felelte Laurel vidáman. Ilyen egyszerű. Persze Melanie meg én általában nem hívunk el olyanokat, akik járnak valakivel. Viszont Faye meg Suzan... Grimaszt vágott. Ők élvezik, ha foglalt srácokat szedhetnek fel.
- Vettem észre felelte Cassie. Az nem volt kérdés, hogy Diana kivel jár bálozni. És mi a helyzet Deborah-val?
- Á, Deb facér szokott maradni mondta Laurel. A bálok alatt Hendersonékkal lóg, és a kazánházban kártyáznak, meg ilyenek. Sean meg lányról lányra jár. Ki nem állhatják, de nem mernek nem táncolni vele. Majd meglátod a tanévnyitó bálon, nagyon vicces.
- Nem hinném, hogy meglátom felelte Cassie. Egyszerűen elképzelhetetlennek tartotta, hogy odamenjen egy sráchoz, és utasítsa, kísérje el a bálba. Valószínűleg el sem megyek. Nem nagyon bírom az iskolai bálokat.
- De hát muszáj jönnöd mondta Laurel döbbenten, Diana pedig így szólt:
- Nagyon jó móka, de tényleg, Cassie. Figyelj, menjünk el hozzám, és dumáljuk meg, melyik srácok közül válogathatnál!
- Nem lehet, egyenesen haza kell mennem vágta rá Cassie. Muszáj volt hazamennie, mert a koponyát kellett keresnie. Faye szavai egész nap a fülében csengtek, és most még Diana hangját is elnyomták. *Végtelenül türelmes leszek... egészen szombatig.* Légyszi, rakj ki otthon!

Diana értetlen és kissé megbántódott csendben tett eleget a kérésének.

Cassie egész héten a koponyát kereste.

Kereste a tengerparton, ahol a beavatását tartották, ahol a homokból még mindig kilátszott néhány gyertyacsonk és olvadt faggyútócsa. Kereste a parton Dianáék háza mögött, a tengerifű és az uszadékfák között. Keresgélte az összes szirten, minden délután és este a homokbuckákat járta. Diana valószínűleg megjelölte valahogy a helyet, de vajon hogyan? Bármi lehetett Diana titkos jele, ami csak a homokon hevert.

Ahogy teltek a napok, Cassie egyre idegesebb lett. Eleinte még teljesen biztos volt benne, hogy meg fogja találni a koponyát, csak keresnie kell. De mostanra mintha a tengerpart minden egyes négyzetcentiméterét átfésülte volna több kilométeren belül, és nem talált mást, csak uszadékot meg néhány régi sörösüveget.

Szombat reggel, ahogy kilépett a bejárati ajtón, megpillantott egy élénkpiros autót, amely a nagymamája háza mögötti kis zsákutcában körözött. A földnyelvnek azon a részén, ahol a zsákutca végződött, nem állt épület, az autó mégis ott cirkált. Miközben Cassie az ajtóban állt, a kocsi megfordult, és lassan elhajtott a háza előtt. Faye Chevrolet Corvette ZR1 sportkocsija volt, a lány fél karját bágyadtan az ablakon kilógatva ült benne.

Ahogy elhaladt Cassie előtt, Faye felemelte a kezét, és feltartotta a mutatóujját, hosszú körme még élénkebb piros volt, mint az autó színe. Aztán Cassie felé fordította a fejét, és egyetlen szót tátogott neki.

Napnyugta.

Továbbhajtott, egy pillantást sem vetett hátra. Cassie csak bámult utána.

Megértette az üzenetet. Vagy átadja Faye-nek a koponyát nap-nyugtáig, vagy Faye mindent elárul Dianának.

Muszáj megtalálnom, gondolta Cassie. Az sem érdekel, ha minden négyzetcentiméter homokot fel kell túrnom az egész szigeten. Muszáj megtalálnom.

Ám ez a nap sem volt más, mint a többi. Cassie négykézláb csúszott-mászott a tengerparton a beavatási helyszín közelében, telement homokkal a farmerja meg a cipője. És semmit sem talált.

Az óceán hullámzott és zúgott mellette, nem érzett mást, csak a só meg a rothadó hínár szagát. Ahogy a nap egyre lejjebb süllyedt nyugaton, az óceán fölött egyre fényesebben ragyogott a félhold. Cassie kimerült és megrémült, lassan végleg feladta a reményt.

Aztán, ahogy az ég sötétedni kezdett, megpillantotta a kőkört.

Már vagy tucatszor elment mellette. Tűzrakóhely volt, a köveket feketére festette a szén. De miért ilyen közel rakták a vízhez? Cassie úgy gondolta, a kőkör dagálykor víz alá kerül. Letérdelt a kör mellé, és megérintette a közepén a homokot.

Nedves volt.

Cassie kissé remegő ujjakkal ásni kezdett. Egyre mélyebbre ásott, míg ujjbegye valami keményhez nem ért. Körbeásta a tárgyat, érezte a teteje domború alakját, s végül eléggé meglazította körülötte a homokot, hogy ki tudja emelni. Döbbenetesen nehéz volt, és vékony fehér szövet vonta be. Cassie-nek nem kellett kibugyolálnia ahhoz, hogy tudja, mi az.

Legszívesebben megölelte volna.

Sikerült! Megtalálta a koponyát, és most odaadhatja Faye-nek...

Lelohadt benne a diadalittas érzet. Faye-nek? Tényleg képes lenne odaadni a koponyát Faye-nek?

Hiába kereste annyit, mégsem tűnt valóságosnak a lehetőség, hogy valóban meg is *lelheti* a koponyát. Nem járt máson az esze, csak azon, hogy a kezébe kaparinthassa.

S most, hogy végre a kezében tartotta, most, hogy előtte állt a lehetőség... képtelen volt odaadni Faye-nek.

Cassie-nek hányingere támadt a gondolattól, hogy a titokzatos aranyszínű szempár a koponyára meredjen, hogy a hosszú, vörös körmű ujjak átfogják. Felvillant előtte egy kép: egy hatalmas karmú, aranyszemű sólyom. Egy ragadozó madár.

Nem adhatja oda Faye-nek.

De akkor mi lesz Dianával? Cassie kimerülten, leverten hajtotta le a fejét. Nem tudta, mitévő legyen Dianával kapcsolatban. Fogalma sem volt, hogyan oldhatná meg ezt. Csak azt tudta, hogy nem adhatja oda a koponyát Faye-nek.

- Tudtam, hogy képes vagy rá szólt Faye bársonyos hangja, mire Cassie, továbbra is térden állva, megpördült. Egy pillanatig sem kételkedtem benned, Cassie. És most be is igazoltad a hitem.
- Honnan tudtad? Cassie talpra ugrott. Honnan tudtad, hogy hol vagyok?

Faye elmosolyodott.

- Mondtam neked, hogy a barátaim sok mindent látnak. Egyikük épp most értesített a nagy hírről.
- Nem számít felelte Cassie nyugalmat erőltetve magára. Nem adom oda, Faye.

- Nagyon tévedsz. Ide fogod adni. Erősebb vagyok nálad, Cassie - mondta Faye.

S ahogy ott állt a kis buckán Cassie fölött, a magasságát és szépségét hangsúlyozó fekete nadrágban meg laza, vörös felsőben, a homokban térdelő lány tudta, hogy igaza van.

- Én most magammal viszem a koponyát. Ha akarod, szaladhatsz árulkodni Dianához, de addigra már úgyis késő lesz.

Cassie egy hosszú percig a lányra bámult, zihált. Majd azt felelte:

- Nem. Veled megyek.
- Mi van?
- Veled megyek. Faye-jel ellentétben Cassie alacsony volt. És piszkos is, meg torzonborz, ráadásul homok került a ruhája minden zugába, valamint a körme alá, de hajthatatlan volt. Azt mondtad, "csak egy pillantást" szeretnél vetni a kristálykoponyára. Ezért egyeztem bele, hogy megszerzem neked. Nos, végre megtaláltam, de nem hagylak egyedül vele. Elkísérlek. Látni akarom, mit csinálsz.

Faye fekete szemöldöke, amelynek íve a holló szárnyára emlékeztetett, megemelkedett.

- Szóval, bejön neked a kukkolás.
- Nem, az neked jön be... vagyis inkább a barátaidnak mondta Cassie.

Faye elvigyorodott.

- Mégsem vagy betoji kisegér, igaz? - kérdezte. - Hát jó, gyere csak! Még az is lehet, hogy a nézelődés helyett kedved támad beszállni

Faye becsukta a szobája ajtaját Cassie mögött, aztán a gardróbhoz ment, és kivett valamit. Egy takarót, amely nem rózsamintás volt, mint az ágyon lévő, hanem vörös szatén.

- Spéci ágynemű - mondta Faye pajkos mosollyal - spéci alkalmakra.

Az ágyra terítette a takarót, majd körbejárt a szobában, s átható és kábító szagú gyertyákat gyújtott. Aztán kinyitott egy bársonynyal bélelt ládikát.

Cassie elámult. A ládika kövekkel volt tele, csiszolt és csiszolatlan egyaránt akadt köztük. Volt mélyzöld, lila, fekete, kénsárga, halvány rózsaszín és sötét narancssárga.

- Keresd meg a piros köveket! - mondta Faye.

Cassie amúgy is alig várta, hogy a kövekhez nyúlhasson. Nekiállt válogatni a szivárványszínű sokaságban.

- A gránát jó lesz - bólintott rá Faye néhány burgundi vörös kőre. - A karneol is megteszi, ha nem túl narancssárga. Na, lássuk csak: tűzopál a szenvedélyhez, vörös jáspis a rendíthetetlenséghez. És egy fekete ónix, hogy megadd magad az árnyék valódnak.

Furcsa mosolyt villantott Cassie-re, aki megdermedt.

Faye cseppet sem zavartatta magát, körberakosgatta a köveket a takarón. Aztán lekapcsolta a lámpát, így a szobát csak a gyertyák világították meg.

- Most pedig - szólt Faye -, lássuk a vendégünket!

Cassie úgy vélte, elég fura elnevezése ez a koponyának, és görcsbe rándult a gyomra, ahogy Faye kinyitotta a hátizsákját. Megfogadta, nem hagyja, hogy a lány valami borzalmasat műveljen a koponyával - na de hogy akadályozza meg ebben?

- Mit akarsz csinálni vele? kérdezte, igyekezve nyugodt hangot erőltetni magára.
- Csak lemeózom mormolta Faye, de nem is igazán figyelt Cassiere.

Lenézett, lassan lehántotta a nyirkos és csupa homok fehér szövetet, míg elő nem bukkant a kristálykoponya csillogó teteje. Miközben Cassie figyelte, Faye a maga szemmagasságába emelte a koponyát, vörös körmű ujjai közt dédelgette. A kristályban táncolt a visszatükrözött gyertyaláng.

- Hű! - szólt Faye. - Szervusz, édesem!

Tekintete úgy mélyedt az üres szemgödörbe, mintha a szeretőjét nézte volna. Előrehajolt, és gyengéd csókot nyomott a kristályfogakkal teli, vigyorgó szájra, aztán a kövekből kirakott kör közepére helyezte a koponyát.

Cassie nagyot nyelt. Egyre jobban görcsölt a gyomra, egyre erősödött a hányingere.

- Faye, nem kéne gyertyákból is kört állítanunk? Mi lesz, ha...

- Ne butáskodj már! Nem lesz semmi. Csak meg akarok ismerkedni a vendégünkkel - mormolta Faye.

Cassie nem hitt neki.

- Faye...

Kezdett bepánikolni. Ez az egész rossz, kezdettől fogva rossz ötlet volt. Nem elég erős, hogy bármiben is megakadályozza Faye-t. Azt sem tudja, mit művel Faye.

- Faye, nem kellene előbb...
- Hallgass! szólt rá a lány élesen.

A koponya fölé hajolt, lenézett rá, s féloldalasan az ágyra dőlt. Túl gyorsan történt az egész. És nem volt biztonságos, Cassie most már teljesen biztos volt ebben. Érezte a koponyában gomolygó sötétséget.

- Faye, mit művelsz vele?

A koponyában egyre csak gyűlt a sötétség, tajtékzott, akár a tenger. Hogy lehet Faye ilyen erős, hogy tudta ilyen gyorsan felkelteni a koponyában szunnyadó sötétséget? Egyes-egyedül, a gyülekezet támogatása nélkül?

Faye nyakán megvillant a csillagrubin, és Cassie most először vette észre, hogy a lány gyűrűin is hasonló kövek vannak. Ez a sok vörös kő... A rituálé hatékonyságát segítik? A boszorkány erejét növelik - vagy a koponyáét?

- Faye!
- Kuss! ripakodott rá a lány.

Még közelebb hajolt a koponya tetejéhez, kinyitotta a száját, egyre szaporábban lélegzett. Cassie szinte látta a sötétséget a koponyában, kavargott, felfelé szállt, akár a füst.

Ne nézz rá! Ne adj neki több erőt, kiáltotta egy hang a fejében. Cassie inkább Faye-re meredt, őt unszolta:

- Faye, bármit is csinálsz... nem az lesz, amit akarsz! Nem biztonságos!
 - Hagyj már békén!

Gomolygott, kavargott, egyre feljebb szállt a sötétség. Eleinte ritka volt és átlátszó, mostanra viszont sűrű, áthatolhatatlan lett. Cassie oda sem nézett, de így is érezte. Már majdnem a koponya tetejéig ért, ott örvénylett-tekergett.

- Faye, vigyázz!

A fekete hajú lány arca közvetlenül a koponya fölött volt, pontosan a feltörő sötétség útjában. Cassie megragadta Faye-t, arrébb akarta húzni, Faye azonban erős volt. Érthetetlenül morgott valamit, és igyekezett lerázni magáról Cassie-t. A lány vetett egy pillantást a koponyára. Az mintha vadul vigyorgott volna rá, s a füst úgy tekeredett össze benne, akár egy dugóhúzó.

- Faye! - sikoltotta Cassie, és megrántotta a lány vállát.

Mindketten hátradőltek. Ugyanebben a pillanatban Cassie a szeme sarkából látta, hogy a sötétség kiszabadul.

e hülye *kívülálló*! - visította Faye, és kitépte magát Cassie szorításából. - Épp, hogy elkezdtem... erre most mindent tönkretettél!

Cassie zihálva feküdt a hátán, aztán reszketve felült, és a mennyezetre mutatott.

- Ezt tettem tönkre - mondta, a kifulladástól és a félelemtől halk hangon.

Faye felnézett, és meglátta a sötét, elszenesedett kört a fehér gipszvakolaton.

- Egyenesen feléd tartott - mondta Cassie, és ijedtségében még kiabálni vagy haragudni sem volt képes. - Nem láttad?

Faye csak nézte őt, sűrű fekete szempillája félig eltakarta töprengő tekintetét. Aztán a koponyára pillantott. Cassie a koponya fölé hajolt, és letakarta a fehér szövettel.

- Te meg mit csinálsz?
- Visszaviszem felelte Cassie, még mindig kifulladva. Dianá-nak igaza volt. Nekem is igazam volt, de nem hallgattam magamra. A koponya túl veszélyes, nem bírunk el vele.

Arra számított, hogy Faye ráförmed, talán még neki is esik. A lány azonban csak felnézett a mennyezetre, és eltűnődve így szólt:

- Azt hiszem, csak hatékonyabb védelemre van szükségünk. Ha el tudnánk csípni azt az energiát... Ha fel tudnánk használni...
- Elment az eszed közölte vele Cassie nyíltan. Egyébként tette hozzá -, az alkunknak vége. Megtettem, amit akartál, megszereztem neked a koponyát. Használtad, és majdnem bele is haltál. Az alkunak ezzel vége.

Faye bágyadt arckifejezése eltűnt.

- Jaj, dehogy, Cassie - felelte. Ajkán mosoly játszadozott, ám tekintete egy könyörtelen ragadozóé volt. - Csak most kezdődik. Hát nem érted? - Elnevette magát. - Most lettél csak igazán a foglyom! Most már nemcsak Adamről van szó... most már erről is beszámolhatok Dianának. Mit gondolsz, milyen érzés lesz a szemérmesség szobrának, ha megtudja, hogy a "kishúga" ellopta a koponyát, aztán ideadta nekem, hadd használjam? - Faye szívből kacagott, úgy tűnt, el van ragadtatva. - Jaj, Cassie, bár látnád, milyen képet vágsz!

Cassie úgy érezte, fuldoklik. Faye igazat mondott. Ha Diana megtudja, hogy Cassie kiásta a koponyát... hogy Cassie hazudott neki... hogy az egész múlt vasárnapi dolog, miszerint félt hazamenni, csak trükk volt

Pont ugyanúgy, mint amikor legutóbb állt ebben a szobában, Cassie érezte, hogy elillan minden csepp ereje és kitartása. Ebből végképp nem látott kiutat. Elveszett.

- Most már visszaviheted a koponyát - közölte Faye, mintha ez teljes egészében az ő ötlete lenne. - Aztán majd... hát, majd kitalálok valami mást, amivel a kedvemre tehetsz. Addig is, ügyelj rá, hogy kéznél légy nekem!

Gyűlöllek, gondolta Cassie tehetetlen dühvel. Faye azonban ügyet sem vetett rá, lehajolt, hogy felvegye a két borzas kiscicát, amelyek az ágy alól bújtak elő, az egyik szürke, a másik vörös. *A vámpír-macskák*, ötlött Cassie eszébe szórakozottan, *amik szeretik az emberi vért*. Úgy tűnt, az iménti koponyás ügy még nekik sem tetszett.

- És ezzel mi lesz? mutatott Cassie a szoba mennyezetén virító sötét foltra. Egyáltalán nem érzed felelősnek magad abban, hogy elszabadult? Lehet, hogy éppen most végez valakivel...
- Kétlem felelte Faye, és közömbösen vállat vont. De meglátjuk, majd kiderül.

Megsimogatta a vörös kiscicát, amelynek szőre kezdett ismét lesimulni.

Cassie csak bámult Faye-re, könny szökött a szemébe. Azt hitte, képes kordában tartani a lányt, de tévedett. Az újonnan elszabadult sötét energia bármit művelhetett éppen, Cassie semmit sem tehetett ellene.

Bevallhatnál mindent Dianának, susogta egy belső hang a lelke mélyéről, ám Cassie-nek esze ágában sem volt hallgatni rá. Most már végképp nem szólhat Dianának, azt az esélyt elpuskázta. Faye túl messzire ment.

- Csak nem vagy ideges valami miatt, Cassie? Laurel kezében megállt a fehér nyelű kés.
- Én? Nem. Miért? kérdezte Cassie, aki úgy érezte, menten szívrohamot kap.
- Csak mert kissé nyugtalannak tűnsz. Laurel óvatosan elmetszette alul a kis varázsmogyoró-cserje tövét. Nem fog fájni... Rengeteg gyökered van odalent, amiből visszanőhetsz... mormolta megnyugtatóan. Ugye, nem a tanévnyitó bálon rágódsz? kérdezte ismét felnézve.
 - Nem, dehogy felelte Cassie.

A héten még nem is gondolt az iskolai bálra. A sötét energián kívül semmire sem bírt gondolni. Minden nap arra számított, hogy valami új katasztrófáról hall, de már csütörtök volt, és még semmi sem történt. Se sziklaomlás, se haláleset, még csak el sem tűnt senki. Jaj, bárcsak el tudná hitetni magával, hogy nem is fog történni semmi! Az energia, amit Faye-jel elszabadítottak, kevés volt - ezt Cassie most már biztosra vette -, és talán egyszerűen elpárolgott. Cassie-terre a gondolatra édes béke öntötte el.

Laurel egy nyaláb kakukkfűhöz telepedett.

- Még nem késő, hogy meggondold magad, és mégis gyere - mondta. - És én szeretném, ha jönnél. A tánc igazán boszorkányos dolog... és teljesen természetes. Van is egy ilyen igézetünk:

"Kéz a kézben, ketten párban, Mióta a világ megvan, Két szív egy ritmusra dobban, Mióta a világ megvan."

Cassie-re nézve, eltűnődve hozzátette:

- Nem volt valami srác, akivel a nyáron ismerkedtél meg, és tetszett neked? Idecsábíthatnánk egy igézettel...
- Ne! ellenkezett Cassie. Mármint úgy értem, tényleg nem szeretnék a bálba menni, Laurel. Egyszerűen... nem érezném jól magam.
- Köszönöm szépen mondta Laurel. Cassie egy pillanatra azt hitte, ez neki szól, de aztán rájött, hogy a lány a kakukkfűhöz beszél. Sajnálom, hogy egy kis darab gyökérre is szükségem volt, de hoztam neked valamit, ami majd segít visszanöveszteni folytatta, egy rózsaszín kristályt dugva a földbe. Jut eszembe! Rájöttél már, melyik kristály az igazán neked való? kérdezte Cassie-t.
 - Még nem felelte a lány.

Eszébe jutott a rengeteg kő Faye dobozában. Örömmel válogatott köztük, de egyiket sem érezte a magáénak, a boszorkányként szükséges saját kövének.

- Ne aggódj, majd rájössz! - biztosította Laurel. - Egy nap szépen a kezedbe akad majd, és azonnal tudni fogod, hogy az a tiéd. - Felállt, kezében a kakukkfűvel. - Na jó, menjünk be, megmutatom, hogy kell gyógyfőzetet készíteni! A gyógyfűvekkel nem szabad kontárkodni, az embernek pontosan tudnia kell, mit csinál. És ha meggondolod magad a bállal kapcsolatban, a kakukkfűves leves segít leküzdeni a szégyenlősséget.

Cassie körülnézett, a sötét energia nyomát kereste a nagyvilágban, ahogy mostanában mindig, aztán követte Laurelt.

Másnap, történelemórán Diana nagyot tüsszentett.

Lanning tanárnő félbehagyta a mondandóját, és szórakozottan szólt oda neki:

- Egészségedre!

Cassie szinte észre sem vette. De aztán az óra vége felé Diana ismét tüsszentett, és abba sem bírta hagyni. Cassie ránézett. Diana szeme kivörösödött, könnybe lábadt. Az orra is kivörösödött, miközben egy papírzsebkendővel dörgölte.

Aznap este Diana nem jött el az iskolai válogatott meccsére, otthon maradt, ágyban. Cassie, aki a világon semmit sem tudott az amerikai fociról, és egyszerűen csak kiabált, ha a többiek kiabáltak, a lelke mélyén aggódott Dianáért. A betegségének semmi köze nem lehet a sötét energiához, ugye?

- Nézd csak bökte meg Laurel -, íme a leendő bálkirálynő. Sally szinte már majdnem szép, nem?
- Szerintem is felelte gépiesen Cassie. Te, Laurel, hogyhogy nem közülünk valakit választanak bálkirálynőnek? Hanem egy kívülállót?
- Diana nem akarta jelöltetni magát felelte Laurel szűkszavúan. Deb meg a többiek pedig úgy vélik, bálkirálynőnek lenni stréberség. De az alapján, ahogy Jeffrey Lovejoy Sallyt nézi, szerintem Faye hibát követett el. Utasította Jeffet, hogy vigye el a bálba, de a srác már elhívta Sallyt, és nem adja magát egykönnyen. Érdekes lesz látni, melyik lányé lesz végül.
- Majd elmeséled mondta Cassie. Én láttam a legutóbbi összecsapást Faye és Sally között, ezt a menetet inkább kihagyom.

De végül máshogy alakult.

Cassie a nagymamája gyógyfüves kertjében volt, amikor megcsörrent a telefon. Át kellett mennie a konyhán, be a ház új szárnyába, hogy felvegye a kagylót.

- Halló, Cassie? - A hang olyan tompa és náthás volt, hogy Cassie alig ismerte fel. - Diana vagyok.

A lánynak végigfutott a hideg a hátán. A sötét energia...

- Jaj, Diana, mi a baj?

A vonal túlsó végéről fojtott nevetés hallatszott.

- Ne pánikolj! Nem haldoklom. Csak csúnyán megfáztam.
- Borzasztó a hangod.
- Tudom. Iszonyúan kivagyok, nem tudok ma este a bálba menni, és azért hívlak, mert szeretnék kérni tőled egy szívességet.

Cassie-nek rossz előérzete támadt, megdermedt. Kinyitotta a száját, majd szó nélkül becsukta. Diana folytatta:

- Jeff felhívta Faye-t, és megmondta neki, hogy Sallyvel megy a bálba. Faye magánkívül van. Úgyhogy amint meghallotta, hogy beteg vagyok, telefonált, és közölte velem: Adammel kísérteti el magát, mivel tudja, hogy nem szeretném, ha a pasim csak azért maradna le a bálról, mert én beteg vagyok. Úgyhogy azt feleltem neki, nem mehet

a pasimmal, mert én már megkértelek téged, hogy kísérd el Adamet a bálba.

- Miért? fakadt ki Cassie, aztán arra gondolt: Hülye kérdés...
- Mert Faye prédára vágyik magyarázta Diana türelmesen. Tetszik neki Adam, és amilyen hangulatban ma van, bármivel próbálkozhat. Ez az egyetlen dolog, amit nem bírnék ki, Cassie, hogy Faye rámásszon Adamre. Egyszerűen nem bírnám elviselni.

Cassie körülnézett, hova rogyhatna le.

- De Diana... Nincs mit fölvennem. Csupa sár vagyok...
- Menj át Suzanékhoz! Az összes lány ott van. Majd ők kicsinosítanak.
- De... Cassie lehunyta a szemét. Diana, te ezt nem érted. Nem lehet. Én nem...
- Jaj, Cassie, értem én, hogy sokat kérek. De nem tudom, ki máshoz fordulhatnék. És ha Faye rástartol Adamre...

Cassie most először hallotta Dianát ilyen kétségbeesettnek. Úgy hangzott, mintha a lányt a sírás fojtogatná. Cassie a homlokára szorította a tenyerét.

- Jó, rendben. Elmegyek Adammel a bálba. De...
- Köszi szépen, Cassie! Akkor most menj egyenesen Suzanhez. Vele, Laurellel meg Melanie-val már mindent megbeszéltem. Szépen kicsinosítanak. Felhívom Adamet is, és szólok neki.

Cassie tehetetlenül arra gondolt, nem bánja, ha azt a beszélgetést nem hallja.

Talán Adam kitalál valamit, hogy megússzuk, gondolta, miközben leparkolt a Golfjával Suzanék felhajtóján. De igencsak kételkedett ebben. Ha Diana egyszer eltökélte magát, akkor semmivel nem lehetett eltántorítani.

Suzanék oszlopos házban laktak. Cassie édesanyja azt mondta, klasszicista épület akar lenni, csak félresikerült, a lány azonban a maga részéről úgy gondolta, impozáns. Belülről is lenyűgözőnek találta, Suzan szobája pedig páratlan volt a maga nemében.

A helyiség a tenger minden színében - homok, kagylók, gyöngy, parti csigák árnyalataiban - pompázott. Suzan ágyának fejlapja óriási kagylóhéjat mímelt. Cassie szeme azonban leginkább a tükrökön akadt meg: életében nem látott még ennyi tükröt egy helyen.

- Cassie! rontott be mögötte a szobába Laurel, mire a lány meglepetten fordult hátra. Elhoztam! jelentette Laurel diadalittasan a többi lánynak, magasra tartva egy fogasra akasztott, porvédő tokba dugott ruhát. A műanyag alól halvány, csillogó kelme sejlett ki. Ezt a ruhát a nagymamám varrta nekem a nyáron, de még nem vettem fel... és nem is fogom. Nem az én stílusom, rajtad viszont tökéletesen fog állni, Cassie.
- Úristen! Cassie mást nem tudott kinyögni. Meggondolta magát, mégsem bírja ezt megtenni. Laurel... köszi... de a végén még tönkreteszem...
- Szóhoz se hagyjátok jutni! utasította a többieket a szoba túlsó feléről Melanie. Dugjátok be a kádba, igencsak ráfér!
- Ott, ni! intett Suzan széttárt ujjakkal. Én semmit se tehetek, amíg meg nem szárad a körmöm, de ott minden cuccot megtalálsz.
- Szépítő fürdőszerek szólt sóvárogva Laurel, miközben szemügyre vette a Suzan fürdőszobájának aranyozott polcain sorakozó üvegeket. Volt ott mindenféle üveg, széles vagy épp hosszú és keskeny nyakú, zöld meg csillogó sötétkék egyaránt. Tessék, ez csúcs: kakukkfű, menta, rozmaring és levendula. Csodás illata van, és nyugtató hatású. Élénk színű szárazvirág-szirmokat szórt a gőzölgő vízbe. Most pedig nyomás a vízbe, és csutakold le magad! Jaj, ez nagyon jó folytatta egy másik üveget szagolgatva. Kamillás sampon: élénkíti a hajszíned, és kihangsúlyozza a különféle árnyalatokat. Használd ezt is!

Cassie kábultan engedelmeskedett. Úgy érezte magát, mintha kiképzőtáborba csöppent volna. Amikor visszament Suzan szobájába, Melanie utasította, hogy üljön le, és meleg törülközőt nyomott az arcára.

- Ez "édesen illatozó gyanta, tele a trópusi balzsamok titokzatos esszenciájával" olvasta Melanie a kezében tartott árnyak könyvéből. Azt írja róla, hogy "tisztává s üdévé varázsolja az arcot", és tényleg így is van. Úgyhogy nyomd ezt a képedre, amíg megcsinálom a hajad!
- Melanie szuper, igazi fodrász lelkesedett Laurel, miközben Cassie megadóan a törülközőbe temette az arcát.

- Jó, de nem fogok neki frizurát csinálni - mondta Melanie nagy komolyan. - Csak lággyá és természetessé teszem, meg hullámokat rakok bele, hogy ne takarja el az arcát. Suzan, dugd be a hajsütővasat!

Miközben Melanie munkálkodott, Cassie hallotta, hogy Laurel meg Deborah a beépített gardrób mélyén vitatkoznak.

- Te, Suzan! kiabálta Laurel. Életemben nem láttam még ennyi cipőt! Mihez kezdesz ilyen sok lábbelivel?
- Nem tudom. Szeretek cipőt vásárolni. És ez nagyon jól jön annak, aki lábbelit akar kölcsönkérni tőlem szólt vissza Suzan.
- Most pedig ideje bebújni a ruhádba mondta Melanie kicsit később. Nem, még ne nézd meg magad! Ülj ide a pipereasztalhoz, hogy Suzan kisminkelhessen!

Cassie erőtlenül tiltakozott, miközben Melanie törülközőt kanyarított a nyakába.

- Nem kell. Egyedül is ki tudom...
- Nem, nem, jobb, ha Suzan sminkel ki mondta a gardróbból előbukkanó Laurel. Hidd el, Cassie, szuper lesz, majd meglátod.
- De én nem szoktam sok sminket használni... Nem is fogok hasonlítani önmagamra...
 - Dehogynem. Sokkal inkább önmagadnak tűnsz majd.
- Na, valaki döntse már el, az isten szerelmére! mondta Suzan, aki egy szál kimonóban álldogált, és türelmetlenül lóbált egy púderpamacsot. Még nekem is el kell készülnöm, ha nem látnátok.

Cassie engedett, letelepedett az ülőkére, Suzannel szemben.

- Hm... - morfondírozott Suzan, jobbra-balra fordítva Cassie fejét. - Hmm.

A következő félórában csak úgy záporoztak Cassie-re az utasítások.

Nézz fel! - parancsolta Suzan, kezében barna szemceruzával. - Nézz le! Na, ettől szép őzikeszemed lesz - folytatta -, viszont senki meg nem mondja, hogy egyáltalán ki vagy sminkelve. Most egy kis mogyorószínű szemhéjpúder... - A púderhoz dörgölt egy apró ecsetet, majd lefújta róla a fölösleget. - Most pedig egy kis éjkék árnyalat, hogy titokzatosabbnak tűnj...

A szemét lehunyva Cassie végre elengedte magát. Egész kellemes volt ez az egész. A fényűzés és kényeztetés hangulata tovább fokozódott, amikor Laurel azt mondta:

- Én meg kifestem a körmöd!
- Mit használsz? kérdezte Cassie bizakodva.
- Varázsmogyorós keveréket meg Chanel Flamme Rose lakkot felelte Laurel, és mindketten kuncogtak.
- Ne mozogj! intette Suzan. Most pedig szívd be az arcod, mint egy hal! Ne nevess! Remek járomcsontod van, csak egy kicsit kiemelem. Most pedig csinálj így, jöhet a rúzs!

Amikor Suzan végre hátradőlt, hogy szemügyre vegye munkája eredményét, a többi lány köréjük sereglett, még Deborah is.

- És végül - szólt Suzan - egy csöpp ellenállhatatlan parfüm ide, ide meg ide.

Cassie nyakához, a fülcimpájához meg a csuklójához érintett valamit, aminek vad, egzotikus és csodás illata volt.

- Mi van benne? kérdezte Cassie.
- Rezeda, tubarózsa és ilang-ilang felelte Suzan. Tényleg úgy vonzza a pasikat, mint a mágnes. Én már csak tudom.

Cassie-be egyszeriben rettegés hasított, ám ennek okát végiggondolni sem volt ideje, Laurel már meg is fordította, meglazítva a nyaka köré tekert törülközőt.

- Várj, ne nézz a tükörbe, amíg fel nem veszed a cipőt... Na, most! - mondta Laurel diadalittasan. - Nézd meg magad!

Cassie kinyitotta a szemét, és mély levegőt vett. Aztán, alig felfogva, mit csinál, közelebb lépett az egész alakos tükörhöz, az abban megjelenő gyönyörű idegenhez. Alig bírta megállni, hogy ki ne nyújtsa a kezét, és ujjbeggyel meg ne érintse az üveget.

A tükörben látszó lánynak szép, világosbarna haja volt, amely lágy csigákban göndörödött hátra az arcából. Megcsillantak a világosabb árnyalatú tincsek, ahogy Cassie a fejét forgatta, úgyhogy nyilván saját magát látta... *De az nem lehet*, gondolta Cassie. Az ő szeme nem ilyen igéző és titokzatos. A bőre nem ennyire üde vagy hamvas, és nincs ilyen pír az arcán, amely kihangsúlyozná a járom-csontját. Az ajka meg aztán végképp nem ilyen, nem sugárzik róla, hogy majd eleped egy csókért.

- Remekül áll neked ez a rúzs mondta Suzan -, csak el ne kend!
- Azért lehet jegyezte meg Melanie -, hogy ezúttal túlzásba estél, Suzan.
- Tetszik a ruha? kérdezte Laurel. Nagyon romantikus, tökéletes a hossza, pont elég rövid, de azért elegáns.

A tükörben látható, karcsú, hattyúnyakú lány jobbra-balra forgolódott az üveg előtt. A ruha ezüstösen csillogott, mintha csillagfényből szabták volna, és Cassie hercegnőnek érezte magát benne. Ennek megfelelően a Suzantől kölcsönkapott lábbeli is beillett volna üvegcipellőnek.

- Jaj, köszönöm! - perdült Cassie a többi lány felé. - Mármint... nem is tudom, hogy köszönjem meg! Úgy értem... végre úgy nézek ki, mint egy igazi boszorkány!

A többiek nevetésben törtek ki, kivéve Deborah-t, aki fintorogva emelte égnek a szemét. Cassie megölelte Laurelt, aztán nagy lelkesedésében még Suzant is.

- Hát, elvégre boszorkány vagy - mondta Suzan. - Megtaníthatlak, hogy sminkeld ki magad, ha akarod.

Cassie szinte alázatot érzett Suzan iránt. Eddig azt hitte, a lány üresfejű liba, de tévedett. Suzan szerette a szépséget, és nagylelkűen meg is osztotta másokkal. Cassie az égszínkék szempárba nézve elmosolyodott, és az az érzése támadt, hogy váratlanul új barátra lelt.

Várjatok, valamit elfelejtettünk! - kiáltott fel Melanie. - Nem mehetsz a bálba egy árva kristály nélkül. - A táskájában kotorászott, majd így szólt: - Tessék, ez remekül fog állni, a dédnagymamámé volt - emelt fel egy vékony láncon függő, könnycsepp alakú hegyikristály nyakéket.

Cassie óvatosan elvette, felcsatolta, és megcsodálta, milyen tökéletesen illik a függő a nyaka kis mélyedésébe. Aztán Melanie-t is megölelte.

A földszintről halkan csengetés hallatszott fel, majd közelebbről egy férfi kiabálása:

- Az isten szerelmére, Suzan! Nyiss már ajtót!
- Az egyik fiú lesz az! szólt Suzan felindultan. És még nem vagyunk kész! Egyedül te vagy felöltözve, Cassie, szaladj le, és nyiss ajtót, mielőtt apám idegbajt kap!

- Csókolom, Mr. Whittier, bocsánat, Mr. Whittier! - zihálta Cassie, ahogy leszaladt a földszintre.

Csak az ajtó elé érve jutott eszébe: *Jaj, könyörgök, könyörgök, könyörgök, legyen bárki más, csak ő ne! Könyörgök!*

Ajtót nyitott. Adam állt a küszöbön.

A fiú kényszeredetten mosolygott, ami cseppet sem volt meglepő egy sráctól, akit az utolsó pillanatban arra utasítottak, hogy a csaja helyett annak legjobb barátnőjét vigye bálba. Mosolya abban a pillanatban eltűnt, ahogy meglátta Cassie-t. Egy hosszú percen át csak bámulta a lányt. Cassie örömittas vigyora lelohadt, és farkasszemet nézett a fiúval.

Adam nagyot nyelt, nekiállt mondani valamit, de letett róla, és továbbra is némán álldogált.

Cassie-nek a fülébe csengtek Suzan szavai: úgy vonzza a pasikat, mint a mágnes. Jaj, mit művelt?

- Lefújjuk az egészet szólt, s olyan halk volt a hangja, mint amikor a sötét energiáról beszélt Faye-nek. - Elmondjuk Dianának, hogy én is megbetegedtem...
- Nem lehet felelte Adam ugyanolyan halkan, de nagyon komolyan. Senki nem hinné el, és egyébként is... Megpróbált ismét mosolyt erőltetni az arcára. Kár lenne lemaradnod a tanévnyitó bálról. Nagyon... habozott ...nagyon szép vagy.
- Te is jól nézel ki felelte Cassie, és igyekezett maga is kényszeredetten mosolyogni.

Úgy sejtette, elég bénán sikeredett. Mély levegőt vett, ám ebben a pillanatban hangot hallott az emeletről.

- Tessék! - szólt Laurel, és a korláton áthajolva apró, gyöngyökkel díszített erszényt dobott le Cassie-nek. - Induljatok máris a bálba, Adam, akkor Cassie még lecsaphat a szingli srácokra.

Suzan kiszólt a szobájából:

- De ne mindegyikre, Cassie! Nekünk is hagyjál párat!
- Majd igyekszem elhárítani néhányukat! kiáltotta vissza Adam, és Cassie érezte, hogy megvadult pulzusa kissé csillapodik.

Most már mindketten tisztában vannak a szerepükkel. Mintha egy színdarabban játszanának, és Cassie-nek nem lenne más dolga, csak tökéletes alakítást nyújtani. Biztos volt benne, hogy Adam is megbirkózik a szerepével... Legalábbis, majdnem biztos. A fiú tengerkék szemében ülő tekintettől a hideg futkosott a hátán.

- Menjünk! - mondta Adam, Cassie pedig ismét mély levegőt vett, és kilépett a fiúval az est sötétjébe.

Chajtottak az iskolába. A kettőjük közt lévő feszültség sem ronthatta el a derült, hűvös és varázslatos estét.

A suli tornatermére rá sem lehetett ismerni. Olyan nagy volt, hogy a szabadban érezhették magukat, a mennyezeti csövekre és gerendákra tekert fényfüzérek pedig csillagként ragyogtak a fejük felett. Cassie körülnézett, a Kör többi tagját kereste. Egyiküket sem látta. Nem látott mást, csak kívülállókat, akik meglepetten nézték őt meg Adamet. A fiúk szemében valami mást is látott, nem csak meghökkenést, olyasmit, amihez Cassie egyáltalán nem volt hozzászokva. Dianát szokták így, tátott szájjal bámulni, amikor a lány éppen a szokásosnál is gyönyörűbben festett.

Cassie-t hirtelen melegség öntötte el, bőrét már nemcsak Suzan sminkje pirosította. Érezte, hogy vér szökik az arcába. Hivalkodónak és túlzásnak vélte az egészet - ugyanakkor pedig izgatott és felvillanyozott is volt. Egyvalami azonban tiszta és napnál világosabb maradt az érzelmek vad viharában: azért van itt, hogy eljátsszon egy szerepet, és betartsa a fogadalmát, miszerint hű lesz Dianához. Csak ez számított, és Cassie ebből nem engedett.

Nem álldogálhatott itt tovább, miközben mindenki őt bámulta, ez túlságosan zavarba ejtette. Adamhez fordult. Kínos pillanat volt. Nem ülhettek le egymás mellé egy sötét sarokba - arról szó sem lehetett. Adam félmosollyal az arcán megkérdezte:

- Akarsz táncolni?

Cassie megkönnyebbülten bólintott, és beálltak táncolni. Másodperceken belül rengetegen vették körül őket. Aztán lassú és lágy zene csendült. Tehetetlenül, ijedten meredtek egymásra. A tánctér közepén álltak, egy egész tömegen kellett volna átfurakodniuk, hogy kijussanak. Cassie Adam szemébe nézett, és látta, hogy a fiú ugyanolyan bizonytalan, mint ő.

Aztán Adam halkan így szólt:

- Jobb, ha nem keltünk feltűnést - mondta, és átkarolta Cassie-t.

A lány lehunyta a szemét. Remegett, és fogalma sem volt, mit tegyen.

Adam lassan Cassie hajára simította az arcát, mint akit ellenáll-hatatlanul vonz a lány.

Semmire sem fogok gondolni. Egyáltalán nem is fogok gondolkozni, gondolta Cassie. Semmit sem fogok érezni... Ám ez lehetetlen volt, az érzelmeinek nem parancsolhatott. Félhomály borult rájuk, Adam a karjába zárta, Cassie érezte a fiú illatát: őszi levelek és óceáni szél.

A tánc igazán boszorkányos dolog, jaj, Laurelnek teljesen igaza volt! Cassie tökéletesen el tudta képzelni a régi idők boszorkányait, amint a csillagok alatt vad, mámorító zenére táncolnak, majd lefekszenek a lágy, zöld fűbe.

Lehet, hogy Cassie ősei közt is akadt olyan boszorkány, aki fiatal lányként holdfényes tisztáson táncolt. Talán egyedül táncikált, amíg észre nem vett egy árnyat a fák között, és meg nem hallotta a pánsípot. Aztán táncra perdült az erdő istenével, miközben beragyogta őket a hold ezüstfénye...

Cassie érezte Adam karjának melegségét, a testében lüktető életet. Az ezüst szálra gondolt. A titokzatos, láthatatlan kötelékre, amely megismerkedésüktől fogva Adamhez fűzi... és most ismét érezte. Összekötötte a szívüket, ellenállhatatlanul vonzotta őket egymáshoz.

Elhallgatott a zene. Adam kissé hátralépett, Cassie felnézett rá, arca és nyaka bizsergett a fiú melegségének hiányától. Adam szeme furcsa volt, sötét szembogarát kevés ezüst övezte, az újholdra hasonlított. Lassan lehajtotta a fejét, ajka leheletfinoman Cassie szájához ért - és ott maradt. Mintha egy örökkévalóságig álltak volna így, aztán Cassie elfordította a fejét.

Nem csók volt, gondolta, miközben átvágtak a tömegen. *Nincs is jelentősége*. De nem táncolhatnak együtt többet, ezzel mindketten tisztában voltak. Cassie-nek remegett a lába.

Keresnünk kell egy társaságot, amelyhez csatlakozhatunk... méghozzá gyorsan, gondolta Cassie. Kétségbeesetten nézett körül, és legnagyobb megkönnyebbülésére megpillantott egy jólfésült, rövid, gesztenyebarna frizurát meg egy leomló, hosszú, világosbarna hajat, amelybe apró virágokat fontak. Melanie és Laurel épp élénk beszélgetésbe merültek két kívülálló fiúval. Ha netán látták, mi történt a táncparketten egy perccel ezelőtt...

Laurel azonban Adam köszönésére megperdült, s csak annyit mondott:

- Á, végre megtaláltatok!

Melanie mosolya is egészen mindennapinak tűnt. Cassie örömmel csevegett velük, miközben a fiúk a focimeccsről beszéltek. Kezdett visszatérni a tánc varázsának köszönhető jókedve.

- Ni, ott van Deborah! Mindig táncol egyet, mielőtt beveszi magát a kazánházba a két Hendersonnal mormolta Laurel huncut mosollyal.
- Mégis, mit művelnek a kazánházban? kérdezte Cassie, miközben követte Laurel tekintetét.

Deborah falatnyi fekete miniruhában és fekete bőrből készült, aranylánccal díszített motoros tányérsapkában feszített. Haja a szemébe hullott. Remekül nézett ki.

- Kártyáznak meg isznak. Nem, arról szó sincs, amire gondolsz. Egyetlen srác sem merne akár egy ujjal is Deborah-hoz nyúlni, bármelyikükkel elbánna. Mind istenítik, de félnek is tőle.

Cassie elmosolyodott, aztán észrevett valaki mást, és lelohadt a mosolya.

- Ha már a félelmetesnél tartunk... - mondta halkan.

Faye lángvörös, szexi és elegáns ruhát viselt, bombázó volt, mint mindig. Tündöklő fekete haja szabadon omlott a hátára. Úgy festett, mint valami egzotikus teremtmény, amely véletlenül betévedt az iskola területére. Nem vette észre az őt bámuló három lányt. A figyelmét csakis Nick kötötte le.

Cassie-t meglepte, hogy Nick egyáltalán eljött a bálra, nem az a táncmulatságokra járós típus volt. Egy szőke kívülálló lány mellett állt, aki, igaz, ami igaz, elég ijedtnek tűnt. Cassie feszülten figyelte Faye-t, aki odalépett Nickhez, és vörös körmű kezét a fiú karjára tette.

Nick egész testében megdermedt, majd lenézett a lány kezére. Rideg pillantást vetett Faye-re a válla fölött, aztán látványosan lerázta magáról a kezét, és az alacsony, szőke lányhoz hajolt, akinek elkerekedett a szeme. Nick arca az egész incidens alatt olyan fagyos és kifürkészhetetlen maradt, mint mindig.

- Ajjaj suttogta Laurel. Faye megpróbál egyszerre több lóra tenni, de Nick nem kér belőle.
- Úgy kell Faye-nek felelte Melanie. Kellett neki az utolsó pillanatig Jeffrey után koslatni!
 - Szerintem még mindig koslat utána mondta Cassie.

Jeffrey épp kifelé tartott a tánctérről, Sallyvel a karján. A fiú arckifejezése a fagyos tökéletes ellentéte volt, lerítt róla, hogy remekül érzi magát, szívdöglesztő mosolyt vetett maga körül mindenkire. Cassie úgy vélte, nyilván büszke rá, hogy a bálkirálynő a párja. A következő percben viszont már azt gondolta: különös, milyen gyorsan lelohad mindazok mosolya, akik észreveszik Faye-t.

Jeffrey rögtön megpróbálta visszaterelni Sallyt a parkettra, Faye azonban olyan gyorsan mozgott, mint a prédáját becserkésző puma, és elébük vágott, így Sallyvel közrefogták Jeffrey-t. Mintha egy fényes fekete szőrű véreb meg egy kis rozsdabarna terrier marakodna egy kívánatos csonton.

- Ekkora hülyeséget! mondta Laurel. Faye szinte bármelyik srácot megkaphatná itt, de neki csak azok kellenek, akiket nehéz megszerezni.
 - Hát, nem a mi bajunk felelte Melanie higgadtan.

A mellette lévő, kívülálló fiúhoz fordult, rámosolygott, és elmentek táncolni. Laurel egy pillanatra ingerültnek tűnt, de aztán elmosolyodott, Cassie-re nézve vállat vont, és ő is a tánctérre indult a partnerével.

Cassie elszorult szívvel nézte, ahogy távolodnak. Az elmúlt néhány percre sikerült megfeledkeznie Adam jelenlétéről, most viszont ismét kettesben maradt a fiúval. Elszántan körülnézett, keresett valamit, ami elterelhetné a figyelmét. Megpillantotta Jeffrey-t, aki most aztán nagy bajban volt. Új szám kezdődött, Faye magabiztos, veszélyes mosolyt vetett a fiúra, Sally pedig felpaprikázta magát, szikrákat

szórt a szeme. Háromszöget alkotva álltak, egyikük sem mozdult. Cassie-nek fogalma sem volt, hogy fogja ezt Jeffrey megúszni.

Aztán a fiú felé pillantott. Ijesztő volt a reakciója. Elkerekedett a szeme. Pislogott. Úgy bámulta Cassie-t, mint aki még életében nem látott lányt, majd otthagyta Faye-t meg Sallyt, mintha még a létezésükről is megfeledkezett volna.

Cassie megdöbbent és értetlenkedett - de hízelgett is neki a dolog. Egy bizonyos: az Adam miatti dilemmája megoldódott. Amikor megfordult, és a szemébe nézett, látta, hogy Adam megérti, a fiúnak még biccentenie sem kellett.

Jeffrey feléje nyújtotta a karját. Cassie megfogta a kezét, és hagyta, hogy a srác a tánctérre vezesse. Még vetett hátra egy pillantást Adamre, és úgy látta, a fiú arckifejezése ellentmondásos: beletörődés keveredett rajta valami sötétebbel, aggasztóbbal.

Ismét lassú szám következett. Cassie tisztes távolságot tartott maga és Jeffrey között, bizonytalanul bámult le a fiú cipőjére. Sötétbarna makkos cipőt viselt, a bal kissé már megkopott. Amint végre felnézett a fiú arcára, Cassie félszegsége elpárolgott. Jeffrey mosolya nemcsak káprázatos volt, hanem nyílt csodálatot sugárzott.

Amikor megismerkedtünk, le akart nyűgözni, gondolta Cassie. És most ő van lenyűgözve. Nagyrabecsülés sütött a fiú tekintetéből, érződött abból, ahogy átkarolta Cassie-t.

- Szép pár vagyunk - mondta Jeffrey.

Cassie elnevette magát. Jellemző: Jeffrey még akkor is magának hízeleg, amikor épp Cassie-nek akar bókolni.

- Köszi! Remélem, Sally nem túl zabos.
- Nem Sally-től tartok, hanem a másiktól.
- Tudom, Faye-től.

Cassie boldogan adott volna valami tanácsot Jeffreynek, ám Fayejel kapcsolatban mindenki tanácstalan volt.

- Talán neked is volna okod aggodalomra. Mit szól majd Diana, ha megtudja, hogy a pasijával jöttél a bálra?
- Diana kérte, hogy jöjjek el Adammel, mert ő megbetegedett felelte Cassie, és akaratlanul is felhúzta magát. Én nem is akartam, és...

- Ácsi, ácsi! Csak cukkoltalak! Mindenki tudja, hogy Diana meg a hercege szinte házasok. Bár Diana talán nem kért volna tőled ilyen szívességet, ha tudja, milyen szépen kicsíped magad.

Továbbra is csak cukkolta, de Cassie-nek nagyon nem tetszett. Körülnézett a parketten, és meglátta Laurelt, aki rákacsintott táncpartnere válla fölött. Suzan is táncolt, szorosan egy izmos sráchoz simult, vörösesszőke haja tündökölt a félhomályban.

Aztán a szám véget ért. Cassie felnézett Jeffreyre, és azt mondta:

- Kitartást Faye-hez!

Ennél jobb nem jutott eszébe. A fiú ismét rámosolygott.

- Nem lesz gond felelte magabiztosan. Nem akarsz még egy számot táncolni velem? Nem? Biztos?
- Köszi, de vissza kell mennem motyogta Cassie, mert aggasztotta, hogyan néz rá a fiú.

Sikerült kiszabadulnia Jeffrey szorításából, és elindult a tánctér széle felé, ám mielőtt odaért volna, felkérte egy másik srác. Sehol sem látta Adamet. Talán valahol máshol szórakozott éppen - Cassie remélte, hogy így van. Igent mondott a fiúnak.

Nem csak ez a srác kérte fel. Sorra jöttek oda hozzá a különféle fiúk, évfolyamtársai és végzősök, sportolók és stréberek egyaránt. Cassie tánc közben látta, hogy a többi fiú tekintete is elkalandozik a saját partneréről, és rajta állapodik meg.

Nem tudtam, hogy ilyen is lehet egy iskolai bál. Nem tudtam, hogy bármi lehet ilyen, vallotta be magának. Egy pillanatra teljesen magával ragadta az est varázsa, és minden aggasztó gondolatot elhessegetett. Hagyta, hogy hatalmába kerítse a zene, és egy rövid időre totálisan elengedte magát.

Aztán meglátta a parkett peremén álló Sally arcát. Jeffrey nem volt vele, Cassie egy ideje nem is látta a fiút. Sally azonban egyenesen Cassie-re meredt, és az arckifejezése epés volt.

Miután a szám véget ért, Cassie elhárította a következő fiút, aki felkérte, és odament Laurelhez. A lány örvendezve fogadta:

- Te vagy a bál szépe! - mondta izgatottan Cassie-be karolva, és megpaskolva a kezét. - Sally totál zabos. Ahogy Faye is. Mindenki zabos.

- Csak az ellenállhatatlan parfüm miatt van. Szerintem Suzan túl sokat tett rám belőle.
- Ne butásodj már! Te magad vagy az oka. Tökéletes kis... gazella vagy. Nem is, hanem kis fehér egyszarvú, a maga nemében egyedülálló. Szerintem még Adamnek is szemet szúrtál.

Cassie megdermedt.

- Á, azt kétlem felelte könnyedén. Csak udvariaskodott. Tudod, milyen.
- Igaz felelte Laurel. Sir Adam, a lovag. Miután lassúzni kezdtél Jeffrey-vel, Adam odafordult Sallyhez, és felkérte táncolni. Sally kis híján behúzott neki egyet.

Cassie elmosolyodott, bár még mindig kalapált a szíve. Megfogadták Adammel, hogy senkinek sem árulják el egymás iránti szerelmüket, se szóval, se tettel, és sehogy máshogy - ám ma este rémes kudarcot vallottak minden téren. Cassie most már félt Adamet keresni, és egyáltalán nem volt kedve táncolni. Nem akart a bál szépe lenni, nem akarta, hogy minden lány haragudjon rá. Dianával akart lenni.

Megérkezett Suzan, mély dekoltázsa még feltűnőbbé tette kissé pihegő, telt idomait. Pajkos mosolyt vetett Cassie-re.

- Mondtam én, hogy vonzani fogod a pasikat közölte. Jól érzed magad?
- Csodásan felelte Cassie, és a tenyerébe vájta a körmét. Kinyitotta a száját, hogy mondjon még valamit, ám ekkor megpillantotta a feléje tartó Seant. A fiú arcáról sütött a lelkesedés, és bár általában tétován lépkedett most elszántan közeledett.
- Már szólnom kellett volna mondta Laurel fojtott hangon -, hogy Sean egész este utánad koslatott, de mindig elhappolt előle valaki más.
- Ha egyszer elcsíp, utána le sem vakarhatod magadról tette hozzá Suzan tréfásan, miközben a retiküljében kotorászott. A fenébe, oda-adtam a rúzsomat Deborah-nak. Nem láttátok valahol?
- Halihó! szólt Sean, aki ebben a pillanatban ért oda hozzájuk. Apró, fekete szeme Cassie-re siklott. Na, végre táncolhatunk!
- Nem lehet vágta rá Cassie. Nekem most... el kell mennem megkeresni Deborah-t. Igazából csak a bálból akart kicsit elszaba-

dulni. - Tudom, hol van, máris jövök! - mondta a meghökkent Suzannek és Laurelnek.

- Elkísérlek ajánlotta rögtön Sean, és Laurel is szólásra nyitotta a száját, Cassie azonban mindkettőjüket leintette.
- Nem, nem kell... Egyedül megyek. Egy perc, és itt vagyok erős-ködött.

Aztán otthagyta őket, átfurakodott a tömegen a tornaterem kijárata felé. Tudta, hol a kazánház, vagy legalábbis az oda vezető ajtó. Még sosem tette be a lábát a helyiségbe. Mire elért a C-szárnyba, messze maga mögött hagyta a bál zenéjét.

A GONDNOK feliratú ajtón át egy hosszú, keskeny térbe jutott, ahol számára ismeretlen gépek sokasága vette körül. A generátorok zümmögése minden más hangot elnyomott. A helyiség sötét volt és nyirkos... meg Cassie-nek be kellett ismernie, hogy ijesztő. DOHÁNYOZNI TILOS! felirat függött a falon, és csak úgy áradt az olaj- meg gázszag.

Innen vezetett le a lépcső az iskola alagsorába. Cassie lassan haladt lefelé, a sima fémkorlátot markolva. Úristen, olyan, mintha egy kriptába menne le az ember, gondolta. Ki akarná itt mulatni az időt, ahelyett, hogy odafönt szórakozna a kivilágított, zenétől hangos tornateremben?

Magának a kazánháznak kenőolaj- és sörszaga volt. Nemcsak hűvös volt idelent, hanem dermesztően hideg. És néma csend, kivéve a valahol megállás nélkül csöpögő vizet.

Ez borzalmas hely, gondolta riadtan Cassie. Jókora kijelzőjű gépek vették körül, a mennyezeten mindenféle óriási cső futott. Mintha egy hajó gépházában lett volna. És sehol egy teremtett lélek.

- Hahó! Deborah!

Nem jött válasz.

- Debby? Chris? Én vagyok az, Cassie!

Talán nem hallották meg. A kazánház mögött volt még egy helyiség, Cassie boltíves átjárót pillantott meg a gépeken túl.

A folyosó felé araszolt, aggódott, hogy összekeni olajjal Laurel gyönyörű ruháját. Végigment az átjárón, habozott, furcsa, baljós előérzet kerítette hatalmába.

Csöpp.

- Van ott valaki?

Egy nagy gép állta el az útját. Cassie szorongva pillantott be mögé.

Elsőre azt hitte, a helyiség üres, de aztán szemmagasságban meglátott valamit. Valami nagyon rosszat. És abban a másodpercben elszorult a torka, az elméje mintha darabokra hullott volna, s úgy szikráztak benne a gondolatok, mint egy-egy szétrobbanó villanykörte.

Himbálózó lábak.

Lábak himbálóztak ott, ahol nem kellett volna lábnak himbálóznia. Valaki a levegőben járt. Boszorkányként repült. Csakhogy a lábak nem repültek. Csak himbálóztak, előre-hátra, barna, makkos cipőben. Sötétbarna makkos cipőben.

Cassie felnézett az illető arcára.

A víz egyre csak csöpögött. Az olaj és az állott alkohol szagától hányingere támadt.

Képtelen volt sikoltani. Csak zihálni bírt.

Csöpögő víz és himbálózó lábak.

Az az arc, az a borzalmas, elkékült arc! Soha többé nem villanthatja fel káprázatos mosolyát. *Muszáj segítenem rajta valahogy, de hát mit tehetnék? Elő ember nyaka nem hajlik így!*

Minden borzalmas részlet tiszta volt. A rojtosodó kötél. Az ingázó árnyék a betonfalon. A kijelzőkkel és kapcsolókkal teli gépek. A rémes csend.

Csöpp. Csöpp.

Himbálóztak a lábak, akár az inga.

Cassie kezét a szájára szorítva zokogni kezdett.

Elhátrált, próbált nem az oldalra hajló fej göndör barna hajára koncentrálni. A fiú nem lehetett halott, hiszen az imént táncolt vele. Az imént karolta át, az imént vetette rá magabiztos mosolyát. És most...

Hátralépett, és ekkor valaki megmarkolta a vállát.

Cassie megpróbált felsikoltani, de lebénult a torka. Elsötétedett előtte a világ.

- Nyugi, nyugi! Nyugodj meg!

Nick volt az.

- Lélegezz lassabban! Hajtsd le a fejed!
- Mentőket zihálta Cassie, majd elismételte lassabban és tisztábban artikulálva, hogy Nick biztosan megérthesse: Hívd a mentőket, Nick! Jeffrey...

A fiú komor pillantást vetett a himbálózó lábakra.

- Neki már nem kell orvos. Neked kell?
- Én... Cassie a fiú karjába kapaszkodott. Azért jöttem le ide, hogy megkeressem Deborah-t.
- Deborah a régi reálos épületben van. Innen kiebrudalták a bandáját.
 - És megláttam szegény... Jeffrey-t...

Nick karja megnyugtató volt, támaszt nyújtott.

- Világos, értem mondta. Nem akarsz leülni?
- Nem lehet. Laurel ruhájában vagyok. Rádöbbent, hogy teljesen elvesztette az eszét. Igyekezett összeszedni magát. Nick, légy szíves, engedj el! Hívnom kell a mentőket.
- Cassie! Nem emlékezett rá, hogy Nick valaha is a nevén szólította volna, de a fiú most megragadta mindkét vállát, és a szemébe nézett. Jeffrey-n már nem segíthetnek a mentők. Érted? Most nyugodj meg szépen!

Cassie a fényezett mahagónit idéző szempárba nézett, aztán lassan bólintott. Egyre csillapodott a zihálása. Hálás volt a fiú ölelő karjáért, habár a lelke mélyén fenntartással, hitetlenkedve figyelte az egészet: Nick vigasztalja? Nick, aki utálja a lányokat, és legjobb esetben is hűvös udvariassággal kezeli őket?

- Mi folyik itt?

Cassie megperdült, Adamet látta az átjáróban. Ám hiába próbált megszólalni, teljesen elszorult a torka, és csípős könnyek árasztották el a szemét.

Nick válaszolt:

- Cassie kicsit kiborult. Az egyik csőre felakasztva találta Jeffrey Lovejoyt.
 - Micsoda?!

Adam sietve közelebb jött, benézett a gép mögé. Utána komornak és ébernek tűnt, szeme ezüstösen csillogott, mint a bajban mindig.

- Mit tudsz erről? faggatta Nicket tömören.
- Itt hagytam valamit, lejöttem megkeresni felelte a fiú ugyanolyan szűkszavúan. - Erre rábukkantam Cassie-re, aki épp elájulni készült. Ennyi.

Adam arckifejezése kissé megenyhült.

- Jól vagy? - kérdezte Cassie-t. - Mindenütt kerestelek. Tudtam, hogy valami baj történt, viszont fogalmam sem volt, micsoda. Aztán Suzan mondta, hogy Deborah-t keresed, de rossz helyen.

Mintha a világ legtermészetesebb dolga lett volna, Adam kinyújtotta a kezét, hogy elhúzza Cassie-t Nicktől - ám Nick ellenállt. Egy pillanatra feszültség támadt a két fiú közt, és ahogy Cassie tekintete egyikről a másikra járt, rátört a meglepetés meg a riadalom.

Mindkettőjüktől elhúzódott.

- Most már jól vagyok.

És miután ezt kimondta, furcsa módon igazzá is vált. Részben a szükség kényszerítette rá, részben pedig valami más: boszorkány érzékei súgtak neki valamit. Valami rosszat, gonoszát érzékelt.

- A sötét energia - suttogta.

Adam még éberebbnek és élénkebbnek tűnt.

- Gondolod, hogy...
- Igen felelte Cassie. Igen, gondolom. Bárcsak meg tudnánk győződni róla valahogy...

Bepörgött az agya. Jeffirey. Jeffrey teste úgy leng, akár az inga. "Általában hegyikristályt használunk ingának..."

Lekapta a nyakából a Melanie-tól kapott ékszert, maga elé tartotta, és a könnycsepp alakú hegyikristályra nézett.

- Ha a sötét energia tényleg itt volt, talán ezzel bemérhetjük - mondta az ötlettől felélénkülve. - Kideríthetjük, honnan jött... vagy hogy hova ment. Ha segítetek.

Nick kételkedőnek tűnt, Adam azonban közbevágott, mielőtt a másik fiú megszólalhatott volna:

- Még szép, hogy segítünk. De ez veszélyes, óvatosnak kell lennünk!

Bíztatóan megszorította Cassie karját.

- Akkor... menjünk vissza oda - mondta a lány, és elindult, mielőtt meggondolhatta volna magát, besietett a kazánház mögötti helyiségbe, ahol a lábak himbálóztak.

Nem gondolkozott, csak magasra tartotta a kristályt, és figyelte, hogy szikrázik a fényben. Először csak körbe-körbepörgött. De aztán vadul ingázni kezdett, mutatta az irányt.

assie követte a kristály ingázásának irányát. Úgy döntött, felfelé mutat - hiszen az ellenkező irány egy falhoz vezetett volna.

- Amúgy is jobb, ha kimegyünk a szabadba - mondta Adam. - Különben nem fogjuk tudni követni.

Cassie bólintott. Ő meg Adam gyorsan, szűkszavúan beszéltek - de nyugodtan. Erős felindultságuk a felszín alatt lappangott, az akaratukkal tartották kordában. Miközben felfelé mentek a lépcsőn, Cassie úgy vélte, jó, hogy van tennivalójuk. Most nem engedhette meg magának, hogy hisztériázni kezdjen, muszáj volt józanul gondolkodnia, ha meg akarta találni Jeffrey gyilkosát.

Amint kiléptek a GONDNOK feliratú ajtón, összefutottak Deborahval meg a Henderson fivérekkel.

- Adam, haver, mi van? kérdezte Chris. Cassie látta rajta, hogy ivott. Csak egy kis frissítőért indultunk, tudod...
- Ne menjetek le! mondta Adam tömören. Dougra nézett, aki kevésbé részegnek tűnt. Keresd meg Melanie-t utasította -, és szólj neki, hogy hívja a rendőrséget! Jeffrey Lovejoyt meggyilkolták.
- Komolyan? fakadt ki Deborah. Vadság izzott fel az arcán. Ez igen!
- *Ne már!* szólt rá Cassie, mielőtt visszafoghatta volna magát. Te nem láttad szegényt. Ez borzalmas... egyáltalán nem tréfadolog.

Adam azonnal elkapta Deborah karját, amint a lány elindult Cassie felé

- Miért nem segítesz inkább ahelyett, hogy összevitázol a saját oldaladon állókkal? Épp próbáljuk bemérni a sötét energiát, ami megölte Jeffrey-t.

- A sötét energiát - ismételte Deborah gúnyosan.

Cassie mély levegőt vett, ám ekkor megszólalt Nick:

- Szerintem is hülyeség - mondta nyugodtan. - De ha nem a sötét energia volt, az azt jelenti, hogy egy személy tette... például olyasvalaki, aki neheztelt Jeffrey-re.

Rideg tekintettel meredt Deborah-ra. A lány dölyfösen bámult visz-sza rá. Cassie elnézte, ahogy ott állt szupermini ruhájában - ami inkább volt ujjatlan felső, mint ruha - és a hasított bőr csizmájában. Deborah agresszív, harcias és ellenséges volt - na meg erős. Cassie hosszú idő óta először látta a félhold alakú tetoválást a lány kulcs-csontján.

- De tényleg, miért nem segítesz nekünk, Deborah? kérdezte. A kristály érzékelt valamit... legalábbis, mielőtt mind beszélni kezdtünk volna. Segíts megtalálnunk, hova vezet! Aztán nem tudatosan, hanem valamilyen ösztön által vezérelve hozzátette: Bár igaz, hogy nyilván veszélyes...
- És akkor? Azt hiszed, beijedtem? vágott vissza Deborah. Na jó, megyek én is. Nyomás, srácok! mondta a Henderson fivéreknek.

Cassie legnagyobb meglepetésére Chris és Doug el is siettek, valószínűleg azért, hogy szóljanak Melanie-nak.

- Na jó - mondta Cassie, ismét feltartva a kristályt.

Félt, hogy mivel nem koncentráltak rá folyamatosan, már nem is működik. Eleinte csak lógott a láncon, kissé kilengett, de miközben mind a négyen bámulták, egyre nagyobb ívben himbálózott. Cassie visszafojtotta a lélegzetét, igyekezett fékezni a keze remegését. Nem akarta befolyásolni a kristályt. Most már határozottan ingott. Egyik irányba a kazánház, a másikba az iskola kapuja felé.

- Keletre mutat - mondta Adam halkan.

Cassie bal kézzel magasra tartotta a kristályt, és követte az ingázás irányát, végig a folyosón, ki a kapun. Odakint látta, hogy majdnem telihold van. A dagadó hold magasan ült az égen, nyugat felé, így a hátuk mögött maradt.

- Véres hold - szólt Adam fojtott hangon.

Cassie emlékezett rá, hogy Diana azt mesélte, a boszorkányok az évet nem hónapok, hanem holdciklusok alapján számítják. E hold

neve borzalmasan találó volt, de Cassie nem nézett rá. A kristályra összpontosított.

Átvágtak a városon, bezárt üzletek és üres épületek között haladtak el. New Salemben éjfél után már semmi sem volt nyitva. Aztán egyre ritkultak az üzletek, egyre gyérebb csoportokban álltak a házak. Végül már egy olyan úton haladtak, amely minden egyes lépéssel egyre elhagyatottabbnak tűnt, és csakis az éjszaka zajai vették körül őket.

Itt már nem lakott senki, a hold fényénél azonban éppen elég jól láttak. Az árnyékuk menet közben eléjük vetült. Hűvös volt, és Cassie reszketett, de nem vette le a szemét a kristályról.

Érezte, hogy valami a vállára terül. Adam zakója. Hálásan pillantott a fiúra, majd sietve ismét a kristályra nézett; úgy tűnt, ha gyengül a koncentrációja, a kvarcinga is lankad, elveszíti határozottságát, lelassul, szinte véletlenszerűen himbálózik. Olyan lendületesen egy pillanatig sem ingázott, mint a peridot Diana kezében - de hát Cassie nem is Diana, és nem jött vele majdnem a teljes gyülekezet.

Adam élesen megszólalt mögötte:

- Nick?

Aztán Deborah gúnyos felhorkanását hallotta:

- Nekem úgyse kéne. Én sosem fázom.

Most már egy keskeny földúton voltak, továbbra is kelet felé tartottak. Cassie-nek hirtelen rémes gondolata támadt.

Uramisten... Faye háza! Ott szabadítottuk el a sötét energiát, és most oda tartunk. Visszakövetjük egészen Faye szobájáig... és aztán mi lesz?

A hideg, ami végigfutott rajta, áthatóbb és dermesztőbb volt, mint az éjszakai szél. Ha a Faye szobájának mennyezetébe lövellő sötét energia ölte meg Jeffrey-t, akkor Cassie ugyanolyan bűnös a fiú halálában, mint Faye. Akkor ő maga is gyilkos.

Akkor ne kövesd tovább, susogta a lelkében egy halk hangocska. Te irányítod a kristályt, hát lendítsd rossz irányba!

De nem tette. Szemét továbbra is a kvarc könnycseppre szegezte, amely a sötétben mintha opálos fénnyel világított volna, és hagyta, hadd lengjen, amerre akar.

Ha az igazság kiderül, hát kiderül, közölte magával hűvösen. És ha tényleg gyilkos, akkor megérdemli, hogy lelepleződjön. Eldöntötte, hogy követi az energia nyomát, akárhová is vezet.

De úgy tűnt, mégsem a Varjúrév útra megy. Még mindig kelet felé tartottak, nem északkeletre, és a keskeny földút, amelyet tapostak, egyszeriben ismerősnek tűnt.

Cassie drótkerítést pillantott meg az út végén.

- A temető mondta Adam halkan.
- Várjatok! szólt Deborah. Nem láttátok... Ott, nézzétek!
- Mit, a temetőt? értetlenkedett Adam.
- Nem! Azt az izét... ott van megint! Előttünk, az úton!
- Én semmit sem látok felelte Nick.
- Hogyne látnád! Nézd, mozog...
- Egy árnyékot látok mondta Adam. Esetleg egy oposszumot vagy mit...
- Nem, annál nagyobb makacskodott Deborah. Ott! Nem látjátok?

Cassie végül felnézett, nem bírta megállni. Első pillantásra csak sötétséget látott az elhagyatott úton, semmi mozgást, de aztán észrevett... valamit. Úgy vélte, egy árnyék lehet... Na de minek az árnyéka? Nem nyúlt el a földön, ahogy egy árnyéknak illett volna, hanem egyenesen állt, magasra nyúlt és mozgott.

- Én semmit sem látok ismételte Nick bosszúsan.
- Akkor vak vagy csattant fel Deborah. Embernek tűnik.

Cassie libabőrös lett Adam zakója alatt. *Tényleg embernek tűnik...* kivéve, hogy mintha percenként változott volna, hol magasabbnak látszott, hol alacsonyabbnak, hol kövérebbnek, hol vékonyabbnak. Egy-egy pillanatra pedig teljesen eltűnt.

- A temető felé tart mondta Deborah.
- Nem... nézd! A fészer felé tart! kurjantotta Adam. Gyere, Nick!

Elhagyott fészer állt az út mellett. Még a holdfényben is világosan látszott, hogy omladozik. A homályos alak arrafelé suhant, beleolvadva a sötétségbe.

A fiúk futásnak eredtek, Nick felmordult:

- A nagy semmit üldözzük!

Deborah megdermedt, feszülten és éberen állt, az út környékét pásztázta. Cassie csüggedten pillantott a kristályra. Már senki sem koncentrált, a kvarc céltalanul pörgött. Cassie felnézett, mondani készült valamit... aztán levegő után kapott.

- Ott van!

Az árny a fészer mellett bukkant fel, és gyorsan mozgott. Átsuhant a drótkerítésen. Deborah egy szempillantás alatt üldözőbe vette, úgy futott, akár egy szarvas, Cassie pedig, bár fogalma sem volt, mit művel, követte a lányt.

- Adam! - kiabálta - Nick! Erre!

Deborah elérte a derékig érő drótkerítést, és átmászott rajta, miniruhája cseppet sem akadályozta. Cassie egy másodperccel később jutott el a kerítésig, hezitált, majd megvetette a lábát a dróton, felnyalábolta a szoknyáját, és átlendült a túloldalra. Olyan erővel ért földet, hogy belefájdult a bokája, de nem volt ideje emiatt aggódni. Deborah előrerohant.

- Itt van! - kiabálta Deborah, miután megtorpant. - Megvan!

Cassie látta Deborah előtt az árnyat, amely megszakította nyílegyenes suhanását, és ide-oda cikázott, mintha menekülni próbálna. Deborah is ide-oda ugrált, elállta az útját, mintha kosarazás közben igyekezne blokkolni egy támadójátékost.

Nyilván megőrültünk, gondolta Cassie, ahogy beérte a másik lányt. Nem hagyhatta, hogy Deborah egyedül nézzen szembe az árnyalakkal - na de most mitévők lehetnének?

- Nincs egy varázsige vagy valami, hogy feltartóztassuk? lihegte.
 Deborah ijedt pillantást vetett rá, láthatóan csak most vette észre, hogy Cassie mögötte áll.
 - Mi van?
 - Muszáj megfékeznünk valahogy! Nincs egy varázsige, amivel...
 - Bukj le! kiáltotta Deborah.

Cassie a földre vetette magát. Az árnyalak egyszeriben felfűvódott a duplájára, akár egy dühös macska, majd a lányok felé vetette magát, egyenesen feléjük. Cassie érezte, ahogy elsuhan a feje fölött: a jégnél is hűvösebb és az éjszakai égboltnál is feketébb volt.

Aztán eltűnt.

Deborah és Cassie felültek, egymásra néztek. Felbukkant Adam meg Nick, odarohantak a két lányhoz.

- Jól vagytok? reccsent rájuk Adam.
- Igen felelte remegő hangon Cassie.
- Ti ketten meg mit műveltetek? fakadt ki Nick, és hitetlenkedve meredt rájuk.

Még Adam is hüledezett:

- Hogy másztál át a kerítésen?

Deborah gúnyos pillantást vetett rá.

- Nem tőled kérdeztem - pontosított a fiú.

Cassie is gúnyos pillantást vetett rá.

- A lányok is tudnak kerítést mászni közölte. Feltápászkodtak Deborah-val, és nekiálltak leporolni egymást, cinkos pillantást váltva.
- Elment mondta Adam, bölcsen ejtve a kerítésmászás témáját. De legalább tudjuk, hogy néz ki.

Nick gúnyosan felhorkant:

- Micsoda hogy néz ki?
- Ne gyere még mindig azzal, hogy nem láttad mondta Deborah türelmetlenül. Itt volt. Rám meg Cassie-re rontott.
- Láttam valamit... de miből gondoljátok, hogy ez az állítólagos sötét energia volt?
 - Hiszen azt követtük mondta Adam.
- Honnan tudjuk, mit követtünk? vágott vissza Nick. Akármi lehetett, ami arrafelé volt, ahol Lovejoyt holtan találtuk. Lehetett a "sötét energia"... de lehetett csak egy sima szellem.
 - Szellem? kérdezte Cassie riadtan.
- Persze. Ha hiszel egyáltalán a szellemekben, tudhatod, hogy egyes kísértetek nagyon csípik az olyan helyeket, ahol gyilkosság történt

Deborah lelkesen szólt hozzá:

- Ja, mint itt, Massachusettsben a beverlyi siratóasszony, a fekete ruhás nő, aki akkor jelenik meg, ha valaki erőszakos halált fog halni.
- Vagy az a szellemhajó a maine-i Kennebunkportnál... az *Isidore*. Ami akkor bukkan fel és mutatja meg valakinek a saját koporsóját, ha az illető a tengeren hal meg mondta Adam elgondolkodva.

Cassie össze volt zavarodva. Azt hitte, hogy a sötét energiát követik... de ki tudhatja biztosan?

- Végül is a temetőbe jött - mondta lassan. - Az elég logikus hely egy szellemnek. De ha nem a sötét energia ölte meg Jeffrey-t, akkor kicsoda? Ki akarhatta megölni?

Amint kimondta a kérdést, már tudta is a választ. Élénken látta maga előtt Jeffrey-t, ahogy két lány között álldogál: az egyikük magas, sötét hajú és lélegzetelállítóan gyönyörű; a másik alacsony, sovány, de izmos, a haja vörös, az arca pedig haragos.

- Faye vagy Sally suttogta. Ma este mindketten féltékenykedtek. De... Jaj, figyeljetek, még ha dühükben legszívesebben tényleg meg is ölték volna, egyiküknek sem ment volna! Jeffrey sportoló volt.
 - Egy boszorkány elbánhatott vele közölte Deborah tárgyilagosan.
- Faye rákényszeríthette, hogy ölje meg magát.
- Sallynek pedig vannak barátai a focicsapatban tette hozzá Nick szárazon. Így szavaztatta meg magát bálkirálynőnek. Ha előbb megfojtották Jeffrey-t, és csak azután akasztották föl...

Adamet láthatóan felkavarta az ügy ilyen hidegvérű kitárgyalása.

- Ezt nem gondolhatjátok komolyan!
- Hát, tudod, egy bosszúra éhes csaj bármire képes felelte Nick. Nem azt állítom, hogy tényleg valamelyikük tette. Csak azt mondom, hogy bármelyikük megtehette.
- Így nem fogunk rájönni, ha csak itt álldogálunk mondta Cassie reszketve. Adam zakója leesett róla, amikor átmászott a kerítésen. -Talán megpróbálhatnánk ismét bemérni az energiát...

Ekkor döbbent rá, hogy már nincs a kezében a nyaklánc.

- Eltűnt! - mondta. - Melanie kristálya. Nyilván elejtettem, amikor az az izé ránk vetette magát. Itt kell lennie valahol a földön. Itt *kell* lennie - erősködött.

De nem volt ott. Mind azt keresgélték, Cassie ujjal fésülte át a gyér, kókadt füvet, ám egyikük sem találta meg. És ez hiába törpült el minden máshoz képest, ami ezen az estén történt, Cassie valamiért mégis emiatt a végső csapás miatt fakadt majdnem sírva.

- Generációk óta öröklődött Melanie-ék családjában - kesergett szaporán pislogva.

- Melanie nem fog haragudni rád - mondta neki kedvesen Adam. A lány vállára tette a kezét, de nem könnyedén, hanem nagyon is óvatosan, mint akit igencsak visszafog, hogy szemtanúkkal vannak. - Viszont az igaz, hogy semmi értelme itt álldogálnunk - szólt a többiekhez. - Menjünk vissza a suliba! Talán ott kiderült már valami Jeffrey haláláról.

Ahogy Cassie az iskola felé baktatott a lábát fájdító Hamupipőkecipőben és a Laureltől kapott ezüstös, mostanra teljesen összekoszolódott ruhában, azon kapta magát, hogy a véres holdat bámulja. Azt gondolta, úgy lebeg New Salem fölött, mint a halál angyala.

Teliholdas éjszakákon a Kör általában összegyűlt ünnepelni. A Jeffrey meggyilkolását követő napon azonban Diana még mindig beteg volt, Faye nem állt szóba senkivel, és másnak nem volt szíve gyűlést összehívni.

Cassie egész nap borzalmasan érezte magát. Előző este a gimiben a rendőrség nem talált semmi nyomot, ami Jeffrey gyilkosához vezethette volna őket. Nem árulták el, hogy a fiút megfojtották-e, mielőtt felakasztották, vagy sem. Nem igazán mondtak semmit, és nem díjazták a kérdéseket.

Melanie megértőnek bizonyult a nyaklánc ügyében, de Cassie-t attól még kínozta a bűntudat. Nyomkövetésre használta a kristályt mint kiderült, teljesen fölöslegesen -, ráadásul el is veszítette. Ám a Jeffrey miatti bűntudata ennél sokkal, de sokkal rosszabb volt.

Ha nem táncol a fiúval, talán Faye meg Sally sem lettek volna olyan dühösek. Ha nem adja oda a koponyát Faye-nek, a sötét energia nem szabadult volna el. Akárhogy is nézte a dolgot, felelősnek érezte magát, és egész éjjel nem aludt, csak ezen járt az esze.

- Nem szeretnél beszélgetni? - kérdezte a nagymamája, aki a konyhaasztalnál ülve épp gyömbért aprított.

Az ódon konyha, amelytől a New Salembe költözésekor Cassie még tisztára megrökönyödött, mostanra egyfajta menedékké vált. Itt mindig akadt valami tennivaló a nagymamája kertjében szedett gyógyfüvekkel, aprítás vagy szárítás vagy tartósítás, és gyakran lobogott a láng a nyitott tűzhelyen. Vidám, otthonos helyiség volt.

- Jaj, nagyi... - kezdte Cassie, aztán elhallgatott.

Igen, szeretett volna beszélgetni, de mégis, mit mondhatott volna? Nagymamája ráncos kezére bámult, miközben az asszony farácsra szórta a gyökérdarabokat, hogy megszáradjanak.

- Tudod, Cassie, rám mindig számíthatsz... ahogy édesanyádra is - folytatta a nagymamája.

Hirtelen szúrós pillantást vetett a konyhaajtóra, és Cassie meglátta, hogy anyukája ott áll a küszöbön. Az asszony Cassie-re szegezte nagy, sötét szemét, és a lány némi szomorúságot vélt felfedezni a tekintetében. Amióta csak ideutaztak Massachusettsbe "nyaralni", látszott Cassie édesanyján az aggodalom, de manapság fáradt, reménytelen vágyódás is ült az arcán, amit a lány végképp nem értett. Édesanyja elképesztően gyönyörű és fiatalos volt, újkeletű gyámoltalan arckifejezésétől pedig ifjabbnak tűnt, mint valaha.

- Tudod, Cassie, ha igazán boldogtalan vagy itt... - kezdte az édesanyja dacos tekintettel.

Cassie nagymamájáról lerítt a feszültség, keze megdermedt a gyömbér felett.

- ...akkor nem kell itt maradnunk - fejezte be az édesanyja.

Cassie meg volt döbbenve. Mindazok után, amit a New Salemben töltött első hetek alatt átélt, megannyi éjszaka után, amikor majd belehalt a honvágyba, az édesanyja most mondja azt, hogy elmehetnek? De még ennél is furcsább volt Cassie nagymamájának a haragos tekintete.

- A megfutamodás soha nem old meg semmit közölte az öregaszszony. - Nem tanultad még meg? Nem tanultuk meg mind...
- Két gyerek meghalt mondta Cassie anyja. És ha Cassie el akar menni innen, akkor elmegyünk.

Cassie elképedve nézett egyik nőről a másikra. Mégis, miről beszélnek?

- Anyu - szólt hirtelen -, miért hoztál ide engem?

Édesanyja és nagymamája még mindig farkasszemet néztek.

Mintha párbajt vívnának, gondolta Cassie. Aztán az anyukája elfordította a fejét.

- Vacsoránál találkozunk! - szólt, és amilyen hirtelen megjelent, el is tűnt a helyiségből.

Cassie nagyanyja nagyot sóhajtott. Vén keze kissé remegett, ahogy megfogott egy újabb darab gyömbért.

- Vannak dolgok, amiket csak később érthetsz majd meg mondta Cassie-nek rövid hallgatás után. - Muszáj bíznod bennünk, Cassie.
- Van ennek valami köze ahhoz, amiért te meg anyu olyan hosszú időre elhidegültetek egymástól? Bármi köze?

Csönd. Aztán a nagymamája halkan azt mondta:

- Muszáj lesz bíznod bennünk...

Cassie kinyitotta a száját, aztán becsukta. Semmi értelme tovább faggatóznia, már megtanulta, hogy a családja nagyon ért a titoktartáshoz.

Úgy döntött, kimegy a temetőbe. Felüdítené a friss levegő, és ha megtalálná Melanie kristályát, talán kicsivel jobban érezné magát.

Amint kiért a temetőbe, megbánta, hogy nem hívta el magával Laurelt. Bár fényesen sütött az októberi nap, nagyon is csípős volt a levegő, és Cassie szorongott egyedül a nyomasztó temetőben.

Kíváncsi vagyok, vajon a szellemek nappal is kísértenek-e, gondolta, miközben megkereste a helyet, ahol ő meg Deborah a földre vetették magukat. De nem jelent meg szellem. Nem mozdult más, csak a szellőben ringó fűszálak.

Cassie a földet pásztázta, hátha megcsillan valahol a fényes ezüstlánc vagy a hegyikristály. Négyzetcentiről négyzetcentire átfésülte a területet. *A nyakláncnak itt kell lennie valahol...* mégsem találta. Végül feladta, és leült a fűbe.

Ekkor vette észre ismét a halmot.

Elfelejtette megkérdezni róla a nagymamáját. Ma este majd előveszi a témát. Felkelt, és odalépett a dombocskához, kíváncsian vette szemügyre. Napvilágnál látszott, hogy a vasajtó rozsdás. A lakat is berozsdásodott, bár elég modernnek tűnt. Az ajtót eltorlaszoló cementtömb jó nagy volt, Cassie nem is értette, hogy kerülhetett oda. Ahhoz biztosan túl nehéz, hogy egyetlen ember odacipelje.

Meg aztán, miért akarta volna bárki is odacipelni?

Cassie elfordult a földhalomtól. A temetőnek ezen a felén lévő sírok újabbak voltak, ezt már korábban észrevette. A sírköveken lévő

feliratokat szépen el lehetett olvasni. Eve Dulany, 1955-1976, olvasta Cassie. Seannak is Dulany a vezetékneve, ez a nő nyilván az édesanyja volt. A mellette lévő sírkövön két név állt: David Quincey, 1955-1976 és Melissa B. Quincey, 1955-1976. *Laurel szülei*, gondolta Cassie. Úristen, biztosan iszonyú, ha az embernek mindkét szülője meghal. De nem Laurel volt az egyetlen árva gyerek a Varjúrév úton. Quincey-ék sírköve mellett egy másikon az állt: Nicholas Armstrong, 1951-1976 és Sharon Armstrong, 1953- 1976. Nick anyukája és apukája. Nyilván.

Amikor meglátta a harmadik sírkövet, Cassie libabőrös lett.

Linda Whittier, olvasta. Született 1954-ben, elhunyt 1976-ban. Suzan édesanyja.

Elhunyt 1976-ban.

Cassie gyorsan oldalra fordult, és ismét megnézte Armstrongék sírkövét. Jól emlékezett: Nick mindkét szülője 1976-ban halt meg. Na és a Quincey házaspár? Gyorsan odalépett az ő sírjukhoz. Igen. Náluk is 1976 szerepelt. És Eve Dulany szintén 1976-ban vesztette életét.

Cassie-nek a hideg futkosott a hátán, és szinte rohant a földhalom túloldalán lévő sírokhoz. Mary Meade - Diana édesanyja -, elhunyt 1976-ban. Marshall Glaser és Sophia Burke Glaser. Melanie szülei. Ők is 1976-ban haltak meg. Grant Chamberlain. Faye apja. Elhunyt 1976-ban. Adrian és Elizabeth Conant. Adam szülei. 1976-ban haltak meg.

Ezerkilencszázhetvenhat. Ezerkilencszázhetvenhat! Cassie-nek felkavarodott a gyomra, felállt a hátán a szőr.

Mi a rosseb történt New Salemben 1976-ban?

urrikán - mondta Diana. Hétfő volt, Diana ismét jött suliba, kicsit még szipogott, de egyébként meggyógyult. Törióra előtt beszélgettek, Cassie-nek most először nyílt lehetősége négyszemközt szót váltani vele. Nem akarta a többiek előtt feltenni a kérdést.

- Hurrikán? - hüledezett

Diana bólintott.

- Néha előfordul. Abban az évben szinte teljesen váratlanul csapott le, és az árvíz elborította a szigetről kivezető hidat. Rengetegen itt ragadtak a viharban a szigeten, és sokan meghaltak közülük.
 - Borzasztó mondta Cassie.

Na lám, mégiscsak van tökéletesen ésszerű magyarázat, gondolta magában. Micsoda butaság volt így kiakadnia ezen! Egy természeti katasztrófa mindent megmagyaráz. És amikor Cassie előző este a temetőben lévő földhalomról kérdezte a nagymamáját, az öregaszszony ránézett, nagyokat pislogott, majd végül visszakérdezett, hogy nahát, tényleg van egy földhalom a régi temetőben? Azt mondta, ha van, akkor biztos valamiféle bunker lehet, ahol az egyik régi háború során a lőszert tárolták. Erre is volt tehát egyszerű magyarázat.

Laurel és Melanie bejöttek az osztályba, és leültek Cassie meg Diana elé. Cassie mély levegőt vett.

- Melanie, visszamentem tegnap a temetőbe, hogy megkeressem a nyakláncodat... de nem találtam meg. Nagyon sajnálom, azt hiszem, már nem is lesz meg - mondta.

Melanie szürke szeme figyelmes és komoly tekintetet sugárzott.

- Cassie, már aznap este is megmondtam, hogy nincs semmi baj. Csak azt bánom, hogy te, Adam, Nick meg Deborah elrohantatok nélkülünk. Veszélyes helyzet volt.
- Tudom felelte Cassie halkan. Bár az adott pillanatban nem tűnt veszélyesnek... vagyis talán annak tűnt, de nem volt időm azon gondolkozni, mennyire veszélyes. Meg akartam találni Jeffrey gyilkosát.
- Látta, hogy Melanie meg Diana egymásra pillantanak, Melanie meglepetten, Diana igencsak önelégülten. Cassie kissé feszengett. Elmesélte Adam, miről beszélgettünk a temetőben? kérdezte Dianától. Faye-t meg Sallyt illetően?

Diana elkomorodott.

- Igen. De már maga a feltételezés is nevetséges. Sally sosem tenne ilyesmit, Faye pedig... hát, Faye-jel néha nem könnyű, de az biztos, hogy senkit sem volna képes meggyilkolni.

Cassie kinyitotta a száját, ám tekintete ekkor Melanie-ra tévedt, akinek szürke szemében most olyasféle cinizmus tükröződött, mint aki legszívesebben megrázná a fejét. Gyorsan ismét Dianára pillantott, és azt mondta:

- Tényleg, igazad van.

De Diana tévedett. Cassie Melanie-nak adott igazat, Diana túl hiszékeny és naiv volt. Senki nem tudta Cassie-nél jobban, mire képes Faye.

Belépett Lanning tanárnő, kezdődött az óra. Laurel és Melanie előrefordultak, Cassie pedig kinyitotta a tankönyvét, és igyekezett a történelemre koncentrálni

Az egész hét fura volt a suliban. Jeffrey halála súlyos hatással volt a kívülállókra, másként reagáltak rá, mint az előző halálesetekre. Kori az Egyletbe tartozott, legalábbis mondhatni, az igazgató pedig nem örvendett igazán nagy népszerűségnek. Jeffrey viszont menő élsportoló volt, a kívülállók közé tartozott, szinte mindenki szerette és csodálta. Az ő halála sokkal jobban felzaklatta a többséget.

A pletyka sutyorgással indult, szerdára azonban Sally már nyíltan hangoztatta, hogy Faye meg az Egylet ölte meg Jeffrey-t. Az Egylet tagjai és a többi diák közt egyre nőtt a feszültség. Ezt mintha egyedül

Diana nem vette volna észre, és döbbentnek látszott, amikor Melanie felvetette, hogy a Kört talán nem látnák szívesen Jeffrey temetésén.

- Muszáj elmennünk - erősködött Diana, és tiszteletüket is tették mind, kivéve Faye-t.

Ami Faye-t illeti... Faye egész héten forrt a dühtől. Nem bocsátotta meg Suzannek meg Deborah-nak, hogy segítettek kicsinosítani Cassie-t a bálra, nem bocsátotta meg Nicknek, hogy elutasította, és nem bocsátotta meg a többieknek, hogy tanúi voltak a megszégyenülésének. Úgy tűnt, egyedül a Henderson fivérekre nem haragszik. Ha szóba került Jeffrey halála, Faye szemébe szúrós és titokzatos tekintet költözött

Cassie minden áldott nap várta, hogy Faye felhívja, és újabb bizarr követeléssel, újabb zsarolással áll elő. A lány azonban békén hagyta, legalábbis egyelőre.

Péntek délután, a suliból hazafelé autózva Laurel megemlítette a halloweeni bált.

- Még szép, hogy jössz, Cassie! - mondta, mielőtt kitették Cassie-t a háza előtt. - Muszáj jönnöd! És még egy csomó időd van, két hét, hogy kitaláld, kit akarsz elhívni.

Cassie lába úgy elgyengült, hogy alig bírt betámolyogni a házba. Újabb bál? Nem akarta elhinni. Egyvalamit biztosan tudott: nem történhet meg ugyanaz, mint a múltkori bálon. Ezt nem engedheti. Azt fogja tenni, amit Laurel javasolt, kerít magának egy partnert, aztán egész este el sem mozdul mellőle. Majd csak talál valakit, akárkit. Talán Seant.

Cassie grimaszolt. Na jó, akárkivel azért nem mehet. Sean úgy ki van éhezve a figyelemre, hogy Cassie-nek meggyűlne vele a baja. Képtelen lenne levakarni magáról.

Nem. Olyan partnerre van szüksége, aki a kísérője lesz, semmi több. Egy srácra, akit ő teljesen hidegen hagy, és ezen semmi nem változtathat. Olyan srácra, aki teljesen másmilyen, mint Adam...

Felvillant előtte egy kép: mahagóniszínű, sötét, mély és teljesen szenvtelen szempár. Nick. Nick, akit minden lány hidegen hagy. És Faye sem bánná, hiszen most már szóba sem áll vele. Nick tökéletesen megfelelne... de vajon hajlandó lenne eljönni Cassie-vel egy iskolai bálba?

Ezt csak egy módon deríthetem ki, gondolta Cassie.

Nick és Deborah unokatestvérek voltak, a Varjúrév út 2-ben laktak a lány szüleivel. A barackszínű ház elhanyagolt volt, a garázskapu pedig általában nyitva állt, látszott az autó, amelyet Nick folyton bütykölt. Adam azt mondta, a kocsi 69-es Mustang kupé, igazi különlegesség. E pillanatban nem volt több bakokra emelt váznál.

Amikor Cassie aznap késő délután belépett a garázsba, Nick épp a munkapad fölé hajolt, sötét haja halványan csillogott a mennyezetről lógó egy szál villanykörte fényében. Épp csavarhúzóval babrált egy alkatrészt.

- Szia! - köszönt Cassie.

Nick felegyenesedett. Nem tűnt meglepettnek Cassie láttán, bár igaz, ami igaz, Nick sosem tűnt meglepettnek Az sem látszott rajta, hogy különösebben örült volna a lánynak. Pólóját úgy beborították az olajfoltok, hogy alig lehetett elolvasni rajta a feliratot, de Cassie-nek sikerült kisilabizálni a szavakat: *Egy jó barát megóv a rossz kocsiktól*.

Cassie megköszörülte a torkát. Úgy tervezte, csak besétál a garázsba, és felteszi Nicknek a kérdést, de kiderült, hogy ez mégsem olyan egyszerű. Nick néhány másodpercig bámulta, de miután hiába várt, ismét lenézett a munkapadra.

- Épp Dianához megyek szólalt meg Cassie élénken. Gondoltam, beugrok köszönni.
 - Szia mondta Nick fel sem nézve.

Cassie-nek kiszáradt a szája. Mégis, miből gondolta, hogy képes lenne iskolai bálra elhívni egy fiút? A múltkor egy csomó srác akart táncolni vele - na és? Ez nem jelent semmit. És az biztos, hogy Nick nem koslatott utána.

Igyekezett laza hangnemet megütni.

- Na és, te mész... Azzal akarta folytatni a kérdést, hogy "a halloweeni bálra", de elszorult a torka, és bepánikolt. Ehelyett szinte vinnyogva azzal fejezte be: ...ma valahova?
 - Nem, meg kell szerelnem a karburátort felelte Nick.
- Aha nyögte ki Cassie. Törte a fejét, kétségbeesetten keresett újabb társalgási témát. Ö... Felvett egy golyóforma, apró fém alkatrészt a munkapadról. Na és... ez mihez kell?

- A karburátorhoz.
- Aha. Cassie lenézett a kis golyóra. Te, Nick, figyelj, arra gondoltam... le akarta tenni a golyót ...hogy talán volna kedved, izé, esetleg... *jaj!*

A golyó görögdinnyemagként lövellt ki izzadt ujjai közül, nagyot koppant valahol a munkapad alatt, majd elgurult. Cassie elszörnyedve nézett fel, Nick pedig lecsapta a csavarhúzót, és elkáromkodta magát.

- Jaj, ne haragudj, Nick... bocsánat...
- Mi a fenének nyúltál hozzá? Mit keresel itt egyáltalán?
- Én... amint a fiú felbőszült arcára nézett, Cassie-t végleg elhagyta a bátorsága. Ne haragudj, Nick rebegte ismét, és sarkon fordult.

Kimenekült a garázsból, végigszaladt a felhajtón. Az utcára érve gondolkodás nélkül jobbra fordult, és elindult haza. Amúgy sem akart Dianához menni, hiszen valószínűleg Adam is ott volt. Hazafelé bandukolt a Varjúrév úton, még mindig pirosan és kalapáló szívvel.

Ez eleve hülye ötlet volt. Suzannek igaza van: Nick egy leguán. Nincsenek normális, emberi érzései. Cassie nem is azt várta, hogy Nick szívesen menjen vele a bálba, csak arra gondolt, talán hajlandó lenne rá, hiszen olyan kedves volt hozzá a kazánházban azon a bizonyos estén. De most megmutatkozott a valódi természete. Cassie örült is, hogy nem kérdezett rá a bálra, mielőtt elejtette a golyót akkor aztán végképp szégyenbe hozta volna magát.

Ennek ellenére elszorult a torka, feszült a tüdeje és égett a szeme. Tüntetően felszegte a fejét, ahogy elment Melanie-ék, aztán Laurelék háza mellett. Most egyikükkel sem szeretett volna találkozni.

Épp lement a nap, minden kezdte színét veszíteni. Miközben Cassie arra gondolt, milyen hamar sötétedik manapság, felbőgő motor vonta magára a figyelmét. Fekete Suzuki Samurai terepjáró volt, KAPJ EL rendszámmal. A Henderson fivérek ültek benne, Doug vezetett, jóval átlépve a sebességhatárt. Amint észrevették Cassie-t, lefékeztek mellette, és fejüket az ablakon kidugva kiabáltak neki:

- Nahát, mit keres egy ilyen szép lány egy ilyen csúnya környéken?
- Nem akarsz bulizni, Cassie?

- Ugorj be, baby, elviszünk egy körre!

Csak szórakozásból nyaggatták, valami azonban arra késztette Cassie-t, hogy Doug kissé ferde kékeszöld szemébe nézzen, és idegesen azt mondja:

- Oké!

A fiúk elképedve bámultak rá. Aztán Chris elröhögte magát.

- Király, pattanj be! mondta, és kinyitotta az anyósülés ajtaját.
- Várjunk! ráncolta a homlokát Doug, ám Cassie már javában befelé kászálódott a kocsiba, Chris segítette fel.

A lánynak fogalma sem volt, mi ütött belé. De vadnak és felelőtlennek érezte magát, úgy sejtette, a Henderson fivérek társaságában ez a legjobb hozzáállás.

- Hova megyünk? - kérdezte, miközben elhúztak.

Chris meg Doug óvatosan pillantottak egymásra.

- Tököt veszünk halloweenra mondta Chris.
- Tököt vesztek?
- Hát, nem kimondottan veszünk ismerte be Chris.

Valamilyen oknál fogva e szent pillanatban Cassie ezt viccesnek találta. Kuncogni kezdett. Chris elvigyorodott.

- Elugrunk Salembe - magyarázta. - Az ottani tökföldekről a legjobb lopni. És ha elég korán végzünk, elbújhatunk a Boszorkánybörtönben, hogy ráijesszünk a turistákra.

Boszorkánybörtön?, hökkent meg Cassie, de csak annyit mondott:

- Okés.

A terepjáró padlója flakonokkal, csődarabokkal, rongyokkal, süteményes zacskókkal, letekeredett szalagú magnókazettákkal és disznó magazinokkal volt teleszórva. Chris épp azt magyarázta Cassie-nek, hogyan kell csőbombát készíteni, amikor megérkeztek a tökföldhöz.

Na jó, fogd be! - szólt rá a tesójára Doug. - Nehogy lebukjunk!
 Lekapcsolta a fényszórót, leállította a motort, hagyta továbbgurulni a kocsit.

A kerítéssel körbevett, óriási birtok tele volt tökkel, itt-ott halomba rakva, máshol szerteszét a földön. A terepjáró az árusító bódénál, egy nagy tökhalom mögött állt meg. Mostanra teljesen besötétedett, és a birtokot megvilágító lámpafény hozzájuk már nem ért el.

- Irány a kerítés - tátogta Doug Chrisnek, Cassie-nek meg hogy: - Maradj itt!

A lány örült, hogy neki nem kell megmásznia a kerítést, amelynek szögesdrót volt a tetején. Chris a drótra fektette a kabátját, és a két fiú könnyedén átlendült a kerítésen.

Szép nyugodtan nekiálltak tököket átadogatni a kerítésen. Chris odanyújtotta a zöldségeket Dougnak, aki egy tökhalmon állva lepotytyantotta őket Cassie-nek, és intett, hogy rakja be mindet a terepjáró hátsó ülésére.

Mégis, mi a csudához akarnak kezdeni ezzel a sok tökkel?, gondolta döbbenten Cassie, miközben sorra pakolta be a zöldségeket a kocsiba. Lehet tökből bombát gyártani?

- Na jó - suttogta végül Doug. - Ennyi elég lesz.

Visszamászott a kerítés külső oldalára. Chris is nekiállt átmászni, ám ebben a pillanatban vad ugatás hallatszott, és egy nagy, fekete kutya szaladt oda vékony, ám izmos lábakon.

- Segítség! - rikkantotta Chris.

Beakadt a kerítés tetején lévő szögesdrótba. A dobermann a bakancsába harapott, és hevesen, acsarogva rángatta lefelé. Egy férfi bukkant elő a bódéból, ordítozni kezdett, és felemelt ököllel hadonászott.

- Segítség! Segítsetek már! - kiabálta Chris. Röhögni kezdett, aztán felvisított: - Aú! Leharapja a lábam! Aú! Segítsetek!

Doug különös, ferde szemében vad fény villant, és a terepjáróhoz rohant.

- Kinyírom azt a dögöt zihálta. Hol a pisztolyom?
- Fogd meg, Max! El ne ereszd, hozom a puskámat! harsogta a pasas.
 - Aú! Megeszi a lábam! Nagyon fáj, bratyó! kiabálta Chris.
- Meg ne öld! könyörgött kétségbeesetten Cassie, elkapva Doug karját.

Más se hiányzott, csak hogy a fiú meg a bódés pasas elkezdjenek egymásra lődözni. Doug azonban tovább kotorászott a terepjáró padlóját borító szemétben.

- Ne öld meg a kutyát! Elég, ha odaadjuk neki ezt - mondta hirtelen ötlettől vezérelve. Felkapta az egyik süteményes zacskót, teli állott

fánkkal. Miközben Doug még mindig a pisztolyt kereste, Cassie visz-szarohant a kerítéshez. - Nyugi, nyugi, jó kutya! - pihegte.

A dobermann acsargott, Chris egyre csak óbégatott, a bódés pasas tovább üvöltözött.

- Jó kutyuli! - mondta Cassie kétségbeesetten az állatnak. - Jó fiú, nézd, tessék, itt van neked fánk, vedd el! Vedd el szépen! - Aztán önmagát is teljesen meglepve azt kiáltotta: - *Ide gyere! MOST!*

Ugyanebben a pillanatban tett még valamit, de... nem igazán tudta, mit. Valamit... az... elméjével. Érezte, hogy árad belőle valami, akár egy hősugár. Telibe találta vele a dobermannt, s a kutya eleresztette Chris bakancsát, a hátsó lába összecsuklott. Hasa szinte a földet súrolta, ahogy a kerítéshez ólálkodott, és ott lekuporodott.

Cassie magasnak és félelmetesnek érezte magát. Megint azt mondta:

- Jó kutya! és áthajította a fánkos zacskót a kerítésen. Chris átmászott a túloldalra, majdnem a fején landolt. A földön heverő kutya szánalmasan vinnyogott, ügyet sem vetett a fánkokra.
- Menjünk! kiabálta Chris. Gyere, Doug! Senkit sem kell megölnünk!

Cassie-vel ketten sikerült betuszkolniuk Dougot a kocsiba, és Chris elhajtott. A tökföldes férfi utánuk rohant, kezében egy puskával, de miután ráfordultak a főútra, feladta az üldözést.

- Aú! - rázta meg a lábát Chris, kissé elrántva a kormányt.

Doug a bajsza alatt mormogott.

Cassie hátradőlt, és felsóhajtott.

- Na jó - mondta vidáman Chris -, most pedig irány a Boszorkánybörtön!

A Salemi Boszorkánybörtön Múzeum kívülről lakóháznak tűnt. Chris és Doug láthatóan jól ismerték a járást, Cassie követte őket a ház mögé, a hátsó ajtón át surrantak be.

Az egyik helyiségbe bepillantva Cassie kis színpadot látott meg.

- Ott játsszák el a boszorkánypereket - magyarázta Chris. - Tudod, mint egy színdarabot, a turistáknak. Aztán lekísérik őket a pincébe.

Keskeny lépcső vezetett le a sötétségbe.

- Minek? kérdezte Cassie.
- Odalent van a börtön. Azt is megmutatják a turistáknak. Mi meg el szoktunk bújni egy sarokban, aztán felugrunk és kurjantunk, ha valaki a közelünkbe ér. A szívbajt hozzuk a turistákra.

Cassie ezen nem is csodálkozott. Ahogy elindultak lefelé a lépcsőn, egyre sötétebb lett. Áporodott, penészes szag csapta meg az orrát, és nagyon lehűlt a levegő.

Odalent szűk folyosó nyúlt a sötétbe, amelyet csak a ritka közönként felszerelt apró lámpák fénye tört meg. A folyosó mindkét oldalán kis cellák nyíltak. Nyomasztó volt ilyen mélyen a föld alatt lenni. *Nyomasztó, mint a kazánház*, gondolta Cassie. Földbe gyökerezett a lába.

- Gyere már! Mi van? - suttogta Doug, és feléje fordult. Cassie alig látta.

Chris visszajött a lépcső aljához, és a lány szemébe nézett.

- Még nem kell bemennünk egyik cellába sem - mondta. - Megvárhatjuk itt, amíg el nem kezdenek lefelé jönni.

Cassie hálásan bólintott a fiúra. Épp elég rossz volt e rémes hely peremén állni. Nem akart beljebb menni, amíg nem volt abszolút muszáj.

- Vagy... Úgy tűnt, Chris emberfeletti erőfeszítést tesz a gondol-kodásra. Vagy akár... egyszerűen el is mehetünk, tudod, haza.
- Haza? Minek mennénk el? háborodott fel Doug, és odafutott hozzájuk.
 - Mert... Chris a fivérère bámult. Mert... mert én azt mondtam!
- Igen? És kit érdekel, hogy te mit mondasz? vágott vissza Doug fojtott kiáltással, majd a két fiú dulakodni kezdett.

Nem is olyan félelmetesek, gondolta Cassie kissé hökkenten. Inkább olyanok, mint az elveszett fiúk a Pán Péterben.

- Jól van, na - mondta, hogy abbahagyják a verekedést. - Maradhatunk. Én majd leülök itt, a lépcsőn.

A kifulladt fiúk is lehuppantak, Chris a bakancsa orrát masszírozta.

Cassie a falhoz dőlt, és lehunyta a szemét. Hangokat hallott odafentről, valaki a salemi boszorkányperekről beszélt, ám Cassie az előadásnak csak a foszlányait fogta fel. Rémesen kifáradt mindattól, ami aznap történt, ettől a borzalmas helytől pedig szédelgett, hányingere támadt. Mintha köd borult volna az agyára.

Női hangot hallott:

- ...a kormányzó, Sir William Phips különleges bíróságot hívott össze, hogy megtárgyalják az eseteket. Azonban olyan sok személyt vádoltak boszorkánysággal, hogy...

És mindet hamisan, gondolta kábán Cassie, csak fél füllel hallgatva a múzeumi idegenvezetőt. Ha az a nő tudná, hogy most viszont igazi boszorkányok rejtőznek a börtönben!

- ...és június tizedikén kivégezték az első elítélt boszorkányt. Bridget Bishopot a Bitó-dombon akasztották fel, Salem határában...

Szegény Bridget Bishop, gondolta Cassie. Hirtelen felrémlett előtte Jeffrey himbálózó lába, és felfordult a gyomra. Valószínűleg Bridget lába is így himbálózott, miután kivégezték a bitófán.

- ...szeptember végéig újabb tizennyolc embert akasztottak fel. Sarah Goode utolsó szavai...

Tizennyolc. Az rengeteg himbálózó láb. Istenem, rosszul vagyok - gondolta Cassie.

- ...a tizenkilencedik áldozatot pedig agyonnyomták. Ez a puritánok által alkalmazott kínzás azt jelentette, hogy az áldozat mellkasára egy deszkalapot fektettek, amelyre aztán egyre nehezebb köveket pakoltak...

Jaj! Most aztán tényleg rosszul vagyok. Vajon milyen érzés lehet, ha az embert kövek nyomják agyon? Gondolom, ezt sosem fogom megtudni, hiszen ma már nem igazán történik ilyesmi. Hacsak az embert be nem temeti egy kőomlás vagy valami...

Cassie összerezzent, kihúzta magát, a köd elillant az agyából, mintha jeges széllökés fújta volna el.

Kőomlás. Sziklaomlás. Mr. Fogle, a gimnázium igazgatója megtudta, milyen érzés, ha az embert kövek nyomják agyon.

Különös véletlen. Ennyi az egész. De...

Te jó isten, rettent meg Cassie.

Úgy érezte magát, mintha áramot vezettek volna a testébe. A gondolatai egymásba gabalyodtak.

Sziklaomlás. Agyonnyomás. Tulajdonképpen ugyanolyan halál. És akasztás. A boszorkányokat felakasztották... pont, mint Jeffrey Lovejoyt. Úristen, szent ég! Biztos, hogy van összefüggés.

- ...pontosan nem tudhatjuk, hányan haltak meg a börtönben. Az ottani körülményekhez képest talán még a kitört nyak általi gyors vég is kegyes halál. Most pedig nézzük meg a...

Kitört nyak. Kitört nyak.

Korinak kitört a nyaka.

Cassie azt hitte, menten elájul.

fentről jövő hangok egyre közelebbről hallatszottak. Cassie képtelen volt megmoccanni, mintha szürke takaró borult volna az érzékeire. Chris a karját húzogatta.

- Mozdulj már, Cassie! Jönnek!

A lányhoz halkan jutott el fentről az idegenvezető hangja:

- Szíveskedjenek libasorba rendeződni, hogy lemehessünk ezen a keskeny lépcsőn...

Chris lerángatta Cassie-t a lépcsőről.

- Doug, gyere már, segíts kicsit!

Cassie óriási erőfeszítést tett.

- Haza kell mennünk! - mondta sürgetően Chrisnek. Lábra állt, és igyekezett tekintélyt parancsolóan megszólalni: - Muszáj visszamennem, el kell mondanom Dianának... valamit... most rögtön!

A fivérek egymásra néztek, elképedve, ugyanakkor kissé elismerően.

- Okés - mondta Chris, mire Cassie összerogyott, s ismét elborította a szürkeség.

Doug húzta előrefelé, Chris pedig igyekezett hátulról támogatni, sietve vezették át a börtön kivilágítatlan, kanyargós folyosóin. Olyan otthonosan mozogtak a sötétben, akár a patkányok, és csalhatatlanul terelgették az átjárókon, amíg meg nem látták a neon feliratot: KIJÁRAT.

Ahogy északra hajtottak, hazafelé, a tökök úgy görögtek és koccantak egymásnak a hátsó ülésen, akár egy csomó levágott fej. Cassie lehunyta a szemét, és igyekezett normálisan lélegezni. Abban biztos volt, hogy nem árulhatja el a Henderson fivéreknek, mi jutott eszébe

- a börtönben. A jó ég tudja, mi történne, ha rájönnének, mit gyanít Kori halálával kapcsolatban.
- Tegyetek csak ki Dianánál! szólt, amint végre visszaértek a Varjúrév útra. Nem, nem kell bejönnötök velem. Köszi!
- Okés felelte Chris, és kitették Diana háza előtt. Aztán a fiú kidugta a fejét az ablakon. Ó, izé... köszi, hogy megszabadítottál attól a vérebtől! mondta.
 - Szívesen válaszolta Cassie szédelegve. Máskor is.

Miközben a srácok elhajtottak, rádöbbent, hogy meg sem kérdezték, miért kell beszélnie Dianával. Talán annyira hozzászoktak a saját megmagyarázhatatlan dolgaikhoz, hogy meg sem lepte őket, ha mások is olyasmit csináltak.

- Mr. Meade nyitott ajtót, és Cassie rájött, hogy nyilván későre jár, ha Diana édesapja már hazaért az ügyvédi irodából. A férfi felkiabált Dianának, miközben Cassie felment a lépcsőn.
- Cassie! szólt a lány, és felugrott, amint meglátta barátnője arckifejezését. Mi a baj?

Adam az ágyon ült, ő is felállt, aggódó képet vágott.

- Tudom, hogy késő van... ne haragudjatok... de muszáj beszélnünk! A Boszorkánybörtönben voltam...
- Hogy hol voltál? Tessék, vedd ezt fel, jéghideg a kezed! Most pedig mesélj el mindent elölről, de lassan! mondta Diana, miközben leültette Cassie-t, és ráadott egy kardigánt.

Cassie lassan, akadozó nyelvvel beszámolt nekik a történtekről, miszerint autókázni ment Chrisszel meg Douggal, akik elvitték Salembe. Kihagyta a tökföldes részt, de azt elmesélte, hogy elmentek a Boszorkánybörtönbe, ahol az idegenvezető előadását hallgatva egyszeriben világossá vált előtte a kapcsolat: agyonnyomás - kőomlás, akasztás - kitört nyak.

- Na de mit jelent ez? kérdezte Diana, miután Cassie befejezte a mondandóját.
- Nem tudom pontosan vallotta be a lány. De úgy tűnik, van valami kapcsolat a három haláleset meg a puritán kivégzések között.
- A sötét energia a kapcsolat felelte Adam halkan. A koponyát az eredeti gyülekezet használta, akik a boszorkányperek idején éltek.
 - De ez nem magyarázza meg Kori esetét ellenkezett Diana.

- Hiszen csak azután aktiváltuk a kristálykoponyát, hogy ő már meghalt.

Adam elsápadt.

- Igaz. Viszont én a Kori halála előtti napon találtam meg, és kiástam a homokból...

Cassie szemébe nézett, és a lánynak borzalmas, dermesztő érzése támadt.

- Homok. "A gonosz ártalmatlanítása" suttogta. Dianára pillantott.
- Az árnyak könyvében olvastam erről, itt, nálad. A gonosz tárgyat homokba vagy földbe kell elásni, hogy ártalmatlanná váljon. Pont úgy, ahogy...

Elharapta a mondat végét, lakatot tett a szájára. Úristen, majdnem elszólta magát: "Pont úgy, ahogy te is homokba ástad a koponyát a biztonság kedvéért."

- Pont úgy, ahogy rátaláltam fejezte be a mondatot Adam. Igen. És szerinted már az aktiválta, hogy kiemeltem a homokból. És ha így van, akkor a koponya olyan erős, akkora hatalma van, hogy... Elcsuklott a hangja. Cassie látta rajta, hogy igyekszik küzdeni a gondolat ellen, nem akarja elhinni. Tényleg érzékeltem valamit, amikor kiemeltem a koponyát a homokból tette hozzá halkan. Szédelegtem, furcsán éreztem magam. Simán okozhatta az, hogy akkor szabadult el a sötét energia. Cassie-re nézett. Szóval, te úgy gondolod, hogy az az energia jutott el ide, New Salembe, és az ölte meg Korit.
 - Én... nem is tudom, mit gondoljak felelte Cassie szerencsétlenül.
- Fogalmam sincs, miért tett volna ilyet az az energia. De nem lehet véletlen, hogy valahányszor használtuk a koponyát, utána meghalt valaki, pont úgy, ahogy a puritánok gyilkolták a boszorkánysággal vádoltakat.
- De hát nem érted? kérdezte Diana izgatottan. Nem mindig ez az összefüggés. Jeffrey halála előtt senki sem használta a koponyát. Biztos helyen volt... Habozott, majd gyorsan folytatta: Na jó, nektek kettőtöknek persze elmondhatom: a tengerparton ástam el. Még mindig ott van. Néhány naponta ellenőrzőm. Tehát nincs közvetlen kapcsolat.

Cassie szóhoz sem jutott. Legszívesebben kibökte volna: "De valaki igenis használta a koponyát!" Ez azonban őrültség lett volna. Ezt sosem árulhatja el Dianának. Így viszont fogalma sem volt, mitévő lehetne. A lelke mélyéből feltörő reszketés lett úrrá rajta. Úristen, nagyon is volt közvetlen kapcsolat.

Eszébe jutott az akkoriban gyakran hangoztatott szlogen: *Ha fegyvert használsz, börtönbe jutsz*. Aki a koponyát használja, az kiolt egy életet. És bizony ő maga a felelős azért, hogy a koponyát legutóbb használta valaki. Őt terheli a felelősség Jeffrey haláláért.

Aztán újabb rémület kapta el. Észrevette, hogy Adam szürkéskék szeme rászegeződik.

- Tudom, mire gondolsz - szólt a fiú.

Cassie nagyot nyelt, dermedten állt.

- Szeretnél kiagyalni valamit a védelmemre - folytatta Adam. - Egyikőtöknek sem tetszik a felvetés, miszerint Kori halálának köze lehet ahhoz, hogy kiástam a koponyát a homokból. Úgyhogy próbáljátok megdönteni az elméletet. De nem fog menni. Nyilvánvalóan van valami kapcsolat a koponya meg a három haláleset között... vagyis Kori sem kivétel.

Cassie továbbra sem bírt megmozdulni. Diana megérintette Adam kezét.

- Ha ez igaz - mondta mély átéléssel, zöld szeme csak úgy szikrázott -, akkor sem a te hibád. Nem tudhattad, hogy a koponya kiásása árthat valakinek. Nem tudhattad.

Én viszont tudtam, gondolta Cassie. Vagy legalábbis tudhattam volna. Tudtam, hogy a koponya gonosz, éreztem, hogy képes gyilkolni. Mégis hagytam, hogy Faye megkaparintsa. Jobban kellett volna küzdenem ellene, bármi áron meg kellett volna akadályoznom, hogy használja.

- Ha bárki is hibás folytatta Diana -, az én vagyok. Én vagyok a gyülekezet vezetője, én döntöttem úgy, hogy végezzük el a koponyás szertartást. Ha a Faye-t fellökő sötét energia kiszabadult a garázsból, és megölte Fogle igazgatót meg Jeffrey-t, arról én tehetek.
- Nem, nem te tehetsz róla ellenkezett Cassie. Nem bírta ezt tovább. - Hanem én... vagy legalábbis mi mindannyian...

Adam egyik lányról a másikra nézett, aztán feszülten elnevette magát, és a fejéhez kapott.

- Megérjük a pénzünket! mondta. Igyekszünk felmenteni egymást, közben meg mind magunkra vállaljuk a felelősséget. Nevetséges.
- Elég szánalmas helyeselt Diana, és igyekezett mosolyt erőltetni az arcára.

Cassie a könnyeivel küszködött.

- Azt hiszem, nem azon kellene agyalnunk, kinek a hibája, hanem azon, hogy mit tehetnénk - folytatta Adam. - Ha tényleg a szertartáson elszabadult sötét energia ölte meg Mr. Fogle-t és Jeffrey-t, akkor akár további áldozatokra is leshet. Bárhol lehet. Muszáj kitalálnunk, hogyan fékezzük meg.

Ezután még órákon át beszélgettek. Adam úgy gondolta, a sötét energiát kéne keresniük, és esetleg újra ki kellene menniük egy ingával a temetőbe. Diana szerint tovább kéne böngészniük az árnyak könyveit, még a leghomályosabbakat is, hátha találnak valami tanácsot, hogyan ártalmatlaníthatnak egy ilyen gonoszt, vagy valami tudnivalót a koponyáról.

- Vagy legalább Fekete Johnról pár infót - tette hozzá Cassie gépiesen, Diana meg Adam pedig helyeseltek.

Fekete John használta a gyülekezetből elsőnek a koponyát, és úgymond "beprogramozta", gonosz szándékai talán még mindig hatással vannak rá.

Ám a beszélgetés közben Cassie végig úgy érezte, hogy... kívülálló. Idegen lett. *Adam meg Diana valóban jók*, gondolta, miközben figyelte, ahogy buzgón, felhevülten tanácskoznak. Ők ketten tényleg a legjobb szándékkal igyekeznek cselekedni. Ő maga teljesen másmilyen. Ő... gonosz.

Cassie olyasmiket is tudott, amit Diana és Adam nem. Olyasmiket, amiket sosem árulhat el nekik.

Diana kedvesen szólt hozzá, amikor eljött az ideje, hogy Cassie hazamenjen:

- Jobb, ha Adam hazavisz kocsival - mondta.

A fiú így is tett. Egyikük sem szólalt meg, amíg meg nem álltak Cassie-ék háza előtt.

- Hogy bírod? - kérdezte a fiú halkan.

Cassie képtelen volt ránézni. Még sosem vágyott ennyire vigasztalásra, mint ebben a pillanatban, sosem akarta ennyire a fiú karjába vetni magát. Legszívesebben bevallotta volna Adamnek a teljes igazságot Faye-ről meg a koponyáról, és azt hallgatta volna tőle, hogy nem lesz semmi baj, hogy nem marad magára. Azt akarta, hogy a fiú átölelje.

Érezte, hogy a tőle csak néhány centire ülő Adam is erre vágyik.

- Jobb, ha bemegyek - szólt remegő hangon.

Adam olyan erősen markolta a kormányt, mintha össze akarta volna roppantani.

- Jó éjt - mondta Cassie halkan, de még mindig nem nézett a fiúra.

Hosszú-hosszú csend támadt, miközben a lány érezte, hogy Adam önmagával viaskodik. Aztán csak annyit felelt:

- Jó éjt, Cassie!

Érződött, hogy egy csepp ereje sem maradt.

A lány bement a házba. Persze sem az anyukájának, sem a nagymamájának nem szólhatott a történtekről. El tudta képzelni: "Szia, anyu, hallottál Jeffrey Lovejoyról, ugye? Hát, tudod, miattam halt meg." Ma, ebből nem kért.

Furcsa gondolat volt ez: tudni önmagáról, hogy gonosz. Ez lebegett Cassie elméjében aznap éjjel az ágyban fekve, és épp mielőtt elaludt volna, a gondolat különös módon összekeveredett Faye mézszínű szemének fel-felvillanó képével. Szinte hallotta Faye búgó kacagását: *Rossz.*. Nem vagy te gonosz, csak *rossz.*.. mint én.

Az álom csodaszépen kezdődött. Cassie a nagymamája kertjében állt, nyáron, minden virágzott. A fény aranysárgára festette a citromfüvet. A levendula, a gyöngyvirág és a jázmin olyan édes illatot ontottak, hogy Cassie beleszédült.

A lány lehajolt, hogy leszakítson egy loncszárat, amelyen apró, tejfehér virágok ültek. Tűzött a nap, melegítette a vállát. Az ég felhőtlen és határtalan volt. Különös módon hiába állt Cassie a nagymamája kertjében, mégsem látta sehol a házat. Egyes-egyedül volt a verőfényes napsütésben.

Aztán észrevette a rózsákat. Hatalmas, bársonyos, rubinvörös virágok voltak, nem vadon növő rózsák. Cassie tett feléjük egy lépést, majd még egyet. Az egyik szirom peremén harmatcsepp ült, kissé remegett. Cassie szerette volna megszagolni a virágokat, ám elöntötte a félelem.

Mély hangú kuncogás hallatszott a háta mögött.

- Faye!

Faye lassan elmosolyodott.

- Rajta, szagold csak meg a rózsát! - mondta. - Nem harap.

Cassie azonban a fejét csóválta. Kalapált a szíve.

- Ó, csak nyugodtan, Cassie! - váltott Faye behízelgő hangra. - Nézz csak oda! Ugye, milyen érdekesnek tűnik?

Cassie odanézett. A rózsák mögött valami lehetetlen történt. Leszállt az éj, pedig ott, ahol Cassie állt, még mindig nappal volt. Az éjszakai égbolt rideg, lilásfekete volt, csillagok pettyezték, ám a hold nem látszott

- Gyere velem, Cassie! - unszolta tovább Faye. - Csak néhány apró lépés. Megmutatom, milyen könnyű. - A rózsabokor mögé lépett, Cassie rámeredt. Faye most már a sötétben állt, árnyékba borult az arca, csodálatos haja egybeolvadt az éjszakával. - Nem értem, miért habozol - mondta Faye halkan, kérlelhetetlenül. - Elvégre már úgyis olyan vagy, mint én... Vagy talán elfelejtetted? Meghoztad a döntést.

Cassie kezéből kihullott a loncszár. Lassan, nagyon lassan kinyújtotta a karját, és leszakította az egyik rózsát. Gyönyörű mélyvörös volt, és bársonyosan puha. Cassie csak bámulta.

- Csodaszép, igaz? - mormolta Faye. - Most pedig hozd ide! Cassie megbabonázva feléje lépett. A földön remegő árnycsík húzódott, a sötétség és a nappal határán. Cassie tett még egy lépést, de felhördült, mert éles fájdalom hasított az ujjába.

A rózsa megszúrta. Vér csörgött le a csuklóján. A rózsa minden tövise bíborvörös volt, mintha vérbe mártották volna őket.

A lány elborzadva pillantott fel Faye-re, ám csak a sötétséget látta, és csupán gúnyos kacajt hallott.

- Talán majd legközelebb - szállt feléje Faye hangja az éjszakából. Cassie dübörgő szívvel riadt fel, a szoba sötétjébe meredt. Amikor felkapcsolta a lámpát, már-már arra számított, hogy vért lát a karján. Ám sem a karján nem volt vér, sem az ujján tövisszúrás nyoma.

Hála istennek, gondolta. Álom volt, csak álmodtam az egészet. De azért hosszú időbe telt, mire ismét el tudott aludni.

Arra ébredt, hogy csörög a telefon. A keletre néző ablakon át beáramló fényből tudta, hogy jó sokáig aludt.

- Halló?
- Szia, Cassie búgott a fülébe egy ismerős hang.

Egy pillanatra a szívverése is elállt. Azonnal lepergett előtte az egész álom. A nagy pánikban arra számított, hogy Faye menten rózsákról meg sötétségről kezd beszélni öblös hangon.

Faye azonban a szokásos hangján szólalt meg:

- Szombat van, Cassie. Van valami terved ma estére?
- O... nincsen. De...
- Mert Deborah meg Suzan meg én tartunk egy kis összeröffenést. Arra gondoltunk, talán lenne kedved jönni.
 - Faye, én... én azt hittem, haragszol rám.

Faye elnevette magát.

- Hát, egy kicsit tényleg... bosszús voltam. De fátylat rá! Büszke vagyok, amiért akkora sikered volt a fiúknál. Ez is csak azt bizonyítja, mire jó egy kis boszorkányság, nem igaz?

Cassie ügyet sem vetett erre, ugyanis hirtelen eszébe jutott valami.

- Faye, ha megint a koponyát akarod használni, arról szó sem lehet! Akarod tudni, milyen veszélyes?

Nekiállt elmesélni Faye-nek, mire jött rá a Boszorkánybörtönben, ám a lány közbeszólt:

- Jaj, kit érdekel már az a koponya? - kérdezte. - Ez egy buli. Szóval, akkor nyolc körül gyere át, oké? Ugye, átjössz, Cassie, ugye, át? Mert ha nem, annak... kellemetlen következményei lehetnek. Na, szia!

Deborah meg Suzan is ott lesznek, hajtogatta magának Cassie, miközben aznap este Faye háza fele sétált. *Ók nem hagynák, hogy Faye* megöljön. Ez a gondolat kissé megnyugtatta.

Amikor Faye ajtót nyitott, kevésbé tűnt vészjóslónak a szokottnál. Aranyszínű szemében mintha csintalanság szikrázott volna, mosolya pedig szinte játékos volt.

- Kerülj beljebb, Cassie! Mindenki a tévészobában van - mondta.

Cassie zenét hallott, amikor az előszobából nyíló helyiség felé lépett. A szobát ugyanolyan fényűző és pazar stílusban rendezték be, mint a ház többi részét. A hatalmas tévéből jövő hang a pompás hifiberendezésből bömbölő Madonna-számmal vetélkedett. A rengeteg elektronikus kütyü mellett oda nem illőnek tűnt a különféle tartókba helyezett rengeteg gyertya, amelyekkel körülrakták a szobát.

- Halkítsátok le ezt a ricsajt! - utasította a többieket Faye.

Suzan ajkát biggyesztve a hifire bökött a távirányítóval, Deborah pedig elnémította a tévét. Ezek szerint Faye nekik is megbocsátott.

- Na kérem szólt Faye, mosolyával macskára emlékeztetve Cassie-t. A helyzet a következő: a házvezetőnő szabadnapos, anyám pedig gyengélkedik...
- Szokás szerint szakította félbe Deborah a Cassie-nek tett megjegyzéssel. - Az anyja élete kilencvenöt százalékát ágyban tölti. Gyengék az idegei.

Faye felvonta a szemöldökét, és azt mondta:

- Hát igen, és ez kapóra is jön nekünk, nem igaz? Pláne ilyenkor. - Ismét Cassie-hez fordult, és folytatta: - Szóval, tartunk egy kis pizzapartit. Segítesz az előkészületekben, ugye?

Cassie egész testében elzsibbadt a megkönnyebbüléstől. Pizzaparti. Ő meg már elképzelt... jaj, mindenféle fura dolgot.

- Persze, segítek.
- Akkor lássunk hozzá! Suzan megmutatja, mit csinálj.

Cassie követte Suzan utasításait. Meggyújtották a piros és rózsaszín gyertyákat, aztán kis, pattogós tüzet szítottak a kandallóban. Füstölőt is gyújtottak, amely Suzan elmondása szerint gyömbérgyökérből, kardamomból és narancsvirágolajból készült. Átható, de kellemes volt az illata.

Faye eközben kristályokat rakott szét a szobában. Cassie felismerte őket: gránát, karneol, tűzopál és rózsaszín turmalin. Cassie azt is észrevette, hogy Suzan a vörösesszőke hajához illő karneol nyakláncot visel, Faye pedig a szokásosnál is több csillagrubint aggatott magára.

Deborah lekapcsolta a lámpát, és a hifivel babrált. Olyan zene szólalt meg, amihez foghatót Cassie még sohasem hallott. Mély és lüktető volt, valami ősi ütemet vert, amely mintha Cassie vérébe hatolt volna. Bár halkan szólalt meg, szinte észrevétlenül lett egyre hangosabb.

- Na jó! - mondta Faye, és hátralépett, hogy szemügyre vegye, milyen munkát végeztek. - Jól néz ki. Hozom a piát!

Cassie maga is megszemlélte a helyiséget. Meghitt lett, hívogatónak tűnt, főleg a kinti hűvös októberi időhöz képest. A gyertyák és a tűz rózsás fénybe vonták a szobát, amelyet betöltött a halkan, szünet nélkül szóló zene. A füstölő illata pikáns és bódító volt, nagyon kellemes. Maga a füst kissé homályossá tette a szobát.

Úgy néz ki, mint egy ópiumbarlang, vagy ilyesmi, gondolta Cassie, egyszerre elbűvölve és elborzadva. Faye pont ekkor tért vissza, kezében egy ezüsttálcával.

Cassie csak bámult. Legfeljebb pár doboz üdítőre számított, vagy Deborah-t ismerve esetleg pár doboz sörre. Tudhatta volna, hogy Faye-nek eszébe sem jut engedni az eleganciából. A tálcán kristály-kancsó állt, és nyolc kis kristálypohár. A kancsó félig tele volt valami tiszta, rubinvörös folyadékkal.

- Foglaljatok helyet! - mondta Faye, és töltött az italból négy pohárba. Aztán Cassie kétkedő arckifejezését látva elmosolyodott. - Nincs benne alkohol. Kóstold meg, és meglátod! Ugyan, ne kéresd már magad!

Cassie óvatosan kortyolt egyet. Az italnak enyhe, kissé édes íze volt, és a lányt melegség öntötte el tőle, egészen az ujjai hegyéig.

- Mi van benne? kérdezte a poharába pillantva.
- Jaj, hát ez meg az. Elég... serkentő, nem igaz?
- Ühümm.

Cassie ivott még egy kortyot.

- Most pedig - mosolygott Faye - játszhatnánk pizzafutárosat.

Csönd támadt, majd Cassie értetlenül megkérdezte:

- Pizzafutárosat?
- Pasit rendelünk kuncogott Suzan.
- Aztán nézzük, ahogy a pasik hülyét csinálnak magukból mondta
 Deborah ádáz vigyorral.

Talán többet is mondott volna, Faye azonban közbeszólt.

Ne magyarázzuk a játékot Cassie-nek, inkább mutassuk meg neki!
mondta. - Hol a telcsi?

Deborah odaadta neki a vezeték nélküli telefont. Suzan előkapta a telefonkönyvet, majd egy perc lapozgatás meg keresgélés után felolvasott egy számot. Faye tárcsázott.

- Jó estét! - szólt nyájasan. - Szeretnék rendelni egy nagy, szalámis, olajbogyós és gombás pizzát. - Megadta a címét és a telefonszámát. - Úgy van, New Salem - mondta. - Megmondaná, mikorra várhatjuk? Rendben, köszönöm! Viszhall! - Letette a telefont, Suzanre nézett, és azt mondta: - Jöhet a következő.

Aztán, Cassie egyre nagyobb döbbenetére, Faye tárcsázta az új számot, és megismételte az előbbi szöveget.

Összesen hétszer adta elő.

Végül tehát Faye hét nagy pizzát rendelt, mindet ugyanazzal a feltéttel. A füstölőtől kissé szédelgő Cassie azon törte a fejét, pontosan hány embert akar Faye megetetni.

- Ki jön erre a bulira? Egy egész mormon kórus? - suttogta Suzannek.

A lány mosolyogva felelt:

- Remélem, nem. Nem kóristákra fáj a fogunk.
- Sok a szöveg szólt rájuk Faye. Majd meglátod, Cassie, csak várd ki a végét!

Amikor a csengő először szólalt meg, Faye, Suzan meg Deborah bementek a nappaliba, és kilestek az ablakon. Cassie követte őket, ő is kinézett. A tornácon égő lámpa egy zsíros kartondobozt fogó fiatalembert világított meg.

- Hmm szólt Faye. Nem rossz. Nem csúcs, de nem is rossz.
- Szerintem helyes mondta Suzan. Nézd, milyen széles a válla! Hívjuk be!

Cassie-vel a sarkukban kimentek az előszobába.

- Szióka! - nyitott ajtót Faye. - Gyere be nyugodtan, tedd csak le ide azt a dobozt! Odabent hagytam a táskámat.

Cassie elkerekedett szemmel figyelte, ahogy a három lány beterelte a pizzafutárt a pazarul berendezett, tömény illattal elárasztott tévészobába. Látta, hogy a srác pislog, majd bárgyú kifejezés ül ki az arcára.

Deborah elvette tőle a pizzát.

- Te - mondta a fiúnak Faye, a csekkfüzete fölé tartott toll végét harapdálva -, kicsit fáradtnak tűnsz. Miért nem ülsz le? Nem vagy szomjas?

Suzan telitöltött egy poharat a tiszta, rubinvörös folyadékkal. Mosolyogva nyújtotta oda a pizzafutárnak. A fiú megnyalta az ajkát, kábának tűnt. Cassie ezen nem is csodálkozott. Úgy gondolta, valószínűleg nincs olyan srác a világon, aki ellen tudna állni a dús, vörösesszőke hajú és mélyen kivágott blúzú Suzannek, aki épp egy kristálypoharat nyújtott a futárnak. Az italt kínáló lány kicsit még jobban előrehajolt, a fiú pedig elvette a poharat.

Deborah és Faye sokatmondó pillantást váltottak.

- Átállok a kocsijával a ház mellé mormolta Deborah, és kiment.
- Suzan vagyok mutatkozott be a lány a futárnak, ahogy leült mellé a süppedős kanapéra. Téged hogy hívnak?

Amint Deborah visszajött, ismét csengettek.

- **J**új! - fanyalgott Deborah, ahogy ismét kilestett a nappali ablakán.

Ez a srác nyeszlett volt, zsíros hajú és pattanásos.

Faye máris a bejárati ajtónál termett.

- Pizza? Mi nem rendeltünk pizzát. Nem érdekel, ki mondta neked, hogy ide kell kiszállítanod ezt a rendelést, nekünk nem kell.

Becsapta az ajtót a futár orra előtt, a srác még néhány másodpercig ácsorgott a tornácon, aztán elment.

Ahogy a furgonja kihajtott az utcára, egy másik épp befordult a ház elé. A pizzásdobozt tartó magas, szőke srác többször is hátranézett a távolodó rivális furgonra, miközben az ajtóhoz jött.

- Na, ezt már szeretem - mondta Faye.

Mire bekísérték a szőke pizzafutárt a tévészobába, Suzan meg az izmos srác már egymásba gabalyodtak a kanapén. Kibontakoztak egymás karjából, bár a srác továbbra is kábának tűnt, Faye pedig töltött egy italt az új vendégüknek.

A következő egy órában még négyszer csöngettek, és a lányok két új pizzafutárt gyűjtöttek be. Suzan érdeklődését egyaránt lekötötte az izmos srác meg az egyik újabb futár, akinek magasan ülő arccsontja volt, és azt állította, indián vér csörgedezik az ereiben.

A másik új fiú, akinek világosbarna szeme volt, és fiatalabbnak tűnt a többieknél, idegesen üldögélt Cassie mellett.

- Ez fura - mondogatta a helyiségben körbenézve, és ismét kortyolva a poharából. - Ez olyan fura... Nem is tudom, mit művelek. Még egy csomó pizzát ki kéne szállítanom... - Aztán azt mondta; - Tyű, de szép vagy!

Tyű?, gondolta Cassie. Tyűha. Hűha. Hű, a mindenit!

- Köszi - rebegte, és segítséget várva körülnézett.

Senki sem sietett a segítségére. A vágyat és érzékiséget sugárzó Faye a szőke srác karját cirógatta vörös körmével. Suzan a kanapéba süppedt, mindkét oldalán egy-egy hódolója foglalt helyet. Deborah egy párnázott szék karfáján ült összehúzott szemmel, és kissé megvetően figyelte a társaságot.

- Átkarolhatlak? - kérdezte bizonytalanul a barna szemű futár.

A fiúk nem játékszerek, gondolta Cassie. Hiába néz ki úgy ez a srác, mint egy plüssmackó. Faye azért hívta ide ezeket a fiúkat, hogy játszadozhassanak velük, márpedig ez nem helyes... ugye? A fiúk azt sem tudják, mit művelnek, nincs választási lehetőségük.

- Csak tavaly nyáron költöztem fel ide Dél-Karolinából - folytatta a fiú. - Odahaza volt barátnőm... de most olyan magányos vagyok...

Cassie jól ismerte ezt az érzést. Ez rendes srác volt, vele egyidős, és bár barna szeme kissé üvegesnek tűnt, azért tetszett neki. Nem sikoltott, amikor a fiú átkarolta, keze melegen és kissé feszélyezetten nyugodott a vállán.

Szédelgett. *A sok füstölő lehet az oka... vagy a sok kristály*, gondolta. A zene mintha a testében lüktetett volna. Zavarba ejtő volt, ami a szobában folyt - Cassie zavarba is jött -, ugyanakkor izgalmasnak is találta.

Néhány gyertya kialudt, sötétebb lett a szobában.

Cassie élvezte az ölelés melegségét. A tegnap estére gondolt, amikor úgy vágyott rá, hogy valaki megvigasztalja, átkarolja. Hogy ne érezze magát egyedül.

 Nem tudom, miért, de odavagyok érted - szólt a barna szemű fiú. -Még soha nem éreztem ilyet.

Cassie arra gondolt, miért is ne használná ki a helyzetet? Hiszen már úgyis... rossz. És szeretett volna odabújni valakihez...

A barna szemű fiú felé hajolt, hogy megcsókolja.

Cassie ekkor rádöbbent, hogy ez nem helyes. Nem úgy, ahogy Adamet megcsókolni nem lett volna helyes, hanem alapból sem. Nem akarta megcsókolni a srácot. Teste minden egyes sejtje tiltakozott, pánikolt. Kisiklott a srác alól, akár egy angolna, és talpra ugrott.

Faye meg a szőke srác szintén felkeltek, kifelé tartottak a helyiségből. Ahogy Suzan meg a két hódolója is.

- Felmegyünk az emeletre szólt Faye bársonyos hangján. Odafent kényelmesebben elférünk. Jut bőven hely mindenkinek.
 - Nem mondta Cassie.

Faye egy pillanatig a homlokát ráncolta, majd elmosolyodott, a lányhoz lépett, és halkan szólt hozzá:

- Cassie, csalódást okozol nekem mondta. A báli teljesítményedet figyelembe véve igazán azt hittem, hogy közénk tartozol. Pedig az közel sem a legcsúnyább dolog, amit műveltél. Azt csinálhatsz ezekkel a fiúkkal, amit csak akarsz, és élvezni fogják.
- Nem ismételte Cassie. Azt mondtad, jöjjek át, és én átjöttem. De nem akarok maradni.

Csípett a szeme, és alig sikerült higgadt hangot erőltetnie magára. Faye bosszúsnak tűnt.

- Jaj, mit bánom én. Ha nem akarsz szórakozni, nem kényszeríthetlek. Húzz el!

Cassie-t elöntötte a megkönnyebbülés. Utolsó pillantást vetett a barna szemű fiúra, és az ajtóhoz sietett. A múlt éjjeli álma után nagyon rettegett... Nem tudhatta, nem tervez-e ellene valamit Faye. De most egérutat nyert.

Már az ajtóhoz ért, amikor Faye utánaszólt, megvárta, hogy Cassie feléje forduljon, s folytatta:

- Talán majd legközelebb - mondta búcsúzóul.

Cassie egész teste bizsergett, ahogy elsietett Faye házából. Alig várta, hogy hazaérjen, hogy biztonságban legyen...

- Te, várjál már! - kiáltott utána Deborah.

Cassie vonakodva megfordult, és bevárta a lányt. Úgy megdermedt, mint aki arra számít, megütik.

Deborah gyorsan beérte, lépte sietős és határozott volt, mint mindig. Sötét haja hullámokban keretezte kis arcát, és a szemébe lógott. Szokás szerint felszegte az állát, ám arckifejezése nem volt ellenséges.

- Én is megyek. Elvigyelek? - kérdezte.

Cassie-nek rögtön bevillantak az emlékek legutóbbról, amikor fuvart fogadott el valakitől, de nem igazán szerette volna visszautasítani Deborah ajánlatát. Faye búcsúszavai miatt Cassie kicsinek, gyengének és védtelennek érezte magát - mintha könnyen eltaposható lenne. És egyébként is... Deborah nem gyakran tett ilyen gesztust.

- Oké, köszi - felelte Cassie pillanatnyi habozás után.

Nem kérdezte, nem kellene-e bukósisakot felvenniük. Úgy vélte, Deborah nem díjazná a kérdést.

Cassie még sosem ült motoron. Ahogy igyekezett felkecmeregni Deborah járgányára, az valahogy nagyobbnak tűnt, mint amilyennek leparkolva látszott. De miután végre felült rá, meglepően stabilnak érezte. Nem tartott attól, hogy leeshet.

- Kapaszkodj belém! - mondta Deborah.

Aztán hihetetlenül hangosan elindultak.

Elképesztően felvillanyozó érzés volt, csak úgy hasították a levegőt. *Mint a seprűn repülő boszorkányok*, gondolta Cassie. A szél az arcába bömbölt, hátrafújta a haját. Deborah tincseit Cassie szemébe csapkodta, így a lány semmit sem látott.

Ahogy Deborah növelte a sebességet, a motorozás félelmetessé vált. Cassie meg volt győződve róla, hogy még sosem ment ilyen gyorsan. Jéghidegnek érezte a szelet. A sötétben száguldottak, olyan sebesen, hogy az még ezen a vidéki úton sem lehetett biztonságos. A Varjúrév út házait messze maguk mögött hagyták. Cassie nem bírt se lélegezni, se megszólalni. Minden a szélről, az útról és a sebesség mámoráról szólt

Megfogok halni, gondolta Cassie. De szinte nem is bánta. Ami ilyen vérpezsdítő, azért megéri meghalni. Biztos volt benne, hogy Deborah nem tudja bevenni a következő kanyart.

Nyugi! - kiabálta Deborah, a hangját úgyszólván elfojtotta a szél.Nyugi! Ne dőlj az ellenkező irányba!

Hogy lehetnék nyugodt, amikor százhatvan kilométer per órával döngetünk a sötétben?, gondolta Cassie. De aztán rájött, hogyan nyugodhat meg: úgy, hogy átadja magát az érzésnek. Megadta magát a sorsának, hagyta, hogy úrrá legyen rajta a sebesség és a szél. És csodák csodájára úgy tűnt, minden rendben.

Végül észrevette, hogy visszatértek a Varjúrév útra, elhúztak Diana háza, aztán a többiek otthona előtt. Túlmentek Cassie-ék házán is, elrobogtak a fok végén lévő üres telekig.

Mindkét oldalukon por szállt fel. Cassie látta, hogy elsuhan mellettük a szirt, és Deborah vállába temette az arcát. Aztán ismét bedőltek egy kanyarban, lassítottak, végül megálltak.

- Na - hallotta Deborah-t, miután a világ ismét mozdulatlanná vált -, hogy tetszett?

Cassie felemelte a fejét, és lazított ujjai görcsös szorításán. Úgy megdermedt minden porcikája, mintha mostanáig egy mélyhűtőben gubbasztott volna. Csapzott volt a haja, zsibbadt a szája, a füle meg az orra.

- Csodás volt - zihálta. - Olyan, mint a repülés!

Deborah elnevette magát, leugrott a motorról, és hátba veregette Cassie-t. Aztán lesegítette a járgányról. Cassie nem bírta abbahagyni a reszketést.

- Ezt figyeld! - mondta Deborah, és kiment a szirt szélére.

Cassie lepillantott. Lent, a mélyben a sötét víz a szikláknak csapódott, habzott a kövek körül. Ijesztően magasból néztek le az óceánra, de megvolt a maga szépsége. A végtelen, hullámzó szürkeség fölött félhold ragyogott, s hosszú, remegő fénycsíkot vetített a víz felszínére, tiszta, ezüst vonalat húzva a sötétben.

 - Úgy néz ki, mint egy út - mondta Cassie halkan, vacogó foggal. -Mintha végig lehetne menni rajta.

Gyorsan Deborah-ra pillantott, nem volt biztos benne, hogyan reagál a motoros lány egy ilyen ábrándos megjegyzésre. Deborah azonban csak biccentett, és hunyorogva nézte az ezüst ösvényt.

- Az volna csak a mocizás! Irány a szirt széle, aztán meg sem állunk, csak repülünk a semmibe. Azt hiszem, a régi boszik is valami ilyesmit akarhattak a seprűikkel - mondta Deborah.

Cassie-t reszketése ellenére melegség öntötte el. Deborah is átérzi, amit ő. Ő pedig most már értette, miért szeret Deborah motorozni.

- Jobb, ha megyünk - szólt váratlanul Deborah.

Amikor visszaindultak a motorhoz, Cassie megbotlott, fél térdre esett. Hátranézett, és látta, hogy egy tégla- vagy kődarab gáncsolta el.

- Elfelejtettem mondani, hogy itt valaha ház állt mesélte Deborah.
- Már rég lerombolták, de az alapok néhány darabkája megmaradt.
- Azt hiszem, most találtam meg az egyik darabkát mondta Cassie.

A térdét dörzsölgette, és épp felkelt volna, amikor észrevett valamit a tégla mellett. A talajon hevert, de sötétebbnek tűnt annál, ugyanakkor mintha halványan fénylett volna a holdvilágnál. Cassie felvette, érezte, hogy sima és meglepően nehéz. És valóban, fénylett, fekete tükörként verte vissza a holdvilágot.

- Hematit - mondta Deborah, aki visszajött megnézni a követ. - Nagyon erős kő. Melanie szerint vaserőt ad. - Hirtelen letérdelt Cassie mellé, félresöpörte a szemébe lógó, gubancos tincseket. - Cassie! Ez a neked való kristály.

Cassie-n borzongás futott át, amely mintha egyenesen a kőből áradt volna. Ahogy a kis darab, sima felületű hematitot markolta, mintha jégkockát fogott volna, és megtörtént az, amit Melanie mondott, hogy milyen lesz, amikor megtalálja a neki való, saját kristályát. Beleillett a tenyerébe, mintha ott lett volna a helye. Tökéletesnek érezte, ahogy a súlya lehúzta a kezét. Az övé volt.

Lelkesen felkapta a fejét, mosolyogva nézett Deborah-ra, aki a hűvös holdfényben vadul vigyorgott vissza rá.

Amikor megérkeztek Cassie-ék háza elé, Deborah azt mondta:

- Hallom, tegnap beugrottál Nickhez.
- Ó... ööö habogott Cassie. Nickkel való beszélgetése a garázsban mintha évszázadokkal azelőtt lett volna, nem pedig tegnap. Izé, én nem is hozzá indultam dadogta. Csak épp arra jártam...

Deborah vállat vont.

- Mindegy, csak gondoltam, szólok: Nick néha nagyon morcos tud lenni, de ettől még nem kéne lemondanod róla. Máskor egész jó fej.

Cassie csak hebegett, teljesen ledöbbent.

- Ó... hát... én nem akartam... mármint, köszi, de én igazából nem... Nem is tudta, hogy fejezze be a mondatot, bár Deborah úgysem várta meg.
 - Nekem nyolc. Na, szia! Aztán el ne veszítsd azt a követ! A motoros lány elhúzott, sötét haja verdesett a szélben.

Mire felért a szobájába, Cassie úgy érezte, alig áll a lábán a feszültségtől és a fáradtságtól. Egy darabig mégis ébren feküdt az ágyban, tenyerén tartva a hematitot: ide-oda döntögette a követ, és figyelte, ahogy megcsillant rajta a fény. *Vaserőt ad*, gondolta.

Nem hasonlított a kalcedonrózsára, nem öntötte el Cassie-t melegséggel és biztonságérzettel. Ugyanakkor a kalcedonrózsa teljesen összekeveredett Cassie agyában Adammel és a fiú szürkéskék szemével. A rózsa Dianáé, ahogy Adam is.

Cassie-nek pedig most már volt saját köve, amely furcsamód lecsendesítette a gondolatait, ahogy a szívverését is. *Vaserőt ad*, gondolta ismét. Ez tetszett neki.

- Szóval, Cassie úgy gondolja, hogy minden egyes halálesetnek, még Koriénak is, köze van a koponyához, illetve a puritánok kivégzési módszereihez - mesélte Diana. Körbenézett az arcokon. - És most rajtunk a sor, hogy tegyünk valamit ebben az ügyben.

Cassie Faye-t figyelte. Látni akarta a titokzatos szempárban megvillanó reakciót, amikor Diana azt magyarázta, hogy Jeffrey-t a Kör koponyás szertartása alatt kiszabadult sötét energia ölhette meg. És bizony, amint Diana ehhez a részhez ért, Faye Cassie-re nézett, de a szemében nem volt sem mentegetőzés, sem bűntudat. Tekintete egy összeesküvőé volt. *Csak te meg én tudjuk az igazat, üzente. És én nem árulom el, ha te sem.*

Nem vagyok olyan hülye, jelezte dühös tekintettel Cassie, Faye pedig elmosolyodott.

Vasárnap este volt, mind a tengerparton ültek. Diana nem sok mindent talált az őseitől örökölt árnyak könyvében arról, hogyan bánhatnának el a koponyához hasonló gonosz tárgyakkal, így összehívott mindenkit, és a segítségüket kérte.

Három hete, a Fogle igazgató halálát követő nap óta most gyűlt össze először a teljes Kör. Cassie végignézett a vastag dzsekikbe és pulóverekbe burkolózott társai arcán - ilyen időben még a New England-iek is melegen öltöztek -, és azon tűnődött, mi járhat a többi boszorkány fejében.

Melanie szokás szerint higgadtnak és elgondolkodónak tűnt, mintha Cassie elméletét egyelőre sem hihetőnek, sem hihetetlennek nem találná, ám hajlandó tudományos vizsgálatnak alávetni. Laurel láthatóan elborzadt. Suzan a kesztyűje varrását nézegette. Deborah savanyú képet vágott, nem akarta elvetni azt a lehetőséget, hogy Korit kívülállók ölték meg. Nick pedig... nos, ki tudja, mit gondolt Nick? Sean a körmét rágta.

A Henderson fivérek nagyon dühösnek tűntek. Cassie egy borzalmas pillanatra azt hitte, Adam ellen fordulnak, őt hibáztatják Kori haláláért. De aztán Doug megszólalt:

- Akkor meg minek tépjük a szánkat itt üldögélve? Adjátok ide nekem a koponyát... majd én elintézem mondta fogvicsorítva.
 - Ez az... hadd intézze el Doug! helyeselt Sean.
 - Nem lehet elpusztítani, Doug mondta Melanie türelmesen.
- Tényleg? kérdezte gúnyosan Chris. Doug majd szépen odarakja egy csőbomba mellé, és...
- És nem érne el semmit. Egy kristálykoponyát nem lehet elpusztítani, Doug ismételte Melanie. Ez világosan kiderül a régi tanításokból. Egy karcolást sem ejtenél rajta.
- És igazán biztonságos tárolóhely sincsen mondta Diana. Jobb, ha tudjátok, hogy elástam valahol a koponyát, és tegnap bevetettem egy varázsigét is, így tudni fogom, ha a rejtekhelyet háborgatják. Életbevágó, hogy a koponyát ne ássa ki senki.

Cassie-nek felfordult a gyomra. Diana körbenézett a csoporton, főleg Deborah-ra, Faye-re és a Henderson fivérekre összpontosított. *Eszébe sem jut rám gyanakodni*, gondolta Cassie, és ettől minden eddiginél rosszabbul érezte magát.

- Miért nem vihetjük vissza a szigetre? - kérdezte Suzan, meglepő módon jelezve, hogy mégiscsak odafigyelt az elhangzottakra.

Adam, aki mostanáig csendben üldögélt, vonzó, általában derűs arcán szokatlanul mélabús kifejezéssel, megválaszolta a kérdést:

- Mert a sziget többé nem védené meg mondta. Megszűnt a védelme, amikor elhoztam onnan a koponyát.
- Kábé úgy, mint azoknál az egyiptomi sírkamráknál, amelyeken átok ül - magyarázta Laurel. - Ha valaki betör az egyikbe, viselnie kell a következményeket.

Adam szája felfelé görbült.

- Aha, pont úgy. És nem vagyunk elég erősek, hogy új védelmi igézetet szórjunk a koponyára, amitől biztonságban lenne. Ez a koponya gonosz mondta az egész Körnek. Olyan gonosz, hogy hiába temetjük homokba, azzal csak azt érjük el, hogy jelen pillanatban nem aktiválódhat. Sehogy sem tudjuk megtisztítani nézett Laurelre -, sem elpusztítani pillantott Dougra meg Chrisre -, és nincs számára biztonságos hely. Suzanre tekintett.
- Akkor mit csináljunk? faggatta Deborah, és Sean is azt vinnyogta:
 - Most mit csináljunk?
- Ne foglalkozzunk vele! javasolta Faye lusta mosollyal. Adam komor pillantást vetett rá. Diana közbeszólt:
- Adamnek az az ötlete támadt, hogy próbáljuk megint ingával bemérni a sötét energiát, hátha hagyott új nyomot mondta. Cassie-hez fordult. Te mit gondolsz?

Cassie a tenyerébe vájta a körmét. Ha követik a sötét energiát, és az egyenesen Faye házához vezeti őket, oda, ahol legutóbb használták a koponyát... Faye éles pillantást vetett rá, azt akarta, hogy vétózza meg a felvetést. Cassie-nek azonban támadt egy ötlete.

- Szerintem meg kéne próbálnunk mondta Dianának higgadtan. Faye tekintete fenyegető, dühödt lett. De semmit sem mondhatott. Diana bólintott.
- Rendben. Akár most rögtön neki is állhatunk. A temetőbe hosszú innen az út, úgyhogy gondoltam, megpróbálhatnánk itt rálelni a nyomra. Felmegyünk a Varjúrév útra, és meglátjuk, van-e mit követnünk.

Cassie érezte, hogy az egész mellkasa beleremeg a heves szívverésébe, miközben elindultak a tengerpartról. Zsebre dugta egyik kezét, s megmarkolta a hűvös, sima hematitot. Vaserő, arra volt most szüksége.

- Megőrültél? - sziszegte Faye, ahogy a szirtre felkapaszkodva az út felé tartottak. Elkapta Cassie karját, és satuba fogta. Lemaradtak a többiektől. - Nem tudod, hova vezet a nyom?

Cassie a fejét csóválta.

- Bízz bennem! - mondta tömören.

- Mi?

Cassie a magasabb lány felé perdült.

- Azt mondtam, bízz bennem! Tudom, mit csinálok... te viszont nem.

Azzal ismét elindult felfelé a kaptatón. *Vaserő*, gondolta kábán, és nagyon elégedett volt magával. De még így is alig kapott levegőt, amikor Diana megállt a Varjúrév út közepén - a kettes házszám, Deborah-ék otthona közelében -, és feltartotta a peridot kristályt.

Cassie figyelte a kristályt, érezte az őt körülvevő elmék koncentrációját. Várta, hogy a peridot pörögni kezdjen.

Körbe is perdült - eleinte. A lánc az egyik irányba csavarodott, aztán a másikba, mint egy körbepörgetett hinta a játszótéren. De aztán - Cassie rémületére - ingázni kezdett, a Varjúrév út vonalában. Egyfelől abba az irányba, amerre először követték, amikor végül a temetőben kötöttek ki, másfelől a hegyfok felé.

Faye-ék háza felé.

Cassie úgy érezte, vattába süpped a lába, amikor követte a csoportot. Faye most már gond nélkül megállította.

- Nem megmondtam? - dünnyögte mérgesen. - Na, most mi lesz, Cassie? Ha a nyom a házamhoz vezet, nem viszem el egyedül a balhét.

Cassie összeszorított foggal bökte ki a választ:

- Azt hittem, hogy innen, talajszintről nem érzékelhető a nyom. Az energia az emeleten, a szobádban szabadult el, a mennyezetbe csapódott, és egyenesen felfelé süvített. Azt hittem, olyan magasból nem lehet nyomon követni.
 - Nyilvánvalóan tévedtél sziszegte Faye.

Elhaladtak a hármas házszám üresen álló épülete mellett. Elmentek Melanie-ék háza előtt. Laurelékhez értek, aztán továbbmentek. Faye háza állt előttük.

Cassie azt gondolta, menten elájul. Szinte észre sem vette, hogy olyan erősen szorítja Faye karját, mint Faye az övét. Várta, hogy a peridot ingázása irányt változtasson, és egyenesen Faye-ék ajtajához vezesse őket.

Diana azonban továbbment az úton.

Cassie-t vad megkönnyebbülés öntötte el - és megrökönyödés. Mégis, hová tartanak? Elhaladtak a hetes házszámú, szintén üres épület előtt. Elmentek Hendersonék, Adamék, Suzanék háza előtt. Seanék előtt is... *Te jó isten*, gondolta Cassie, *csak nem az én házamhoz tartunk*?

Ám a tizenkettes házszám előtt is elhaladtak. Diana követte az inga ívét, amely a hegyfok legvégébe vezette őket.

A szirt peremén a kristály ismét körözni kezdett.

- Mi történik? - kérdezte Laurel döbbenten körbenézve. - Mit keresünk itt?

Adam meg Diana egymásra néztek, aztán mindketten Cassie-re, aki lassan odajött hozzájuk a többiek mögül, és csak a vállát vonogatta.

- Régen állt itt egy épület, ez a Varjúrév út tizenhárom mondta Diana. Igaz, Adam? Volt itt ház, csak lebontották.
- Én úgy hallottam, hogy leégett felelte Adam. Még a mi születésünk előtt.
- Nem, nem olyan régen mondta Melanie. Csak kábé tizenhattizenhét évvel ezelőtt... Én legalábbis így hallottam. De már azelőtt is üresen állt, évszázadok óta. Túlzás nélkül.
 - Hány évszázad óta? kérdezte Cassie, túl hangosan.

Azon kapta magát, hogy valamilyen oknál fogva megmarkolta a zsebében lévő kis hematitot. A gyülekezet tagjai feléje fordultak, szemük mintha kissé csillogott volna a holdfényben.

- Nagyjából három - mondta Melanie. - Ez Fekete John háza volt. Senki sem lakott itt a halála, azaz 1696 óta.

A hematit jeges tűzzel égette Cassie tenyerét.

- Z az egész nekem már túl fura mondta Laurel reszketve.
 Na de mit jelent mindez? faggatta Deborah a többieket.
- Ez is újabb kapocs Fekete Johnhoz mondta Adam. De ettől még nem lettünk okosabbak.
- Szóval ez is zsákutca, mint a temető mondta Faye, elégedettnek tűnye.

Cassie-nek az volt az érzése, hogy tévednek, de nem bírta megmagyarázni, miért, így inkább befogta a száját. Valami más aggasztotta, de borzasztóan. A zsebében lévő kis darab hematit, amelyet jelenleg nehezebbnek érzett egy neutroncsillagnál... ezek szerint Fekete John házának romjai közül került elő. Talán egykor Fekete Johné volt. Márpedig akkor erről Dianának is tudnia kell.

A többiek céltalanul bóklásztak, kisebb csoportokba verődtek. A gyűlés tulajdonképpen véget ért. Cassie mély levegőt vett, és odalépett Dianához.

- Nem volt még alkalmunk beszélni mondta -, pedig el akartam mesélni neked valamit, ami tegnap történt.
- Cassie, nem kell magyarázkodnod nekem. Tudom, hogy nem úgy történt, ahogy Faye állítja.

Cassie meglepetten pislogott.

- Mit mondott neked Faye?
- Fölösleges beszélnünk róla. Tudom, hogy nem igaz.
- De mit mondott neked?

Diana láthatóan feszengett.

- Azt mondta... hogy tegnap este átmentél hozzá, és... hát, játszottatok valamit.
- Pizzafutárosat mondta Cassie határozottan. Mivel Diana csak bámult rá, elmagyarázta: - Pasit rendeltünk.
- Ismerem a játékot felelte Diana. Cassie arcát fürkészte. De biztos vagyok benne, hogy te soha...
 - Biztos vagy benne? Nem lehetsz! csattant fel Cassie.

Ez már túl sok volt neki, hogy Diana vakon kardoskodik az ártatlansága mellett. Hát nem érti, hogy Cassie rossz, gonosz?

- Cassie, ismerlek téged. Tudom, hogy nem tennél olyasmit.

Cassie egyre zaklatottabb lett. Valami pattanásig feszült a lelkében.

- Hát, pedig ott voltam. És megtettem. És került egyre közelebb gyötrelme forrásához neked fogalmad sincs, hogy miféle dolgokat tennék vagy nem tennék. Hogy miket műveltem...
 - Cassie, higgadi le...

A lány sértetten hátrahőkölt.

- Higgadt vagyok. Ne mondd nekem, hogy higgadjak le!
- Cassie, mi bajod van?
- Semmi bajom. Csak azt akarom, hogy hagyj békén!

Diana zöld szeme szikrákat szórt. Cassie tudta, hogy fáradt és ideges. És talán az ő idegei is pattanásig feszültek.

- Hát, jó mondta, s általában kedves hangja szokatlanul élesen csengett. Akkor békén hagylak.
- Remek felelte Cassie, bár elszorult a torka, és könnyek csípték a szemét

Nem akart veszekedni Dianával, ám valahogy le kellett vezetnie a benne lévő rengeteg haragot és fájdalmat. Eddig fogalma sem volt, milyen borzalmas, ha mindenki azt hajtogatja, hogy jó ember, pedig nem az.

Elengedte a hematitot, kivette a kezét a zsebéből, miközben megfordult, és otthagyta Dianát. A szirt peremén állva lenézett a mélyben örvénylő habokra.

Faye lépett melléje, Cassie felé áradt parfümje édes pézsmaillata.

- Hadd nézzem!
- Mit?

- Látni akarom, mi van a zsebedben, amit úgy szorongattál, mintha különben menten elillanna.

Cassie habozott, majd lassan elővette a sima, nehéz követ.

Faye továbbra is az óceán felé fordulva megvizsgálta az ásványt.

- Hematit kristály. Jó ritka. - Feltartotta a követ, a hold fényében nézegette, és kuncogott. - Mesélt neked Melanie a hematit kissé... szokatlan tulajdonságairól? Nem? Nos, bár feketének tűnik, vékony lapokra felvágva áttetsző és piros. A pengét lehűtő folyadékot pedig vérvörösre színezi a kőpor.

Visszaadta a követ Cassie-nek, aki elgyengült kézzel fogta, és lenézett rá. Mindegy, honnan származik, most már az ő kristálya. Abban a pillanatban tudta, hogy az övé, amint meglátta. Hogy mondhatna le róla?

- Itt találtam, a ház alapjainál - szólt tompa hangon.

Faye megemelte a szemöldökét. Aztán erőt vett magán.

- Hm. Hát... persze, bárki elejthette itt az elmúlt háromszáz évben.

Cassie-t különös, izgatott megkönnyebbülés öntötte el.

- Igen - felelte. - Persze. Bárki elejthette.

Visszatette a kristályt a zsebébe. Faye rávillantotta titokzatos, aranyszínű szemét, és Cassie akaratlanul bólintott. Mégsem kell lemondania a kristályról.

Adam ismét összehívta őket.

- Még valamit meg kell beszélnünk, mielőtt mindenki elmegy - mondta. Úgy tűnt, észre sem vette a Cassie és Diana között pár perce lezajlott kis drámát. - Van egy ötletem - közölte, miután az Egylet megint összegyűlt körülötte. - Tudjátok, most jöttem csak rá, hogy a sötét energia nyoma mindig a halálhoz, a holtakhoz vezet. A temetőbe; a szellemalakhoz, amit Cassie, Deborah, Nick meg én láttunk az úton; vagy épp erre a helyre, egy elpusztult házhoz, amelynek az építője rég halott. És... hát, két hét múlva itt a samhain.

A csoporton morajlás futott át. Adam Cassie-re nézett, és elmagyarázta:

- Tudod, halloween. Mindenszentek előestéje, a kísértetek éjszakája, mindegy. Akárhogy is nevezzük, az a lényeg, hogy azon az estén a holtak köztünk járnak. És tudom, hogy veszélyes lehet, de szerintem el kéne végeznünk egy szertartást halloweenkor, akár itt, akár a temetőben. Meglátjuk, mit tudunk megidézni. - Dianához fordult. - Mit gondolsz?

Szavait ezúttal csend fogadta. Dianát mintha aggasztotta volna a dolog, Melanie kétkedőnek tűnt, Sean pedig láthatóan megrémült. Doug és Chris képén a tőlük megszokott vad vigyor ült, Deborah elszántan bólogatott. Faye oldalra biccentette a fejét, eltűnődött, Nick karba tett kézzel, rezzenéstelen arccal állt. Csak Laurel és Suzan szólalt meg.

- Na de mi lesz a bállal? kérdezte Laurel, Suzan pedig közölte:
- Szombat este lesz a halloweeni bál, és én már meg is vettem a tökéletes cipőt.
- Halloweenkor mindig bulit rendezünk mesélte Melanie Cassienek. A boszorkányoknak nagyon fontos ünnep. De idén szombatra esik a halloween, és aznap lesz az iskolai bál. Bár meg kell mondjam tette hozzá -, lassan nem értem, miért ne férne bele mindkét dolog. Fél tizenkettő körül eljöhetnénk a bálról, és akkor bőven maradna időnk megtartani itt a szertartást.
- És szerintem itt kellene megtartanunk helyeselt Diana -, nem pedig a temetőben. Ott túl veszélyes volna, és olyasmit is megidézhetnénk, amivel nem bírunk el.

Cassie az árnyalakra gondolt, amelyet Adammel láttak a temetőben. Kissé harciasan azt kérdezte:

- És mégis, mi a tervünk azzal, amit sikerül megidéznünk?
- Beszélünk vele vágta rá Adam. A régi időkben az emberek halloweenkor megidézték a holtak szellemeit, és kérdéseket tettek fel nekik, a szellemeknek pedig muszáj volt válaszolniuk.
- Azon a napon a legvékonyabb a fátyol a világok között magyarázta Laurel. A halottak visszatérnek, és meglátogatják az élő rokonaikat. Körbenézett a csoporton. Szerintem is el kéne végeznünk a szertartást.

A Kör minden tagja egyetértett, egyesek hezitálva, mások lelkesen. De mindenki bólogatott.

- Rendben - mondta Adam. - Akkor halloween éjszakáján megtartjuk.

Cassie szokatlannak vélte, hogy Adam így átveszi a gyülekezet vezetőjének a szerepét a barátnőjétől, ám amint Dianára nézett, látta,

hogy a lány csak nagy erőfeszítések árán tudja kordában tartani belső vívódását. Cassie egy pillanatra megsajnálta, de aztán elöntötte a saját nyomorúsága és feszültsége. Gyorsan otthagyta a gyűlést, anélkül, hogy egyetlen szót szólt volna Dianához.

 \sim

A halloween előtti héten megjött az igazi hideg, bár a fák bronzszínű és bíborvörös levelei még nem hullottak le. Cassie szobájának kámforszaga volt, mert a nagymamája régi takarókat szedett elő, és az ágyára halmozta őket. Betakarították a maradék gyógynövényeket, a házat pedig őszi virágokkal díszítették: körömvirággal és őszirózsával. Cassie az iskolából hazaérve mindennap a konyhában találta a nagymamáját, aki egy óceánnyi almaszószt főzött, hogy eltegye télire, így végül már az egész ház illatozott a meleg almapéptől, a fahéjtól és a fűszerektől.

Rejtélyes módon a környék összes tornácán tökök bukkantak fel, de csak Cassie és a Henderson fivérek tudták, honnan kerültek oda.

Dianával nem javult a helyzet. Cassie tudta, miért nem, és kínozta is a bűntudat. Nem akart haragban lenni Dianával, de sokkal egyszerűbb volt, hogy nem kellett örökké miatta aggódnia. Ha nem állandóan vele beszélget, ha nem megy át hozzá minden nap, akkor nem kell azon agyalnia, mennyire fájna Dianának, ha egyszer megtudná az igazat. Cassie-t nem bántották annyira a szégyenletes titkai, amíg távol tartotta magát Dianától.

Így amikor Diana megpróbált kibékülni vele, Cassie udvarias volt, ám kissé hűvös. Kissé... közönyös. És amikor Diana megkérdezte, miért haragszik még mindig, Cassie azt felelte, nem haragszik, de Diana igazán leszállhatna róla végre. Diana ezután így is tett.

Cassie úgy érezte, hogy vékony, kemény páncél növi be.

Azon gondolkozott, amit Deborah mondott Nickről. *Nick néha nagyon morcos tud lenni. De ettől még nem kéne lemondanod róla.* Persze az szóba sem jöhetett, hogy Cassie visszamenjen Nickhez, és ismét megpróbálja elhívni. Legalábbis a régi Cassie számára ez szóba sem jöhetett volna. Ám mostanra mintha új Cassie vált volna belőle, erősebb és ridegebb lett - legalábbis látszólag. És muszáj volt

tennie valamit, mert minden éjjel Adamre gondolt, fájó szívvel, s attól tartott, hogy történni fog valami a bálon, ha nem visz magával kísérőt.

A halloween előtti napon ismét elsétált Nick garázsához.

A puszta váznak tűnő autó mostanra sem került jobb állapotba. Az egész motorját kiszedték, és egy csövekből tákolt állványra tették. Nick az állvány alatt feküdt.

Cassie-nek ezúttal több esze volt, semhogy megkérdezze tőle, mit csinál. Látta, hogy Nick észreveszi a lábát, majd tekintete feljebb vándorol. Aztán a fiú kimászott a motor alól, és talpra állt.

Sötét haja meredezett az izzadságtól, olajos kézfejével megtörölte a homlokát. Nem szólt semmit, csak álldogált, és Cassie-t nézte.

A lány nem hagyott magának gondolkodási időt. Tekintetét Nick pólójának egyik olajfoltjára szegezve elhadarta a kérdést:

- Mész holnap a halloweeni bálba?

Hosszú-hosszú csend következett. Cassie az olajfoltot bámulta, Nick pedig az ő arcát. A lány érezte az autógumi meg a meleg fém szagát, ahogy az olajét, és halványan a benzinét is. Olyan érzése támadt, mintha a levegőben lógna.

Aztán Nick azt felelte:

- Nem.

Minden összeomlott. Cassie felfogta a kudarcát, de valamiért egyszeriben mégis képes volt Nick szemébe nézni.

- Ó - mondta színtelen hangon.

Jaj, de hülye, hülye vagyok, gondolta. Az új Cassie ugyanolyan buta volt, mint a régi. Nem lett volna szabad idejönnie.

- Eleve nem értem, miért akarsz menni - mondta Nick. Aztán hozzátette: - Ugye, van valami köze Conanthez?

Cassie-n úrrá lett a feszültség.

- Adamhez? Miről beszélsz? Mi köze lenne Adamnek ahhoz, hogy elhívlak egy bálba? - kérdezte, és érezte, hogy elpirul.

Nick bólogatott.

- Sejtettem. Totál belezúgtál. De nem akarod, hogy tudja, így valaki mást keresel helyette, igaz? Vagy csak féltékennyé akarod tenni?

Cassie-nek most már lángolt az arca, ám még ennél is forróbb volt a belsejében fellobbanó harag és megszégyenítettség hevessége. Nem fog Nick előtt sírni, csak azért sem.

- Bocs, hogy feltartottalak mondta, majd testét merevnek és sajgónak érezve megfordult, hogy elmenjen.
 - Várj egy percet! szólt utána Nick.

Cassie azonban nem állt meg, már kiért az aranyszínű októberi napsütésbe. Tekintetét az utca túloldalán álló vörös juhar leveleire szegezte, amelyek skarlát színe már halványult.

- Várj! - ismételte Nick, ezúttal közelebbről. Kijött utána a garázsból. - Mikorra menjek érted? - kérdezte.

Cassie megfordult, és rámeredt.

Egek, Nick nagyon vonzó volt, de olyan rideg... még most is teljesen szenvtelennek, közönyösnek tűnt. A napfény kéken csillant meg sötét haján, arca pedig akár egy tökéletesen kifaragott jégszoboré is lehetett volna.

- Már nem akarok veled menni - közölte vele Cassie fagyosan, majd ismét elindult.

Nick eléje lépett, elállta az útját, de hozzá sem ért.

- Ne haragudj, hogy azt mondtam, féltékennyé akarod tenni Conantet. Én csak... - elhallgatott, vállat vont. - Nem gondoltam komolyan. Nem tudom, mi folyik itt, de nem is tartozik rám. Szeretnék elmenni veled a bálba.

Hallucinálok, gondolta Cassie. Tuti. Mintha az imént azt hallottam volna, hogy Nick bocsánatot kér... Aztán meg mintha azt mondta volna, hogy szeretne eljönni velem a bálba. Nyilván lázas vagyok.

- Szóval, hányra menjek érted? - kérdezte ismét Nick.

Cassie alig kapott levegőt, úgyhogy halkan szólt a hangja:

- Ö, mondjuk, nyolc körül jó lenne. Mind Suzan házában öltözünk be jelmezbe.
 - Oké! Ott találkozunk.

Halloween estéjén a Varjúrév úton lakó lányok Suzanék klasszicista házában csinosították magukat. Most más volt a helyzet, mint a tanévnyitó bál estéjén. Már csak azért is, mert Cassie ezúttal tudta, mit

csinál. Suzan megtanította, hogyan sminkelje ki magát, cserébe Cassie segített neki elkészíteni a jelmezét.

Mind friss zsályaleveles fürdőt vettek, Laurel utasítására, aki szerint ez erősíti a rejtett erőket. Cassie rózsavízből és édes mandula olajából készült rózsatejben is megmosdott, hogy bőre bársonyos és illatos legyen. Nagymamája segített megtervezni és elkészíteni a jelmezét, amely alapvetően több réteg vékony gézből állt.

Miután elkészült, Cassie megnézte magát Suzan tükrében, és egy gyertyaláng vékonyságú lányt látott, aki mintha ködbe burkolózna, szépsége fénylő volt, de titokzatos. Füstkvarc árnyalatú haja csigákba tekeredett kecses arca körül, fakó bőrén rózsaszínűnek tűntek az árnyékok.

Cassie bájosnak, elérhetőnek és érzékinek látszott, de ez nem okozhatott galibát, mivel ma este Nickkel lesz. Illatszert dörzsölt a füle mögé - nem a mágnesként vonzó parfümöt, csak egyszerű rózsaolajat -, majd hátravetette illatozó haját. Na jó, búzavirágkék szemében villant némi sóvárgás, de ezzel nem volt mit tenni. Ezt már soha semmi nem orvosolja.

Nem viselt vonzerőt növelő kristályt, csupán a vaserőt biztosító hematit volt nála a jelmeze alá rejtett kis erszényben.

- Te meg minek öltöztél? kérdezte Deborah, ahogy Cassie válla fölött a tükörbe nézett.
- Múzsának. A múzsák ősi görög alakok, a nagymamám mutatott róluk egy könyvet. Istennők voltak, vagy ilyesmik, az ihlet megszemélyesítői. Az emberek kreativitását serkentették magyarázta Cassie. Bizonytalanul nézett le a jelmezére. Azt hiszem, én Kalliopé lehetek, ő a költészet múzsája volt. Volt külön múzsája a történelemnek is, meg ilyenek.

Melanie közbeszólt:

- A boszorkányok hiedelme szerint kezdetben csak egy múzsa volt, aztán szétváltak, úgy lettek kilencen. Az eredeti múzsa jelképezte a művészetet, annak összes ágát. Szóval, talán az a múzsa vagy.

Cassie megfordult, hogy szemügyre vegye a többiek jelmezét. Deborah rockernek öltözött, ezüst karkötőkkel, szegecsekkel és fekete bőrszerkóval. Melanie a bölcsesség szellemét, Szophiát jelenítette meg, arcát fátyol takarta, haját ezüst csillagok koronázták. Suzan

hallgatott Cassie tanácsára, és Aphroditének, a szerelem istennőjének öltözött. Az ötlet Diana nyomatai és Cassie nagymamájának a görög mítoszokról szóló könyve alapján született.

- A mítosz szerint Aphrodité a tengerből emelkedett ki - mondta most. - Ezt jelképezik a kagylóhéjak.

Suzan haja kiengedve omlott a vállára, ruhájának színe a tenger habjait idézte. A kezében tartott álarcot szivárványszínű flitterek, apró gyöngyök és kis kagylóhéjak díszítették.

Laurel tündérnek öltözött.

- Erdei szellem vagyok - hangsúlyozta a lány, és megperdült, hogy megmutassa hosszú szitakötőszárnyát.

Levelekből és selyemvirágokból készült koszorú ékeskedett a fején.

- Mind csodásan néztek ki - szólt egy halk hang, mire Cassie megfordult, és menten elállt a lélegzete.

Diana még csak be sem öltözött, illetve csupán a szertartásokhoz való ruháját viselte, amelyet a Körben szokott hordani. De úgy tűnt, mintha a saját fénye övezné, és leírhatatlanul gyönyörű volt.

Laurel Cassie fülébe súgott:

- Tudod, nem gúnyt űz a szereléséből, vagy ilyesmi. A halloween számunkra az év legvarázslatosabb ünnepe. Diana nagyon is megtiszteli.
 - Aha suttogta Cassie.

Tekintete Faye-re siklott. Úgy vélte, Faye boszorkánynak öltözött. Olyan boszinak, akitől tartanak a pasik. Ujjatlan fekete ruhát viselt, mintegy paródiájaként a Diana által a Kör gyűlésein hordott fehér szerelésnek. A ruha mindkét oldalon combig fel volt sliccelve, és a szabása hangsúlyozta Faye minden domborulatát. Az anyag selymesen csillogott, ahogy a lány belépett a szobába.

Jó néhány szív megszakad majd ezen a bálon, gondolta Cassie.

Csengetés hallatszott odalentről, és a redős kelméket, fodros ruhákat viselő lányok lesiettek a földszintre, hogy fogadják a fiúkat. Abban maradtak, hogy az Egylet egy csoportban megy az iskolai bálra, hiszen együtt is készültek távozni onnan, fél tizenkettőkor.

Cassie-nek Nick volt a párja, ám az első pillanatban csak Adamet látta. A fiú bámulatosan festett. Tölgyfalevél koronájából szarvas-

agancs elágazó vége állt ki, és tölgylevelekből meg makkokból készített álarcot viselt.

- Herne, az agancsos isten - mondta Melanie. - Kicsit olyan, mint Pán, tudod, a természet istene. Herne az állatok istene is... ezért hozhatja magával Adam a bálba Rexet.

Tényleg ott volt Rex is, orrával Cassie felé bökdösött, igyekezett a szokásos, kínosan lelkes üdvözlésében részesíteni a lányt. Adam, azaz Herne - Cassie egész ijesztőnek találta, mennyire illik a fiúhoz az agancs és a tölgyfalevél - azonban visszatartotta a kutyát.

A többi lány a srácok jelmezén nevetett.

- Sean - mondta Laurel -, elég vézna vagy te anélkül is, hogy közszemlére tedd minden csontodat.

A fiú csontváznak öltözött.

Chris meg Doug furcsa jeleket festettek az arcukra: fekete és piros háromszögeket, sárga villámokat. Hosszú hajuk még a szokottnál is borzosabb volt.

- Zax vagyunk közölték, mire mindenki azt kérdezte:
- Kicsoda?

Chris felelt:

- Zax, 2 mágus. Aki cigit varázsol puszta levegőből.
- Egyszer látták egy filmben, valami sci-fiben magyarázta végül Suzan.

Faye lassan, búgó hangon szólalt meg:

- Na és te, mégis, ki volnál, Nick? Gyászhuszár?

Cassie most először nézett Nickre. Nem viselt jelmezt, csak fekete farmert és pulóvert. Nagyon vonzó, nagyon menő volt.

- Én Cassie partnere volnék - felelte Nick higgadtan, és Faye-re egyetlen pillantást sem vetve Cassie felé nyújtotta a kezét.

Faye-t ez biztos nem zavarja, hajtogatta magában Cassie, miközben a kint sorakozó autókhoz mentek. Hiszen Faye már nem akarja Nicket, nem kéne, hogy érdekelje, kit visz bálba a srác. De ettől még kissé görcsölt a gyomra, miközben hagyta, hogy Nick a kocsijához vezesse. Deborah meg Laurel beszálltak hátulra.

Körülöttük a tornácokon a töklámpások vigyorában szikrázott a gyertyaláng, szemükben táncolt a fény. A holdvilág kristálytisztává varázsolta az éjszakát.

- Kísértetjárta éjjel ez a mai szólt a hátsó ülésről Laurel. Ma este a szellemek összegyűlnek az ablakok és ajtók előtt, és belesnek a házakba. Mi mindig fehér gyertyát teszünk az ablakba, hogy utat mutassunk nekik.
- Mi kirakunk egy tál ételt, hogy ne akarjanak bejönni mondta Deborah tompa hangon.

Cassie elnevette magát, ám a kacagása hamisan csendült. Nem akarta, hogy szellemek lessenek be az ablakán. Ami pedig azt illeti, amit Laurel két héttel azelőtt mondott, miszerint a halottak viszszatérnek meglátogatni élő rokonaikat, hát, Cassie abból sem kért. Nem tudott egyetlen halott rokonáról sem, kivéve az apját, bár ő talán még nem is halt meg. Nem, mindent egybevetve inkább békén hagyta volna a holtakat.

Ám a Kör ma éjjel ennek pont az ellenkezőjét szándékozott tenni.

A tornatermi dekoráció baglyokat, denevéreket és óriási, sárga holdak előtt elrepülő boszorkányokat ábrázolt. Fekete és narancssárga krepp-papír vonta körbe a gerendákat, lógott a kosárlabdapalánkokról. A falakat táncoló csontvázak, görbe hátú, dühös macskák és meglepettnek tűnő szellemek díszítették.

Roppant vidám és ártatlan volt az egész. Az átlag gimisek, akiket csak a tánc, a jelmezek és a lilára színezett üdítő érdekelt, fel sem fogták, milyen veszély rejtőzik odakint, a sötétben. Még az Egyletet utálok sem voltak tisztában a teljes igazsággal.

Diana meg Adam együtt érkeztek, és ennél bámulatosabb bevonulást valószínűleg nem látott még a New Salem-i Középiskola. Diana, a maga egyszerű fehér ruhájában, fedetlen nyakával, karjával, amely olyan hamvas volt, mint egy kisbaba bőre, valamint a csillogva hátára omló hajzuhatagával úgy festett, akár a megtestesült holdsugár, amely valahogyan betévedt a tornaterembe.

Adam pedig... Adam megjelenése mindig imponáló, ezt bárki, akinek van elég esze, hogy figyelmesen nézze, ösztönösen érzi: fellépése tekintélyt parancsoló. Ma este, Herne bőrében, a szokottnál is lenyűgözőbb volt. Mintha valóban ő maga lett volna az erdő veszélyes és pajkos, fenséges, de nem kegyetlen istene. Szelídségnek nyoma sem volt rajta, a vadon tág, nyílt terében volt a helye, hogy a csillagok alatt szaladhasson. Rex az oldalán állt, inkább tűnt farkasnak,

mint kutyának, és a felügyelő tanárok egyetlen szóval sem tiltakoztak.

- Tudod, mi történik ma este mormolta valaki Cassie háta mögött, meleg lehelete a tarkóját érte.
 - Na mi, Faye? kérdezte Cassie anélkül, hogy hátrafordult volna.
- Nos, a gyülekezet vezetői, akik Diana istennőt és az agancsos istent képviselik, szövetségre lépnek. Muszáj nekik... Faye tapintatosan habozott. ...mondjuk úgy, muszáj egyesülniük. Ez szimbolizálja a férfi és a nő harmóniáját.
 - Úgy érted, hogy ők ketten...
- Jelképesen is lehet csinálni közölte Faye negédesen. De őszintén szólva, én nem hinném, hogy Adam meg Diana megelégednének a jelképességgel. Szerinted?

assie megkövülten állt. Szíve gőzkalapácsként dübörgött, az volt az egyetlen testrésze, amely képes volt megmozdulni.

Adam és Diana... nem tehetik. Kivéve persze, hogy nagyon is megtehetik. Diana épp kacagva nézett fel Adamre, hátradobva hosszú, csillogó haját. És bár az álarc eltakarta Adam szemét, látszott, hogy ő is mosolyog.

Cassie sarkon fordult, majdnem összeütközött a neki innivalót hozó Nickkel, aztán elszaladt a félhomályba. Egy kialudt lampion alatt talált egy sötét sarkot. A narancssárga-fekete szalagok takarásában megállt, igyekezett összeszedni magát, próbált ügyet sem vetni a képekre, amelyeket agya vetített elé.

Aztán arra eszmélt, hogy olyan illatot érez, amely az égő fa füstjére, az óceáni szellőre, valamint egész halványan állatokra és tölgyfalevelekre emlékeztette. Adam illatát.

- Cassie! szólt a fiú. Csak ennyit mondott, s mintha maga Herne hívta volna Cassie-t álmában, az éjszaka közepén, csábítva, hogy dobja le magáról a takarót, és jöjjön táncolni az őszi levelek közt. Aztán szokványosabb hangon, halkan azt mondta: Cassie, jól vagy? Diana azt mondja...
- Mit? csattant fel a lány, hangja heves is lehetett volna, ha nem remeg.
 - Aggódik, hogy talán nem vagy jól.
- Teljesen jól vagyok! Cassie küszködve igyekezett visszafojtani a sírást. És egyébként is... elegem van abból, hogy kibeszélnek a hátam mögött. Faye azt mondja, Diana azt mondja... Elegem van.

Adam megfogta Cassie hideg kezét.

- Szerintem - mondta fojtott hangon - csak kimerültél.

Ez igaz, gondolta Cassie. Kimerültem a sok titoktól. Kimerültem a sok küszködéstől. Ha viszont úgyis gonosz vagyok, minek küszködni?

Abban a pillanatban egyszerűen megtette, ami eszébe jutott. Mielőtt észbe kapott volna, úgy fordította a kezét Adam kezében, hogy összekulcsolhassák az ujjaikat. *Se szóval, se tettel, és sehogy máshogy, na persze, jó vicc*, gondolta. Ezt már úgyis ezerszer megszegték. Miért ne szegnék meg úgy istenigazából? Akkor legalább konkrétan lenne miért bűntudatot éreznie. Akkor nem Diana kapná meg Adamet elsőnek

Ez a lényeg. Diana megkaphat minden mást, de Adam nem az övé lenne először.

Megtehetném, gondolta Cassie. Az agya egyszeriben beindult, higgadtan és józanul működött, ügyet sem vetve a mellkasát görcsbe rántó fájdalomra. Adam védtelen vele szemben, mert becsületes, mert eszébe sem jutna, hogy Cassie tervet sző a meghódítására.

Ha Cassie most elsírná magát... Ha elég közel vonná magához Adamet, hogy az átölelje, aztán elernyedne a fiú karjaiban, hozzásimulna. .. Ha Adam vállára hajtaná a fejét, hogy a fiú érezhesse a haja illatat... Ha felsóhajtana, és hátradöntené a fejét... képes lenne Adam ellenállni a kisertésnek, hogy megcsókolja?

Cassie úgy vélte: nem.

Akadnak ennél a saroknál sötétebb helyek is. Akadnak helyiségek az épületben, ahová elbújhatnának. A háztartástanterem, amelynek a zárját könnyedén feltörhetnék, a szertár, ahol a tornához való matracok vannak. Ha Adam megcsókolná, ő pedig viszonozná a csókot, megálljt parancsolhatna nekik bármi?

Cassie úgy vélte: nem.

És Diana, az édes, buta, ártatlan Diana sosem jönne rá. Ha Adam azt mondaná, hogy muszáj volt sétálni menni Cassie-vel, mert csak így tudta megnyugtatni, Diana hinne neki.

Nem, semmi sem állt Cassie és Adam útjában... az esküt kivéve. Hogy is volt? Égessen el a tűz, fojtson meg a levegő, nyeljen el a föld, és a víz legyen a sírom! Cassie-t ez nem ijesztette meg. Már így is égette a tűz és fojtogatta a levegő, nem bírt lélegezni. Semmi sem állíthatta meg. Közelebb hajolt Adamhez, feje oldalra csuklott, akár

egy gyenge száron ülő virág, és máris érezte, hogy kibuggyan a könnye. Hallotta saját zihálását, és érezte, hogy Adam szorosabban, aggódva fogja a kezét, csak rá figyel.

- Cassie... istenem... - suttogta.

A lányt elöntötte a féktelen diadalérzet. Adam nem bír uralkodni magán. Meg fog történni. Tölgy és magyal, rózsa és hanga! Titkos tűz legyen úrrá rajta...

Mégis, mit művel?

El akarja varázsolni Adamet? Csapdába ejtené e szavakkal, amelyek a bensőjében rejtőző tudástárból törtek fel? Ez helytelen és becstelen volna, és nem csupán azért, mert az Egylet tagjai nem igézhetik meg egymást önkényesen.

Diana miatt volna helytelen.

Diana miatt, aki összebarátkozott Cassie-vel, mikor senki más nem volt hajlandó szóba állni vele. Aki a pártját fogta Faye-jel és az egész iskolával szemben. Még ha Cassie jelenleg nem is bírt Diana közelében lenni, a lány emléke csillagként ragyogta be az elméjét. Ha elárulja Dianát, azzal elárul mindent, ami jelentőséggel bír.

Akár gonosz, akár nem, Cassie erre nem volt képes.

Kivonta a kezét Adam erős ujjai közül.

- Semmi bajom - mondta halk és gyenge hangon, teljesen összetörten.

Adam ismét megpróbálta kézen fogni. Ez a baj a varázslattal: az ember nem mindig tudja leállítani, amit beindított.

- Adam, komolyan, semmi bajom - ismételte Cassie. Aztán végső kétségbeesésében hozzátette: - Ne várassuk Dianát!

Diana nevének kimondása javított a helyzeten. Adam egy pillanatig még egy helyben állt, aztán visszakísérte Cassie-t a többiekhez: Herne hazavitte az elcsatangolt nimfát a Körbe. Cassie a biztonság kedvéért rögtön Laurel mellé szegődött, Nicket sehol sem látta. Hát, nem is hibáztatta.

Diana épp Sally Waltmannel beszélgetett, aki Jeffrey miatti gyásza dacára eljött a bálra, és nagyon is tettrekésznek tűnt. Így Adam meg Cassie társasága Laurel és Melanie maradt, illetve az ő partnereik, valamint Sean és Deborah. Vidám boszorkánycsapat. Mellettük a kívülállók egy csoportja.

Lassú szám kezdődött. A kívülállók csoportja feloszlott, mind elmentek táncolni. Egyvalaki kivételével. Az az egyvalaki csak állt ott, elszigetelten, az Egylet mellett. Egy tizenegyedikes lány volt, Cassienek úgy rémlett, egy csoportba járnak franciából. Félszeg lány volt, nem gyönyörű, de nem is csúnya. Most éppen igyekezett úgy tenni, mintha nem bánná, hogy magára hagyták, mintha nem is törődne vele.

Cassie megsajnálta. Szegény lány. Nemrég ő maga is pont ilyen volt.

- Nincs kedved táncolni? - csendült Adam hangja, kedvesen és barátságosan.

De nem Cassie-hez szólt, hanem a kívülálló lányhoz. A lány arca felderült, és boldogan ment táncba Adammel, sellő jelmezének pikkelyei csillogtak-villogtak. Cassie sajgó szívvel figyelte kettőjüket.

De nem irigység öntötte el. Hanem szeretet - és tisztelet.

- A nemes, tökéletes lovag* jegyezte meg Melanie.
- Hogy? kérdezte Cassie.
- Ahogy Chaucer írja a *Canterbury mesék*ben. Irodalomórán tanultuk. Pontosan ez Adam: egy nemes, tökéletes lovag magyarázta Melanie.

Cassie eltűnődött ezen, aztán Seanhoz fordult:

- Te, csontoska, nem akarsz csörögni egyet? - kérdezte. Sean arca felderült

Hát, gondolta Cassie, miközben Seannal ringatózni kezdtek a zenére, egyvalami biztos: ez a bál nem olyan, mint a múltkori. Adam társaságában a tornaterem szépséges és varázslatos helynek tűnt. Cassie most nem látott mást, csak a papírfigurákat meg a mennyezeten futó csöveket. De legalább Sean, a sötétben világító csontváz nem próbálta túl közel húzni magához.

Miután a szám véget ért, több srác is felkérte Cassie-t, de ő egyenesen az ismét felbukkant Nickhez sietett, és mögötte keresett menedéket. Legalább ez a terve bevált: a fiúk menten visszavonulót fújtak. Furcsa volt olyasvalakinek lenni, akit mindenki akar, de senki sem

_

^{*} Utalás Geoffrey Chaucer Canterbury mesék cimű művére (Vas István forditása)

kaphat meg. Nick nem kérdezte tőle, miért rohant el úgy, és Cassie sem faggatta őt, hova tűnt el.

Táncoltak együtt pár számot. Nick nem próbálta megcsókolni.

Aztán eljött a távozás ideje. Miután búcsút mondtak döbbent, kissé sértődött partnereiknek, az Egylet tagjai a kijáratnál gyülekeztek, és még Aphrodité, a vörösesszőke istennő sem késett el. A két egyforma Zax is az ajtónál várta őket, kissé ferde, kékeszöld szemük egyformán csillogott. Együtt indultak útnak a sötétben. Nem látszott a hold, a csillagok viszont mintha lángoltak volna.

Hideg volt a szirten. Többen leültek az elpusztult ház megmaradt alapzatára, miközben Deborah meg Faye máglyát raktak középen. Mások ennivalót rámoltak elő az autóikból. Cassie azt hitte, mindenki komor lesz majd, a Körben azonban bulis hangulat uralkodott: izgatottak voltak, nevettek és viccelődtek, fittyet hánytak rá, milyen veszélyes dolgot készülnek tenni úgy egy óra múlva. Cassie azon kapta magát, hogy élvezi az ünneplést, és nem gondol a jövőre.

Bőven volt harapnivaló. Laurel szárított tökmagot hozott ("Nem sózott!" hangsúlyozta), Diana saját kezűleg készített sütőtökös gyümölcskenyeret meg mézeskalácsot, Adam több doboz csokis és narancsos mázzal bevont fánkot, Suzan egy tál vegyes cukorkát, üdítőt és almabort, Chris pedig egy nagy papírzacskót, amiben zörgött valami.

- Mogyoró! Nesztek! A férfiasságért! kiabálta Doug a többi srácnak, illetlenül gesztikulálva.
- A mogyoró a bölcsességet szimbolizálja magyarázta Melanie türelmesen, de a Henderson fiverek csak gúnyosan vigyorogtak.

Rengeteg alma volt: piros alma, zöldalma, téli alma.

- Az alma a szerelmet és a halált jelképezi mondta Cassie-nek Diana. - Halloween idején különösen fontos. Tudtad, hogy az alma Héra istennő szent gyümölcse volt?
- Tudtad, hogy az alma magja cianidot tartalmaz? tette hozzá Faye furcsa mosollyal.

Azóta ilyen furcsán mosolygott Cassie-re, hogy a lány előbújt a tornateremben a krepp-papír girlandok takarásából, Adammel az oldalán. Faye most előrehajolt, hogy elvegyen egy mézeskalácsot, és közben Cassie fülébe duruzsolt:

- Mi történt ott hátul, miután Adam utánad ment? Csak nem elpuskáztad a nagy lehetőséget?
- Erkölcstelen olyan fiúkra hajtani, akik már foglaltak suttogta Cassie elcsigázottan, mintha egy ötéveshez beszélne.

Faye kuncogott.

- Erkölcstelen? Téged csak az erkölcsöd érdekel? A fejfádra ráírhatják majd: "Itt nyugszik Cassie. Nagyon... erkölcsös volt."

Cassie elfordította a fejét.

- Ismerek egy almás bűbájt! - mondta a csoportnak Laurel. - Egyetlen hosszú csíkban kell meghámozni az almát, aztán hátrahajítani a héjat a vállad fölött, és ha nem hasad el, akkor kirajzolja az igaz szerelmed nevének kezdőbetűjét.

Megpróbálkoztak a dologgal, nem sok sikerrel. Hámozás közben az aímahéjak sorra elszakadtak, Suzan elvágta a kezét Deborah késével, és miután Dianának sikerült hátradobnia egy héjat a válla fölött, az csak csigába csavarodott a földön.

- Hát, legalább áldoztunk az istennőnek - mondta Laurel a homlokát ráncolva. - Vagy az agancsos istennek - tette hozzá pajkosan, Adamre pillantva.

Cassie szándékosan elvagdosta az almái héját, nehogy egy csíkban hámozza le őket, nyugtalanította az egész jövendölésesdi. És nem csak azért, mert Melanie könnyedén megemlítette:

- Hajdanán kivégezték a boszorkányokat azért, ha halloween idején így jósoltak.
- Ismerek másik bűbájt is szólt Laurel. Egy mogyorót dobunk a tűzre, mondunk két nevet, és meglátjuk, mi történik. Például azt, hogy Suzan és David Downey tette hozzá huncutul. Ha a mogyoró pattog, akkor ők ketten egymásnak lettek teremtve. Ha nem pattog, akkor az a kapcsolat reménytelen.
- Ha szeret engem, pattogjon a mogyoró, ha nem szeret, legyen tűzben hamvadó! mondta Suzan drámaian, miközben Laurel a tűzre vetett egy szemet.

A kis, kerek mogyoró csak sercegett.

- Laurel és Doug röhögött Chris, és ő is a lángok közé dobott egy szem mogyorót.
 - Chris és Sally Waltman! vágott vissza Doug.

- Cassie és Nick!

Utóbbit Deborah mondta, miközben vigyorogva a tűzbe hajított egy mogyorót, Faye azonban egyáltalán nem mosolygott.

- Adam... - kezdte, magasra tartva a hosszú, vörös körmei közé csippentett mogyorót, és várt, amíg mindenki rá nem figyelt. Cassie rámeredt, alig bírt ülve maradni. - ...és Diana - mondta végül Faye, és a lángok közé pöccintette a mogyorót.

Cassie megigézve figyelte az izzó parázson heverő mogyorót. Nem akart ránézni, de muszáj volt.

- Van még egy csomó halloweeni hagyomány folytatta Laurel.
- Ilyenkor gondolnunk kell az öregekre, mindazokra, akik életük teléhez közelednek... legalábbis a nagymamám ezt szokta mondani.

Cassie még mindig azt az egy szem mogyorót bámulta. Mintha rezgett volna - de fog pattogni?

- Későre jár - szólt Adam. - Nem gondoljátok, hogy ideje belevágnunk?

Diana leporolta a kezéről a sütőtökös gyümölcskenyér morzsáit, és talpra állt:

- De igen.

Cassie csak egyetlen pillanatra vette le a szemét a tűzről, ám abban az egy pillanatban pisztolylövésre emlékeztető csattanás hallatszott. Két-három mogyoró egyszerre pattogott ki, de amikor Cassie ismét a tűzre nézett, nem látta a Faye által bedobottat. Lehet, hogy pattogott, de lehet, hogy Cassie csak szem elől tévesztette. Nem tudhatta, mi az igazság.

Egy másodperccel később eszébe jutott megnézni, hogy mi lett a Deborah által bedobott mogyoróval, Cassie és Nick párosának sorsával. De azt sem látta, hogy azzal mi történt.

- Na jó - mondta Diana. - Ez a Kör most más lesz, mint a megszokott. Erősebbnek kell lennünk, mint valaha, mert soha életünkben nem szorultunk még ennyire védelemre. És mindenki segítségére szükség lesz.

Ezután komoly pillantást vetett Faye-re, aki a ma született bárány ártatlanságával nézett vissza rá.

Cassie figyelte, ahogy Diana egy fekete nyelű késsel kört rajzol a romos alapzaton belülre. A máglya a kör közepén volt. Mostanra

mindenki elkomolyodott, tekintetük követte a kés nyomát, ahogy a földet véste, megrajzolva a szinte tökéletes kört, amelyben egyedül az alapok északkeleti sarkánál maradt hézag.

- Üljetek be mind a körbe, aztán befejezem szólt Diana. Mind beléptek a vonalon belülre, és leültek körbe. Csak Rex maradt a körön kívül, idegesen figyelte őket, és halkan nyüszített. Ezután mondta Diana, és egy utolsó vonással bezárta a kört senki nem hagyhatja el a védelmet jelentő kört! Veszélyes, amit idebent megidézünk, de ami odakint les majd ránk, az sokkal rosszabb.
- Mennyire veszélyes? kérdezte Sean idegesen. Mármint, ami idebent lesz.
- Nem lesz semmi bajunk, ha nem megyünk a tűz közelébe, ha nem érünk a lángokhoz felelte Diana. Akármilyen erős a szellem, képtelen lesz elszakadni a tűztől, amellyel megidézzük. Na jó folytatta sietve akkor most a keleti égtáj őréhez folyamodom. Lég erői, óvjatok minket! Keletnek, a sötét égbolt és óceán felé fordult, feltartott egy meggyújtott füstölőt, majd átfújta a füstöt a körön, kelet felé. Gondoljatok a levegőre! utasította a gyülekezet tagjait, és Cassie nem csupán gondolt rá, hanem rögtön érezte, hallotta is.

Eleinte nem volt több kelet felől fujdogáló szellőnél, ám hamar szélroham lett belőle. A széllökés hangos zúgással ostorozta az arcukat, hátrafújta Diana hosszú haját, akár egy lobogót. Aztán a szél irányt változtatott, a kör kerületén keringett, körülzárta őket.

Diana kivett a tűzből egy égő botot, és Cassie elé lépett, aki a kör legdélebbi pontján ült. Diana meglengette a botot Cassie feje fölött, és így szólt:

- Most a déli égtáj őréhez folyamodom. Tűz erői, óvjatok minket!

Nem is kellett hozzátennie, hogy *gondoljatok a tűzre*. Cassie máris érezte a hátát sütő meleget, el tudta képzelni a mögötte fellobbanó lángoszlopot. A tűz úgy süvített körbe, mintha puskapor jelölte volna ki az útját, így a szél körén túl most már lángok is övezték őket.

Mindez nem valódi, hajtogatta magának Cassie. Csak szimbólumokat vizualizálunk. Bár a szimbólumok rémesen valóságosnak tűntek.

Diana továbbment. Egy papírpohárba dugta az ujját, és vizet hintett szét a kör nyugati vonalán, Sean és Deborah között.

- A nyugat őréhez folyamodom. Víz erői, óvjatok minket!

Fantomhullám, zöldes ár csapott fel, és egyre magasabbra szökött. Szétáradt, vízfallal vette körül őket.

Diana végül észak felé lépett, megállt Adammel szemben, és sót szórt az északi ívre.

- Észak őre! - mondta, hangja kissé remegett, jelezve, mekkora erőfeszítésébe kerül mindez. - Föld erői, óvjatok minket!

Megmozdult alattuk a föld.

Cassie-t ez teljesen váratlanul érte, de a többiek még nála is jobban megijedtek. Itt, New Englandben nem voltak földrengéshez szokva, Cassie viszont születésétől egészen a közelmúltig Kaliforniában élt. Látta, hogy Sean fel akar ugrani.

- Deborah, állítsd meg Seant! - kiáltotta.

A motoros lány egy szempillantás alatt megragadta Seant, és erőnek erejével megakadályozta, hogy eliszkoljon. A rengések egyre erősödtek, aztán a föld mennydörgésre emlékeztető hanggal meghasadt. Szakadék támadt körülöttük, s a mélyéből erős, kénes szag csapott fel.

Nem valódi. Nem valódi, hajtogatta magának Cassie. Ám ahogy körülnézett, a Diana által megidézett négy elem árnyalakját látta, koncentrikus köröket alkotva. A tomboló szél köre, aztán a lángok gyűrűje, majd a tengervíz fala, végül a földben támadt szakadék. Ezeknek a határain semmi sem juthatott át odakintről, és Cassie nem szívesen fogadott volna arra, hogy bármi is épen kijuthat idebentről.

Diana reszketve ment a helyére, és ült le Nick meg Faye közé.

- Jól van - mondta szinte suttogva -, most pedig összpontosítsunk mind a tűzre! Nézzünk a lángokba, a többit bízzuk az éjszakára! Meglátjuk, megjelenik-e valami, hogy szóljon hozzánk.

Cassie tekintete a mellette ülő Melanie-ra siklott.

- De ha védve vagyunk mindentől, ami odakintről jöhet, honnan szólhatna hozzánk bárki? mormolta.
- Hát, *innen* suttogta válaszul Melanie, és lenézett a körön belül lévő kopár talajra, a ház alapjai által körbezárt földre.

- Ó!

Cassie a lángokra meredt, igyekezett semmire sem gondolni, nyitott lenni bármire, ami megpróbálhat áthatolni az e világot a láthatatlantól elválasztó fátyolon. Ez volt az erre alkalmas éjszaka, eljött az idő.

A tűz füstölni kezdett. Eleinte csak kicsit, mintha nedves lett volna a tűzifa. De aztán a füst sötétebb lett, továbbra is áttetsző, ám feketébb. Felfelé tódult, és felhőként lebegett a máglya fölött.

Aztán a felhő változni kezdett. Gomolygott, egyre dagadt, mint az egybeolvadó viharfelhők. Miközben Cassie elakadó lélegzettel bámulta, a felhő körvonala megváltozott, új alakot öltött.

Egy férfi alakját.

A fentről lefelé formálódó férfialak olyan régimódi öltözéket hordott, mintha egy történelemkönyvből lépett volna elő. Magas, nagy karimájú kalap ült a fején. Izmos válláról köpeny lógott, lenvászon gallérja széles, keményített volt. Bricseszt, térd alatt megkötött nadrágot viselt. Cassie szögletes orrú cipőt vélt látni rajta, de a lába időnként egyszerűen a füstbe veszett. A lány azt is észrevette, hogy a füst egy pillanatra sem válik el a tűztől, egy vékony szál folyamatosan összekapcsolja vele.

Az alak a füst gomolygását leszámítva mozdulatlanul lebegett, aztán Cassie felé sodródott.

Talán, mert Cassie ült vele szemben. Ám a lány fejében hirtelen szöget ütött valami. Amikor Adam a tengerparton elővette a hátizsákjából a kristálykoponyát, az is mintha egyenesen Cassie-re nézett volna. És emlékezett, hogy a koponyás szertartáson is felé fordult. Amikor Diana levette a koponyáról a fekete anyagot, az üres szemgödör mintha farkasszemet nézett volna Cassie-vel.

Most ez a valami ugyanígy meredt rá.

- Kérdeznünk kéne tőle valamit - mondta Melanie, de még az ő általában nyugodt hangja is bizonytalan volt.

A füstfelhőből kibontakozó alak veszélyesnek, gonosznak érződött. A koponya sötét energiájához hasonlított, de még erősebbnek tűnt. Még fenyegetőbbnek.

Ki vagy te?, gondolta Cassie, ám a nyelve megdermedt, bár úgysem kellett feltennie a kérdést. Szemernyi kétsége sem volt afelől, hogy kicsoda az előtte lebegő alak.

Fekete John.

Aztán meghallotta Diana hangját, amely megfontolt és óvatos volt:

- Azért idéztünk meg, mert találtunk valamit, ami a tiéd volt - mondta -, és muszáj tudnunk, hogyan irányítsuk. Szólsz hozzánk?

Nem kaptak választ. Cassie úgy gondolta, hogy az alak egyre közelebb jön hozzá, de ez talán csak illúzió volt.

- Elszabadult valami, és borzalmas dolgokat művel - mondta Adam. - Muszáj megfékeznünk.

Nem illúzió volt. Az alak egyre közeledett.

- Te irányítod a sötét energiát? kérdezte hirtelen Melanie, hangja egybeolvadt Laurelével:
 - Halott vagy! Nincs jogod az élőket háborgatni.
 - De tényleg, mi bajod velünk? faggatta Deborah.

Ez így túl gyors, gondolta Cassie. Túl sokan tesznek fel kérdést. Az alak rendíthetetlenül egyre közelebb lebegett hozzá. Cassie úgy érezte, lebénult, mintha olyan veszélybe került volna, amelyet rajta kívül senki sem vett észre.

- Ki ölte meg Korit? mordult fel Doug Henderson.
- Miért vezetett minket a temetőbe a sötét energia? szólt közbe Deborah.
 - És mi történt Jeffrey-vel? tette hozzá Suzan.

A füstfelhőt a tűzhöz kapcsoló szál egyre jobban elvékonyodott, a férfialak most már közvetlenül Cassie előtt lebegett. A lány félt a zavaros, homályos arcra nézni, de kénytelen volt. Úgy vélte, vonásaiban felismeri az arcot, amelyet a kristálykoponyában látott.

Kelj fel, Cassie!

A szavak nem kimondva hangzottak el, csak a lány elméjében szóltak. És hatottak rá. Cassie érezte, hogy megmozdul, lassan talpra kászálódik

Gyere velem, Cassie!

A többiek még mindig a kérdéseiket sorolták, és Cassie tompa ugatást hallott a távolból. Ám az elméjében szóló hang sokkal erőteljesebb volt.

Gyere, Cassie!

Felállt. A gomolygó sötétség most már nem tűnt olyan áttetszőnek, sokkal inkább tömörnek. A lány felé nyújtotta elmosódó kezét.

Cassie felemelte a karját, hogy megfogja az alak kezét.

Cassie később megtudta, hogy Diana kiáltott. Az adott pillanatban azonban csak ködön át hallotta a szavakat, amelyek lassúnak és elnyújtottnak tűntek. Értelmetlennek, mint a szűnni nem akaró, vad ugatás, amely valahonnan messziről hallatszott. Cassie ujjhegyei megérintették az előtte lévő, áttetsző fekete ujjhegyeket. Azonnal olyan vibrálást érzett, mint a hematit okozta bizsergés. Döbbenten nézett fel saját kezéről a füstös, gomolygó arcra, amelyet felismert...

Aztán minden összeomlott.

Nagy csobbanás hallatszott, és Cassie-t tetőtől talpig jeges cseppek fröcskölték le. Ugyanebben a pillanatban sziszegés hallatszott, ahogy a tűzforró parazsat hirtelen lelocsolták vízzel. A füstös férfialak megváltozott, elsorvadt, szertefoszlott, mintha ismét magába szippantotta volna a tűz. A tűz, amelyből nem maradt más, csak elszenesedett botok ázott, fekete halma.

Adam állt a kör túlsó felén, kezében a hűtődobozzal, amelynek tartalma kioltotta a tüzet. Rex állt mögötte, felborzolt szőrrel, acsarogva.

Cassie saját kinyújtott kezéről Adam elkerekedett szemére nézett. A lány megingott. Aztán mintha minden ellágyult és elszürkült volna körülötte. Elájult.

- Most már biztonságban vagy. Feküdj csak!

A hang mintha nagyon messziről jött volna, de kedves, ugyanakkor tekintélyt parancsoló volt. Diana, gondolta Cassie bágyadtan, és elöntötte a vágyakozás. Szerette volna megfogni Diana kezét, ám már azt is túl megerőltetőnek érezte, hogy megmoccanjon, vagy hogy kinyissa a szemét.

- Itt a levendulavíz - szólt egy másik hang, vékonyabb és hadaróbb. Laurel. - Csak be kell vele dörzsölni, így...

Cassie hűvöset érzett a homlokán és a csuklóján. Az édes, tiszta illat kissé magához térítette.

Most már más hangokat is hallott.

- Talán, de még mindig nem tudom, hogy a fenébe csinálta, Adam. Én meg sem bírtam mozdulni... Úgy éreztem magam, mint aki megdermedt.

Ez Deborah hangja volt.

- Én is! Mintha odafagytam volna a földhöz.

Ezt pedig Sean mondta.

- Adam, leülnél végre, hogy Laurel megvizsgálhasson? Lennél olyan szíves? Megsérültél.

Ezt Melanie mondta, és Cassie-nek egyszeriben sikerült kinyitnia a szemét. Felült, mire egy hűvös, nyirkos anyag a homlokáról az ölébe hullott.

- Ne, ne... Cassie, feküdj le! - intette Diana, és igyekezett fekvő helyzetbe nyomni a lányt.

Cassie Adamre bámult. Csodásan rakoncátlan haja teljesen összeborzolódott. Vörös volt a bőre, mint egy síelőé, akit csúnyán megcsípett a szél, ruhái pedig megviseltnek, csapzottnak tűntek.

- Semmi bajom bizonygatta Melanie-nak, aki próbálta leültetni egy székre.
 - Mi történt? Hol vagyunk? kérdezte Cassie.

Kanapén hevert, egy szegényes nappaliban, amelyet ismerősnek érzett, de teljesen össze volt zavarodva.

- Elhoztunk Laurelék házába felelte Diana. Nem akartuk megijeszteni anyukádat meg nagymamádat. Elájultál. Adam mentette meg az életed.
- Átkelt mind a négy védelmi körön mesélte Suzan, hangjából tisztán kicsendült a csodálat.

- Nagy hülyeség volt jegyezte meg Deborah. De lenyűgöző.
 Aztán megszólalt Faye búgó hangja:
- Szerintem roppant odaadó tett volt.

Meglepett csend támadt. Aztán Laurel így felelt:

- Hát igen, tudod, Adam és a kötelesség. Azt hiszem, ő valóban nagyon odaadó.
- Én is megtettem volna, ahogy Doug is, ha fel bírtunk volna kelni makacskodon Chris.
- Meg ha eszetekbe jutott volna... márpedig nem jutott közölte Nick nyersen és kissé zordan.

Komor képet vágott.

Cassie figyelte, ahogy Laurel nedves törülközőt érintett Adam arcához és kezéhez.

- Aloés és fűzfakérges olaj magyarázta Laurel. Enyhíti az égési sérüléseket.
- Cassie szólt Diana szelíden -, mire emlékszel azelőttről, hogy elájultál?
- Hát... mindenki kérdést tett fel... túl sok kérdést. Aztán... nem is tudom, megszólalt egy hang a fejemben. Az az izé engem bámult... Cassie-nek hirtelen eszébe jutott valami. Diana... emlékszel, hogy a garázsodban tartott szertartás előtt letakartad a koponyát? Diana bólintott. Az is rémlik, hogy merre nézett az anyag alatt?

Diana meglepettnek tűnt.

- Igazság szerint aggaszt valami ezzel kapcsolatban. Úgy tettem le a koponyát, hogy velem szembe nézzen... De amikor leemeltem róla az anyagot, a másik irányba fordult.
- Felém nézett felelte Cassie. Ami azt jelenti, hogy valaki megmozdította, vagy... magától fordult meg.

Egymásra néztek, mindketten tanácstalanok és nyugtalanok voltak, de legalább kommunikáltak. Cassie hetek óta nem érezte magát ilyen közel Dianához. Úgy gondolta, itt az alkalom, hogy kibéküljenek.

- Diana... - kezdte, ám ebben a pillanatban megakadt valamin a szeme.

Adam agancsos koronája és tölgyfaleveles álarca Diana mellett hevert egy széken, a lány rajtuk nyugtatta kecses kezét, s úgy cirógatta őket, mintha ebből vigaszt nyerne. Öntudatlan gesztus volt, és abszo-

lút árulkodó. Cassie szívébe bánat hasított. Herne és Diana istennő - összetartoznak, nem igaz? És ezt Diana is tudja. Ma éjjel valószínű-leg végrehajtják a kis szertartást, amelyről Faye beszélt.

Cassie felemelte a fejét, és meglátta, hogy Faye őt nézi, aranyszínű szeme zárkózott és gúnyos volt. Faye haloványan rámosolygott.

- Mi az? kérdezte Diana. Cassie?
- Semmi. Cassie lebámult a padlódeszkát borító kopott, lila szőnyegre. Semmi. Már jobban vagyok tette hozzá.

Ez igaz is volt, szinte teljesen elmúlt a szédelgése. A füstös arc emléke azonban nem hagyta nyugodni.

- Szép kis véget ért a halloween jegyezte meg Laurel.
- Ott kellett volna maradnunk a bálban mondta Suzan, hátradőlt, és keresztezte a lábát. Semmit sem tudtunk meg... ráadásul Cassienek baja esett tette hozzá, mintegy utózöngeként.
- Igenis megtudtunk valamit. Megtudtuk, hogy Fekete John szelleme még itt kísért... és hogy rosszindulatú mondta Adam. Az biztos, hogy egyetlen kérdésünkre sem akart válaszolni.
- És erős mondta Diana. Elég erős, hogy mindannyiunkra hatást gyakoroljon, hisz egyikünk sem tudott miatta megmozdulni. Cassie-re nézett. Kivéve Cassie-t. Vajon miért?

A lány kissé feszengett, vállat vont.

- Nem számít, milyen erős ellenkezett Melanie. Pár órán belül véget ér a halloween, és azután nem marad semmi ereje.
- De még mindig nem tudunk semmit a koponyáról. Sem arról, ki ölte meg Korit mondta Doug szokatlanul komolyan.
- Szerintem pedig azt sem tudjuk biztosan, hogy Fekete John vajon tényleg... hogy is mondtad, Adam? Tényleg rosszindulatú-e szólalt meg Faye mély, bársonyos hangja. Talán csak nem volt beszélgetős kedvében.
 - Jaj, ne légy nevetséges! csattant fel Laurel.

Mielőtt vita törhetett volna ki, Diana kijelentette:

- Figyeljetek, késő van, és mind kimerültünk. Ma este már semmit sem fogunk megoldani. Ha Cassie tényleg jobban van, szerintem haza kéne mennünk pihenni.

Csönd támadt, aztán mindenki helyeslően bólogatott.

- A többit majd megbeszéljük a suliban... vagy Nick szülinapján mondta Laurel.
 - Hazaviszem Cassie-t szólt Nick az ajtóból.

Cassie gyorsan rápillantott. A fiú nem sokat mondott, miközben ő a kanapén hevert, de jelen volt. A csoporttal maradt, hogy meggyőződjön róla, Cassie jobban lesz-e.

- Akkor Deborah beülhet hozzám felelte Melanie. Veled jött, ugye?
- Engem is haza tudnál vinni? Tényleg nagyon kimerültem mondta Diana, és Melanie biccentett.

Cassie szinte észre sem vette a búcsúzkodást. Csak azt figyelte, hogy Adam beszáll a Jeep Cherokeejába, és északra indul, Diana pedig Melanie-val meg Deborah-val dél felé hajt el.

Ma éjjel már nem lesz Herne-Diana szertartás, gondolta Cassie, és elöntötte a megkönnyebbülés. Megkönnyebbülés, és némi káröröm. Gonosz, csúnya dolog volt, de hiába, így érzett.

Épp beülni készült Nick kocsijába, amikor meglátta, hogy Faye felvont szemöldökkel mosolyog rá, és mielőtt észbe kapott volna, Cassie viszonozta a mosolyát.

Másnap, amikor Cassie kilépett a házból, döbbenten torpant meg. Az utca túloldalán álló cukorjuharok teljesen megváltoztak. Az élénk, tűzre emlékeztető őszi színek eltűntek. Ahogy a levelek is. Minden ág csupasz lett.

Úgy festettek a fák, akár a csontvázak.

- Nick nem engedi, hogy nagy felhajtást csapjunk holnap a szülinapja alkalmából - mondta Laurel. - Pedig olyan szívesen szerveztem volna neki egy rendes meglepetés partit.

Deborah felhorkant.

- Rögtön elhúzna a saját bulijáról.
- Tudom. De azért kitalálhatnánk valamit, amit nem tartana túl gyerekesnek. A felhajtást meg derült fel Laurel bepótoljuk a többi szülinapon.

- Milyen többi szülinapon? - kérdezte Cassie.

Az Egylet lányai mind őt bámulták. A menza hátsó helyiségében ültek, különleges megbeszélést tartottak, miközben a fiúk távol tartották Nicket.

- Ezt most értsük úgy, hogy nem tudsz a szülinapszezonról? - kérdezte Suzan döbbenten. - Nem szólt róla Diana?

Diana kinyitotta a száját, aztán újra becsukta. Cassie sejtette, hogy a lánynak nehezére esik bevallani, ők ketten már szinte szóba sem állnak egymással, legalábbis négyszemközt nem.

- Lássuk, sikerül-e jól elsorolnom mondta Faye mély kuncogással, szemét a mennyezetre szegezve. Hosszú, vörös körme csillogott, miközben az ujjain számolt. Nick szülinapja november harmadikán van. Adamé november ötödikén. Melanie-é november hetedikén. Az enyém... ja igen, és persze Dianáé is... november tizedikén...
 - Szórakoztok velem? vágott közbe Cassie.

Laurel a fejét rázta, miközben Faye rendületlenül folytatta:

- Chris és Doug szülinapja november tizenhetedike, Suzané huszonnegyedike, Deborah-é pedig huszonnyolcadika. Laurelé... izé...
- December elseje vette át a szót Laurel. Sean születésnapja pedig december harmadika, és ezzel kész, mindenkit felsoroltunk.
- De hát... Cassie hangja elcsuklott. Nem bírta elhinni. Nick csupán egy hónappal idősebb Seannál? És a többi boszorkány mind pont nyolc-kilenc hónappal öregebb, mint ő maga? - De hát te meg Sean tizenegyedikesek vagytok, mint én - mondta Laurelnek. - És az én szülinapom július huszonharmadikán van.
- Pont lemaradtunk a suliról mondta Laurel. Aki november harmincadika után születik, annak egy évvel tovább kell várnia, hogy iskolába mehessen. Így hát kénytelenek voltunk végignézni, ahogy a többiek iskolások lettek, mi meg ovisok maradtunk. Mímelte, hogy a könnyeit törölgeti.
- Na de, akkor is... Cassie nem talált szavakat. Nem gondoljátok, hogy ez egészen elképesztő? Hogy ti mind nagyjából egy hónap lefolyása alatt születtetek?

Suzan pajkosan mosolygott.

- Abban az évben nagyon esős volt a tavasz. A szüleink ki sem mozdultak a házból.

- Tényleg furcsának tűnhet, elismerem mondta Melanie. De az a helyzet, hogy legtöbbünk szülei azon a tavaszon keltek egybe. Úgyhogy egyáltalán nem meglepő a dolog.
- De... Cassie igenis meglepőnek tartotta a dolgot, habár az Egylet tagjai nyilvánvalóan úgy hozzászoktak már, hogy nem csodálkoztak rajta.

És én miért lógok ki a sorból?, tűnődött. Azt hiszem, azért, mert apai ágon kívülálló vagyok. Vállat vont. Melanie-nak valószínűleg igaza van, és mindegy is, nincs értelme ezen aggódni. Ejtette a témát, és visszatértek Nick bulijának a megtervezéséhez.

Végül úgy döntöttek, hogy összevonják a november első hetére eső összes szülinapot - Nickét, Adamét meg Melanie-ét -, és szombaton, hetedikén tartják az ünnepséget.

- És tette hozzá Laurel, miután beavatták a tervükbe a fiúkat ez a buli teljesen más lesz, mint a szokásos. Most ne kérdezzetek semmit, de... igazán egyedi lesz.
- Jaj, ugye nem valami egészségmániás dolog lesz? kérdezte Doug gyanakodva.

A lányok egymásra néztek, és magukba fojtották a nevetést.

- Hát... végül is egészséges dolog... legalábbis egyesek annak tartják mondta Melanie. Majd meglátjátok!
- De hát meg fogunk fagyni! tiltakozott Sean rémülten.
 - Nem, mert ez megvéd nevetett Laurel.

Felmutatta a kezében tartott termoszt.

- Laurel! - Magának Adamnek is nehezére esett megállni a nevetést. - Mindegy, milyen forró az ital abban a termoszban... nem fogja elviselhetőbbé tenni azt.

A félnél kicsit teltebb hold ezüstösen ragyogta be az obszidiánnak tűnő óceánt. Adam a vízre mutatott.

- Nem kakaó van a termoszban - mondta neki Deborah türelmetlenül -, hanem a mi saját keverékünk.

Az öt fiú a lányokkal szemben ácsorgott, akik Laurel mögött sorakoztak. Tüzet raktak a tengerparton, ám a jeges szél miatt semmit sem éreztek a lángok melegéből ott, ahol álltak.

- Hiába, nem hisznek nekünk jelentette ki Faye, Diana pedig hozzátette:
 - Úgy látom, kénytelenek leszünk demonstrálni a dolgot.

Laurel körbeadta a termoszt. Cassie mély levegőt vett, aztán kortyolt az italból. Forró volt és gyógyszer ízű - mint Laurel gusztustalanabb bioteái -, ám abban a pillanatban, hogy lenyelte, bizsergető melegség öntötte el. Egyszeriben már nem volt szüksége a vastag pulóverére. Kifejezetten meleg lett a tengerparton.

- Irány a mélyvíz, csajok! - szólt Melanie.

Cassie úgy sejtette, nem merészkednek be igazán mélyre, de azért a többi lánnyal együtt nekiállt ledobni a fölöslegessé vált ruhadarabjait. A fiúk tátott szájjal bámultak.

- Én is pont ilyen szülinapi bulit akarok - mondta Sean nyomatékosan, miközben Faye kicipzárazta piros dzsekijét. - Okés?
 Oké? Pont ilyet...

A srácok kissé csalódtak, amikor kiderült, hogy a lányok fürdőruhát viselnek egyéb holmijaik alatt.

- Na de mi mégis mit csináljunk? kérdezte Adam a termoszt szagolgatva és a bikinis lányokra vigyorogva.
 - Hát... mosolygott Faye. Nyugodtan improvizálhattok.
- Vagy szólt közbe Diana benézhettek a mögé a nagy szikla mögé. Lehet, hogy véletlenül akad ott egy halom fürdőgatya.
- Na, ez már tényleg spéci mondta Laurel boldogan Cassie-nek kis idővel később, miközben az állig érő vízben lubickoltak. Éjféli strandolós buli novemberben. Ez aztán a boszorkányság.
- Boszorkányosabb lenne, ha semmi sem lenne rajtunk jegyezte meg Chris, aki úgy megrázta borzas szőke fejét, mint egy elázott kutya.

Cassie és Laurel egymásra néztek, aztán Deborah-ra, aki a közelben úszkált.

- Jó ötlet mondta Deborah, és a többi lányra biccentett. Nekivet-kőzöl elsőnek, Chris?
- Várjunk csak... én nem úgy értettem, hogy... Doug, figyelj már... segítség!
- Lányok, gyertek! kiabálta Laurel. Chris nudizni szeretne, de egy kicsit szégyenlős.

- Segítség! Srácok, segítsetek!

Fogócska és vízi birkózás elegye bontakozott ki. Mindenki beszállt a játékba. Nick üldözőbe vette Cassie-t, a lány a vizet szertefröcskölve menekült, miközben Nick fürgén úszott mögötte a hullámzó habokban. Beérte Cassie-t, s már majdnem elkapta.

- Segítség! - visította Cassie, félig nevetve, így véletlenül nyelt egy kis sós vizet.

Nem látta, hogy bármerről is érkezne felmentő sereg. Laurel meg Deborah a Henderson fivérek ellen indítottak támadást, Adam és Diana messze voltak, vizes fejük békésen lebegett egymás mellett. Nick hátracsapta a haját - amely feketébb volt, mint az ónix holdfényben -, hogy ne lógjon a szemébe, és Cassie-re vigyorgott. A lány először látta mosolyogni.

- Add meg magad! szólt a fiú.
- Soha felelte Cassie, olyan méltóságteljesen, amennyire ez az őt csapkodó hullámocskák közt lehetséges volt.

Nick tényleg jóképű volt, de a lány nem akarta, hogy elfogja. Nick ismét feléje kapott, Cassie pedig megint segítségért visított, és hirtelen egy óriási hullám jelent meg kettőjük között.

- Tűnés! Húzz innen! - parancsolt Faye Nickre. Szeme gonoszul csillogott hosszú, vizes szempillái alatt. - Vagy netán kényszerítenünk kell? Cassie, kapd el a nyakát, én meg lerántom a gatyáját!

Cassie-nek fogalma sem volt, miként ragadjon nyakon egy olyan erős fiút, mint Nick, pláne, hogy a heves nevetést sem bírta abbahagyni, de azért előrevetette magát. Faye a víz alá bukott, akár egy delfin, Nick pedig megperdült, és sietve visszavonult, olyan gyorsan úszott el, amilyen gyorsan csak bírt.

A lány Faye-re nézett, aki most féloldalas mosolyt vetett rá. Cassie elvigyorodott.

- Köszi mondta.
- Nincs mit felelte Faye. Tudod, hogy örülök, ha segíthetek a barátaimnak. És mi jó barátnők vagyunk, nem igaz, Cassie?

Cassie eltűnődött ezen az ezüstösen csillogó óceánban lubickolva.

- Azt hiszem - felelte végül lassan.

- Remek. Mert tudod, Cassie, közeleg az idő, amikor minden barátomra szükségem lesz. Jövő kedden, amikor feljön a telihold, a Kör ismét összeül.

Cassie bólintott, egy pillanatig nem is értette a dolgot. Persze, hogy összegyűlnek. Hiszen megint buli lesz: Faye és Diana születésnapja. Mindketten betöltik a tizenhetet...

- A szavazás! szólalt meg hirtelen, önkéntelenül megint nyelve egy korty tengervizet. Borzasztóan rossz előérzettel meredt a másik lányra. - Faye...
- Pontosan mondta Faye. Könnyedén lebegett a vízen, úgy festett a holdfényben, akár egy sellő. Csodálatos hajkoronája csuromvizesen omlott le a hátán, akár az összegabalyodott hínár. Farkasszemet nézett Cassie-vel. Én akarok a gyülekezetünk vezetője lenni, Cassie. Én leszek a vezetője. És te segíteni fogsz nekem.
 - Nem.
- De igen. Mert ezúttal nem viccelek. Eddig kesztyűs kézzel bántam veled, folyton engedtem neked, nem kényszerítettelek a szabályok betartására. De ennek most vége, Cassie. Ez az a dolog, amit a világon mindennél jobban akarok, és te segíteni fogsz nekem. Különben... Faye a válla fölött a távolba nézett, oda, ahol Adam meg Diana még mindig békésen lubickoltak. Aztán visszafordult. ...különben beárullak mondta. Mindent elmondok Dianának. Nem csupán a szirten történt kis összebújásotokat Adammel, hanem azt is, hogy a tanévnyitó bálon sem bírtátok megállni csókolózás nélkül. Csak nem hittétek, hogy azt nem vette észre senki? És elmondom, valójában miért ment keresztül Adam négy védelmi körön, csak hogy megmentsen téged. És úszott közelebb Cassie-hez, miközben egyszer sem pislogott, s titokzatos, aranyszínű szeme egy sólyoméra hasonlított elmondom neki, mi történt a koponyával. Hogy te elloptad tőle, és ideadtad nekem, hogy megölhessük Jeffrey-t.
- Nem is így történt! Nem hagytam volna, hogy megkaparintsd, ha tudom...
- Biztos vagy benne, Cassie? Faye elmosolyodott, lassan és cinkosan. A lelkem mélyén hiszem, hogy te meg én teljesen egyformák vagyunk. A felszín alatt... nővérek vagyunk. És ha nem sza-

vazol rám kedden, mindenkinek elárulom rólad az igazat. Elmondom nekik, milyen vagy valójában.

Gonosz, gondolta Cassie az óceánra meredve. A víz visszaverte a holdfényt, akár egy tükör, akár a hematit, körülölelve Cassie-t. Egy szót sem bírt kinyögni.

- Gondolkozz el ezen, Cassie! - mondta Faye nyájasan. - Kedd estig van időd döntést hozni.

Aztán elúszott

Eljött a kedd este.

Telihold ragyogott az égen, a fényében megrajzolták a kört. Az Egylet tagjai leültek a vonal mentén. A boszorkányok királynőjének minden szimbólumát viselő Diana felkérte a négy elemet, hogy óvják meg a Kört, azóta viszont hallgatott. Melanie szólította fel a tagokat voksuk leadására, a legidősebbtől sorban a legfiatalabbig.

- Nicholas! kezdte.
- Megmondtam felelte Nick -, hogy én nem szavazok. Jelen vagyok, mert ti ketten pillantott Faye-re és Dianára ragaszkodtatok hozzá, de tartózkodom.

Cassie furcsának, valószerűtlennek érezte az egészet, miközben Nick jóképű, rideg arcát figyelte. Nick tartózkodott, miért ne tehetné ő is ugyanezt? Ám tudta, hogy Faye-nek ez nem tetszene, hacsak nem nyerné meg amúgy is a szavazást. Cassie pedig semmivel sem tudta jobban, kire szavazzon most, mint három nappal ezelőtt. Bárcsak kicsivel több ideje lenne, hogy...

De nem volt több idő. Melanie ismét megszólalt.

- Adam!

Adam hangja határozott és tiszta volt.

- Diana.

Melanie az előtte lévő vörös és fehér kavicsok halmából kivett egy világosat.

- Ami engem illet, én magam is Dianára szavazok - mondta, és kirakott még egy fehér követ. - Faye?

Faye elmosolyodott.

- Én magamra szavazok.

Melanie kirakott egy vörös kavicsot.

- Diana!
- Én is magamra szavazok mondta a lány halkan.

Harmadik fehér kő. Aztán Melanie folytatta:

- Douglas!

Doug felvillantotta a legvadabb vigyorát.

- Faye-re szavazok, még szép.
- Christopher!
- Ööö... Chris láthatóan össze volt zavarodva. Faye fintora és Doug eszeveszett kalimpálása ellenére a semmibe meredt, mintha egy elfeledett döntést próbálna felidézni. Végre úgy tűnt, megtalálta, és felnézett Melanie-re. Oké, legyen Diana.

A körben ülők mind rámeredtek. Chris dacos tekintettel viszonozta a bámulásukat. Cassie megmarkolta a zsebében lévő hematitot.

- Chris, te hüly... kezdte Doug, ám Melanie leintette.
- Nincs duma! mondta, és egy negyedik fehér kavicsot tett a két vörös mellé. Suzan!
 - Faye.

Három vörös, négy fehér.

- Deborah!
- Na, mit gondolsz? csattant fel Deborah. Faye.

Négy vörös, négy fehér.

- Laurel! mondta Melanie.
- Mindig is Diana volt a vezetőnk, és mindig is ő marad jelentette ki Laurel. Én rá szavazok.

Melanie kirakott egy ötödik fehér követ, mosoly játszott az ajkán.

- Sean!

A fiú fekete szeme idegesen pillantgatott ide-oda.

- Én... - Faye könyörtelen tekintettel meredt rá. - Én... én... Faye - nyögte ki Sean, és behúzta a nyakát.

Melanie vállat vont, és kirakott még egy vörös kavicsot. Öt vörös, öt fehér. De szürke szeme komolysága ellenére a szája most már határozottan felfelé görbült. Diana minden támogatója megnyugodott, egymásra vigyorogva ültek a körben.

Melanie magabiztosan a boszorkánygyülekezet utolsó tagjához fordult, és azt mondta:

- Cassandra!

send honolt a telihold ezüstköre alatt.
- Cassie! - szólította megint Melanie.

Mindenki őt bámulta. Cassie magán érezte Faye aranyszínű szemének hevét, és tudta, miért ficánkol Sean. A lány tüzes tekintete izzóbb volt, mint a lángoszlopok, amelyeket Diana halloweenkor megidézett, hogy megvédje őket.

Cassie a másik irányba pillantott, szinte megigézve. Diana is őt nézte. Olyan volt a szeme, mint egy zöld levelekkel borított tó. Cassie képtelen volt levenni róla a tekintetét.

- Cassie? - szólította Melanie immáron harmadszorra. Hangjába némi kétely vegyült.

Cassie továbbra sem volt képes elvonni a pillantását Diana szeméről, és azt suttogta:

- Faye.
- Mi? hördült fel Laurel.
- Faye mondta Cassie, túl hangosan, a zsebében lévő hematitot markolva. Úgy érezte hűvösség árad belőle a testébe. Faye-re szavazok, oké? mondta Melanie-nak, de továbbra is Dianára nézett.

A tiszta, zöld szempárba megrökönyödés költözött, majd Diana láthatóan felfogta a helyzetet: mintha követ hajítottak volna szeme békés tavába. És amikor Cassie meglátta ezt, tudta, hogy Diana valóban megértette, mi történt, s abba belepusztult lelke egy darabja.

Már nem is tudta, miért szavazott Faye-re. Nem emlékezett, hogyan kezdődött ez az egész, mikor lépett erre az ösvényre. Csak azt tudta, hogy a kezén és karján végigfutó hűvösség bejárja az egész testét, és innentől már nincs visszaút.

Melanie mozdulatlanul, döbbenten ült, hozzá sem ért a vörös és fehér kövek halmához. Úgy tűnt, elfeledkezett róluk. Végül Deborah előrehajolt, felkapott egy hatodik vörös kavicsot, és hozzáadta Faye kupacához.

És valahogy ez a mozdulat, ez a látvány - hat vörös kavics az öt fehér mellett - tette valóságossá az egészet. Feszültség vibrált a levegőben, ahogy mindenki előrébb húzódott.

Melanie lassan azt mondta:

- Faye a gyülekezet új vezetője.

Faye felállt.

Magasabbnak és gyönyörűbbnek tűnt, mint valaha.

Némán Diana felé nyújtotta a kezét. De ez nem barátságos gesztus volt. Faye hosszú, vörös körmű, tenyérrel felfelé fordított keze követelő volt. Diana pedig erre reagálva szintén felkelt, nagyon lassan. Lekapcsolta az ezüst karperecét a felkarjáról.

Adam mostanáig meghökkenten bámult. Most talpra ugrott.

- Álljon meg a menet...
- Fölösleges, Adam mondta Melanie tompa hangon. A szavazás korrekt volt. Az eredményen nem változtathatunk.

Faye elvette a titokzatos rúnákkal televésett karperecet, majd felcsatolta saját, csupasz karjára. Csillogott mézszínű, fakó bőrén.

Diana remegő ujjakkal próbálta kicsatolni a harisnyakötőt. Laurel motyogott valamit, dühös mozdulattal a szemét törölgette, majd előrelépett, hogy segítsen Dianának. A lány elé térdelt, húzogatta a zöld bőrből és kék selyemből készült pántot. A csat kioldódott, Laurel pedig felállt, s úgy festett, legszívesebben Faye-hez vágná a combpántot. Diana azonban elvette tőle, és Faye kezébe nyomta.

Faye ugyanazt a csillogó fekete ruhát viselte, mint a halloweeni bálon, amely mindkét oldalon csípőig fel volt sliccelve. Bal combja köré csatolta a pántot.

Aztán Diana mindkét kezével a fejéhez nyúlt, és levette a diadémot. Ahogy leemelte az ezüstkoronát, ahhoz hozzátapadt néhány szál a hajából, amelyben mintha a nap és hold fénye elegyedett volna.

Faye kinyújtotta a karját, és szinte kirántotta a diadémot Diana kezéből. Magasra emelte a koronát, mint aki meg akarja mutatni a gyülekezetnek, a négy elemnek, az egész világnak. Aztán a saját fejére

helyezte. A sötét, zabolázhatatlan tincseire illesztett diadém félholdja csak úgy tündökölt a homlokán.

A Kör tagjai egy emberként fújták ki az addig visszatartott levegőt.

Cassie észre sem vette, hogy talpra ugrott, ám egyszeriben már futott is. Kirontott a körből, és elrohant az óceán mentén, talpa a nedves homokba süppedt. Futott, amíg valaki meg nem ragadta hátulról, hogy megállítsa.

- Cassie! - mondta Adam.

A lány szemébe nézett, mintha a lelkét kereste volna.

Cassie rácsapott a kezére.

- Cassie, tudom, hogy nem szabad akaratodból tetted! Faye kényszerített rá valahogy, igaz? Cassie, áruld el!

A lány ismét megpróbálta lerázni magáról. Miért nem hagyja már békén? Hirtelen elöntötte a harag Adam, Diana meg a fiúnak a barátnőjébe vetett, rendíthetetlen hite iránt.

- Tudom, hogy Faye kényszerített mondta Adam hevesen.
- Senki sem kényszerített! Cassie szinte kiabált.

Aztán nem viaskodott tovább, egymást bámulva álltak, mindketten ziháltak.

- Jobb, ha visszamész szólt Cassie. Nem lenne szabad kettesben maradnunk... Rémlik? Rémlik az eskünk? Bár szerintem neked manapság nem sokat kell az eskünkre gondolnod. Mostanában elég könnyű betartanod, nem igaz?
 - Cassie, mi folyik itt?
 - Semmi! Csak menj már innen, Adam! Csak...

Mielőtt észbe kaphatott volna, megragadta Adam karját, és maga felé húzta a fiút. Aztán megcsókolta. Hevesen, dühösen csókolta, és a következő pillanatban, ahogy elengedte Adamet, ugyanolyan döbbent volt, mint a fiú.

Szótlanul bámulták egymást.

- Menj vissza! - mondta Cassie, de a pulzusa olyan hangosan dübörgött a fülébe, hogy szinte nem is hallotta a saját hangját.

Vége, mindennek vége. Annyira fázott... nemcsak a bőre hűlt ki, hanem az egész teste, s majd megfagyott a lelke. Fekete jéggé dermedt a szíve. Minden fekete lett körülötte.

Ellökte magától Adamet, és a távolban lobogó máglya felé indult.

- Cassie!
- Ha te nem is, én visszamegyek. Hogy gratuláljak az új vezetőnknek.

A körben káosz uralkodott. Laurel sírt, Deborah kiabált, Chris meg Doug olyan ellenségesen meredtek egymásra, mint két menten egymásnak ugró kandúr, és mindennek elmondták a másikat. Sean Faye mögött bujkált, hogy távol tartsa magát a megvetésének hangot adó Melanie-tól. Suzan Christ meg Dougot dorgálta, hogy ne legyenek már ilyen gyerekesek, Faye pedig kacagott. Az egész társaságból csak Diana meg Nick hallgattak. Nick a csoporttól távol cigizett, hunyorogva figyelte a többieket.

Diana mozdulatlanul állt, pontosan ugyanott, ahol Cassie elrohanásakor. Úgy tűnt, mintha semmit sem látna-hallana a körülötte lévő zűrzavarból.

- Befognátok végre? kiabálta éppen Deborah, mikor Cassie odaért hozzájuk. Most már Faye dirigál.
- Így van mondta Suzan. Chris meg Doug egymást lökdösték. Suzan meglátta Cassie-t, és hozzá folyamodott: - Ugye, így van, Cassie?

Furcsa, milyen gyorsan csönd lett. Megint Cassie-t nézte mindenki.

- Így van - mondta Cassie kőkemény hangon.

Chris meg Doug abbahagyták a lökdösődést, Laurel a sírást. Senki sem mozdult, ahogy Cassie Faye mögé lépett. Ezzel jelezhette azt, hogy támogatja Faye-t - vagy akár azt, hogy hátba készül szúrni őt.

Ha Faye félt is, nem mutatta ki.

- Na, jó mondta a többieknek. Hallottátok. Én dirigálok. És most ki is adom az első parancsom. - Kissé elfordította a fejét, hogy Cassie-hez szóljon. - Tőled azt akarom, hogy hozd ide a koponyát. Ami a többieket illeti... mi a temetőbe megyünk.
 - Mi van? visította Laurel.
- Én vagyok a vezető, és én kezdek is valamit a hatalmammal, nemcsak trónolok rajta. Abban a koponyában energia van, amelyet a saját hasznunkra fordíthatunk. Cassie, menj érte, hozd ide!

Most már mindenki beszélt, vitatkozott, rikácsolt. Diana vezetése alatt sosem fajultak így el a dolgok. Adam Faye-jel kiabált, azt állította, hogy a lány megőrült. Csak Nick meg Diana maradtak továbbra

is csöndben, Nick a többieket figyelte, Diana meg bámult valamit, amit csak ő látott.

Melanie igyekezett lecsillapítani a csoportot, de nem járt sikerrel. Cassie elméjének egy eldugott, rideg zuga megállapította, hogy ha Diana most közbeavatkozna, ha előrelépne és átvenné az irányítást, a gyülekezet hallgatna rá. Ám Diana nem tett semmit. És a kiabálás egyre hangosabb lett.

- Hozd ide, Cassie! - mondta Faye vicsorogva. - Vagy én magam megyek érte.

Cassie érezte, hogy feltámadnak körülötte az Erők. Az ég úgy megfeszült, akár egy dob, akár egy pendítésre váró hárfahúr. Az óceán lüktetett a felgyülemlett energiától. Cassie érezte az Erőt a homokban a talpa alatt, látta a máglya lobogó lángjaiban.

Emlékezett, hogy bánt el a kutyával a tökföldön. Akkor valamilyen erő tört elő belőle, lézersugárként mérte be a célpontot. Úgy érezte, most is hasonló erő összpontosul benne. Mindennel összekapcsolódott, minden rá várt, hogy lecsapjon az erejével.

- Fekete John átadja nekünk a hatalmát... ha rendesen kérjük, nekünk fogja adni! - kiabálta Faye. - Tudom, mert kapcsolatba léptem vele. De muszáj elmennünk hozzá, és rendesen kérnünk tőle.

Kapcsolatba lépett vele? Mégis mikor?, gondolta Cassie. Amikor ő odaadta Faye-nek a koponyát? Vagy valamikor később?

- De miért menjünk a temetőbe? süvöltötte Melanie. Miért pont oda?
- Mert Fekete John azt mondta csattant fel Faye türelmetlenül. Cassie, utoljára mondom! Eredj a koponyáért!

Felsorakoztak mögötte az elemek... Cassie Faye tarkójára meredt, de aztán eszébe jutott valami. Diana tekintete, amikor ellene voksolt... Jaj, mi értelme lenne most megölni Faye-t? Már úgyis mindennek vége.

Cassie sarkon fordult, és elindult az elásott koponya felé.

- Honnan tudja egyáltalán, hogy... - kezdte Melanie a kérdést, de Faye nevetése félbeszakította, úgyhogy ennek a titoknak is vége lett, kiderült, hogy Cassie lopta el a koponyát.

Diana senkinek sem árulta el, pontosan hová temette, még Adamnek sem. Cassie futásnak eredt, hogy ne kelljen többet hallania. Ka-

parni kezdte a homokot a megfeketedett kövek között, amíg a körme a kristálykoponyát bebugyoláló szövethez nem ért. Ekkor körbeásta a koponyát, majd kiemelte a homokból. Ezúttal is meglepődött, hogy milyen nehéz. A koponyával a kezében, botladozva indult vissza Faye-hez.

Deborah elébe szaladt.

- Erre! - mondta, és másfelé terelgette Cassie-t, mielőtt vissza-érhetett volna a csoporthoz. - Gyere!

Felmásztak a szirtre, és Cassie meglátta Deborah motorját.

- Faye ezt előre kitervelte döbbent rá Cassie. Deborah-ra nézett, kissé megemelte a hangját. Az egészet kitervelte!
 - Igen. Na és?

Deborah láthatóan nem értette a problémát, jó hadnagyként hozzászokott, hogy kövesse a felettese utasításait. Miért zavarja Cassie-t, hogy Faye mindezt előre kitervelte?

- Úgy gondolta, nehéz lesz elérnie, hogy mindenki vele tartson, de azt akarta, hogy mi biztosan eljussunk a temetőbe magyarázta.
- Nem értem, hogy fog bárkit is rávenni, hogy kövesse felelte Cassie, lenézve a parton lévő csoportra.

Mintha néhányukon furcsa őrület lett volna úrrá, Faye nyilván mondott valamit, amivel teljesen felbőszítette őket. Suzan a szirt felé tartott, Doug maga után vonszolta Christ. Faye Seant taszigálta.

- Így már heten vagyunk. Faye azt mondta, ennél többen nem is kellünk - mondta Deborah, és elfordult a parttól. - Nyomás!

A motorozás olyan volt, mint a múltkor, mármint abból a szempontból, hogy ugyanolyan gyorsan mentek, a hold pedig ugyanolyan fényesen, ha nem fényesebben ragyogott. Ám ezúttal Cassie nem félt, pedig csak fél kézzel tudott Deborah-ba kapaszkodni, másik kezével a koponyát szorította magához. Elértek a temetőbe, és egy perc múlva autók dübörgése hallatszott. Megérkezett a Samurai, benne Chris, Doug és Suzan. Faye Corvette-je követte őket. Faye kiszállt a volán mögül, Sean pedig kikecmergett az anyósülésről.

- Utánam! - mondta Faye.

Hosszú haja csapkodott mögötte, ahogy a temető északkeleti sarkába sietett. Csupasz, formás lába minden egyes lépésénél kivillant,

látszott a combján lévő harisnyakötő, illetve a beletűzött, fekete nyelű tőr. Amikor az emelkedőhöz ért, megtorpant.

Cassie is megállt, két kézzel szorította mellkasához a koponyát, rettegve ismerte fel, hol vannak. Ezekben a sírokban, abban a sorban, amelyet csak a földhalom tört meg, egymás mellett nyugodott Faye édesapja, Sean édesanyja és a Varjúrév út összes többi elhunyt szülője. Sean most már picsogott, és csak azért nem iszkolt el, mert Deborah szorosan fogta a karját.

Faye szembefordult velük. A magas, drámaian gyönyörű lány még a legvészesebb pillanatokban is tekintélyt parancsoló volt, megfélemlítette az embert. Ezen ösztönös tulajdonságát most felerősítették a boszorkánykirálynő jelképei: a diadém, a karperec, a harisnyakötő. Hatalom és varázserő aurája vette körül.

- Eljött az idő - mondta Faye -, hogy visszavegyük az energiát, amely az eredeti gyülekezeté volt, és amelyet Fekete John a koponyába rejtett. Fekete John azt akarja, hogy használjuk ezt az erőt, fordítsuk az ellenségeink ellen. És vissza is kaphatjuk... most. - Előkapta harisnyakötőjéből a fekete nyelű tőrt, kirántotta a tokjából és sietve szabálytalan kört húzott a kiszáradt fűbe. - Helyetekre! - utasította a többieket, akik mind beléptek a körbe.

Azért siettet így bennünket, hogy gondolkodni se legyen időnk, döbbent rá Cassie. Senki sem kérdőjelezte meg, mit csinál Faye, mindenkit magával ragadott a nyomatékos unszolása által kreált sietség. Még Sean is abbahagyta a nyafogást, és feszülten figyelt.

Faye lélegzetelállító látványt nyújtott, ahogy felemelte a kést, és gyorsan az elemekhez folyamodott védelemért. Cassie úgy vélte, túlságosan is gyorsan: csekély védelmet biztosított csupán, pedig halloweenkor a legnagyobb erőfeszítés sem volt elég. De ő sem tudott közbeszólni, mindannyian hullámvasúton ültek, és senki sem bírt megálljt parancsolni. Cassie pláne nem, egyre jobban megdermedt és fázott...

- Tedd középre a koponyát, Cassie! - utasította Faye.

Izgatott volt a hangja, mellkasa szaporán emelkedett-süllyedt. Ilyen izgalmat nem váltott még ki belőle senki, sem Jeffrey, sem Nick, se a pizzafutár, akit felvitt magával a szobájába.

Cassie letérdelt, és Faye tökéletlen körének a közepére helyezte a szövetbe bugyolált kristálykoponyát.

- Eljött az idő mondta Faye különös, mámoros hangon, a lábánál heverő, homokkal borított tárgyra bámulva -, hogy visszanyerjük az erőt, amelynek végig a miénknek kellett volna lennie. Felszólítom az elemeket, hogy legyenek tanúi...
- Faye, hagyd abba! kiabálta Adam, aki feléjük rohant a sírkövek között.

Nyomában sietett a gyülekezet többi tagja, Diana is, bár úgy tűnt, mintha ő alva járt volna. Még Nick is követte őket, sereghajtóként, szokás szerint némán és éberen.

Faye felkapta a bebugyolált koponyát, és két kézzel szorította magához.

- Nektek is lett volna esélyetek használni mondta. Most én jövök!
- Faye, egy pillanatra állj le, és gondolkozz! mondta Adam. Fekete John nem a barátod. Ha tényleg kapcsolatba lépett veled, bármit mondott is neked, az hazugság...
 - Te vagy a hazug! vágott vissza Faye.
- Chris, Doug... az a koponya ölte meg Korit. Ha ismét szabadon engeditek azt a sötét energiát...
 - Ne hallgassatok rá! kiabálta Faye.

Hosszú lábával terpeszben állva úgy festett, mint valami barbár királynő, az ezüst ékszerek csillogása kiemelte ruhája feketéjét és még annál is sötétebb haját. Cassie rádöbbent, hogy míg Adam Faye-hez beszélt, Laurel és Melanie ívet írtak le, és két oldalról igyekeztek közrefogni a lányt.

Faye is észrevette.

- Nem hagyom, hogy megállítsatok! Ez egy új Kör kezdete!
- Kérlek, Faye... kiáltott fel Diana kétségbeesetten, úgy tűnt, végre felébredt.
- Föld, ég, tűz, víz: adjatok erőt! kiáltotta Faye, azzal lerántotta a szövetet a koponyáról, és két kézzel a feje fölé tartotta.

Ezüst. A telihold lesütött a kristályra, amely mintha felragyogott volna az ezüst fényben, és egy arc rajzolódott ki Faye feje felett, egy csontváz élénk, természetellenes arca. Aztán... ömleni kezdett belőle

a sötétség. A csillagok közti égnél is feketébb sötétség zúdult ki a koponya szemgödréből, tátongó orrüregéből és vigyorgó szájából. Kígyók, gondolta Cassie, miközben hipnotizáltan bámult feléjük. Kígyók és férgek és a régi idők sárkányai, melyeknek vastag pikkelyei a földet verték, s minden lélegzetvételnél mérget fröcsögtek. Úgy tűnt, mintha a kristálykoponyából csak úgy áradna minden, ami rossz, ami fekete, ami undorító és csúszó-mászó és gonosz, pedig mindebből semmi sem volt valóságos. A koponyából csak sötétség jött, nem más, csupán fekete fény.

Méhzümmögésre emlékeztető zaj hallatszott, csak magasabb és halálosabb. Egyre hangosabb lett. Faye a sötétség borzalmas zuhataga alatt állt, Cassie pedig úgy érezte, a zaj jégcsákányként vágódik a fülébe, és valahol ugatott egy kutya...

Muszáj valakinek véget vetnie ennek, döbbent rá Cassie. Nem is... nekem kell véget vetnem neki. Most rögtön...

Épp talpra kászálódott, amikor a koponya szétrobbant.

Minden csöndes és fekete volt.

Cassie azt akarta, hogy így is maradjon.

Valaki felnyögött mellette.

Cassie lassan felült, körülnézett, igyekezett felfogni, mi történt. A temető úgy festett, mint egy kivégzőhely. Mindenfelé testek hevertek. Adam, fél karját a kör felé nyújtva, az oldalán Rexszel. Diana, tündöklő hajában levelekkel és földdel. Nick, aki épp négykézlábra tápászkodott, és a fejét rázta.

Faye körül szétterült ruhájának fekete selyme, sötét haja eltakarta az arcát. Hosszú, vörös körmű ujjai begörbültek, de semmi sem volt a kezében. A koponya eltűnt.

Valaki ismét felnyögött, és Cassie oldalra fordulva látta, ahogy Deborah felül, fél kézzel dörgölve az arcát.

- Meghaltak? kérdezte Deborah rekedt hangon, amikor körbebámult.
 - Nem tudom suttogta Cassie.

Neki is sajgott a torka. Ernyedten fekvő testek vették körül, nem mozdult más, csak Diana haja a szélben, meg Nick, aki a kör felé bukdácsolt. De aztán mozgolódás támadt, a többiek is kezdtek felülni. Sean nyöszörgött. Suzan szintúgy. Deborah odakúszott Faye-hez, és kisimította a haját az arcából.

- Lélegzik.

Cassie bólintott, nem tudta, mit mondhatna. Adam Diana fölé hajolt, Cassie erről gyorsan elkapta a pillantását. Melanie és Laurel is felültek, Chris meg Doug szintén, úgy festettek, mint a nemrég kiütött bokszolók. Ezek szerint mindenki életben maradt.

Aztán Cassie meglátta, hogy Laurel felhördül és mutogat.

- Te jó isten! A halom! Nézzétek a halmot!

Cassie megfordult - és megdermedt. Tekintete körbejárta az eléje táruló látványt, de semmit sem hitt el belőle.

A halom, amelyről a nagymamája mesélte, hogy valaha lőszerraktárként szolgált, most nyitva állt. Eltűnt a rozsdás lakat, a nyitott vasajtó a cementtömbhöz csapódott. És ez még nem volt minden. A halom teteje, ahol gyéren nőtt a temető füve, széthasadt, mint egy túlérett szilva. Mint egy gubó, amelyből kitört a rovar.

A kerítés mentén sorakozó sírkövek mind rémesen megdőltek. A halomhoz legközelebbiek pedig, amelyeken a Varjúrév úti szülők nevei álltak, elhasadtak, összetörtek. Ripityára törte őket, villant Cassie agyába a gondolat, szinte a semmiből, de teljesen helytállónak tűnt.

A halom belsejéből bűz áradt.

- Muszáj megnéznem - motyogta Deborah.

Cassie még életében nem csodált úgy senkit, mint Deborah-t ebben a pillanatban, ahogy a lány a nyitott halom felé botorkált. Nem ismert nála bátrabb embert. Cassie szédelegve felállt, s Deborah mellé támolygott. A bűzös hasadékhoz érve mindketten térde rogytak.

A földhalomba beragyogó holdfény megmutatta, hogy nem volt odabent semmi, ám a halom belsejét nyálkás valami vonta be.

Aztán Cassie fényt és mozgást vett észre.

Északkelet felé tündökölt az ég. Föl-fölvillant, olyan volt, mint a sarki fény, csak teljesen vörös.

- Az ott a Varjúrév út fölött van - mondta Nick.

- Te jó isten, mi történik? siránkozott Laurel.
- Mintha kigyulladt volna valami krákogta Deborah, még mindig be volt rekedve.
 - Bármi is történik, oda kell mennünk jelentette ki Nick.

Adam a karjában tartotta Dianát, igyekezett magához téríteni a lányt. Suzan és Sean egymásra támaszkodtak, Chris meg Doug továbbra is vesztes bokszolókként imbolyogtak. Melanie és Laurel viszont megálltak a saját lábukon, még ha kicsit bizonytalanul is.

- Nicknek igaza van - mondta Melanie. - Majd Adam gondoskodik itt a többiekről. Valami történik a Varjúrév úton.

Cassie Faye-re, a földön heverő, ájult vezérükre pillantott, aztán sarkon fordult, és szó nélkül követte Melanie-t.

Nem számított, hogy ők öten, akik az út felé botladoztak, nemrég még egymással szemben álltak egy vitában. Most nem értek rá ilyen jelentéktelen aprósággal foglalkozni. Cassie felszállt a motorra Deborah mögé, Melanie meg Laurel pedig beültek Nick kocsijába. A többiek majd utánuk jönnek, amikor tudnak... ha egyáltalán akarnak.

Cassie fülében úgy zúgott a szél, akár a tenger. Ám az elemekkel való kapcsolata, az erő érzete, amely korábban elöntötte, elillant. Nem bírt gondolkodni, agya zavaros és tompa lett, mintha csúnyán megfázott volna. Csak azt tudta, hogy el kell jutnia a Varjúrév útra.

- Mégsem tűz! kiabálta Deborah, ahogy közelebb értek a fényhez.
 Nincs füst!
- Sötét házak suhantak el mellettük: Dianáé, Deborah-é. A hármas házszám, az üres, György korabeli épület. Melanie háza, Laurelé, Faye-é. Az üresen álló viktoriánus ház. Hendersonék háza, Adamé, Suzané, Seané...
 - A ti házatoktól jön a fény, Cassie! kiáltotta Deborah.

Igen. Cassie tudta, hogy onnan jön. A lelke mélyén már azelőtt tudta, hogy elindultak.

Egy juharfa fekete csontváznak tűnt a tizenkettes számú épületet elárasztó vörös fény ragyogásában. Nem tűz égett. A fény nem evilági volt, hanem a gonosz vörös aurája. Cassie-nek eszébe jutott, hogy utálta ezt a házat, amikor először meglátta. Utálta, hogy nagy és csúnya, utálta a málló, szürke deszkafalakat, a megroggyant ereszt és a mosatlan ablakokat. De mostanra megszerette. Ez volt a családja ősi otthona, ide tartozott. És ami mindennél fontosabb: az édesanyja és a nagymamája odabent voltak.

assie leugrott a motorról, és végigrohant a felhajtón, ám amint a vörös fénybe ért, lelassított. Valamiért nehéz volt áthaladni a fényen, még lélegezni is csak küszködve tudott. Mintha egyre sűrűbbé vált volna a levegő.

Lassú mozdulatokkal a bejárati ajtóhoz verekedte magát. Az ajtó nyitva állt. Ahogy belépett a házba, a szokásos fények, az előszoba lámpái gyengének és szánalmasnak tűntek a mindent bevilágító vörös ragyogáshoz képest, akár a kis zseblámpák a vakító napsütésben.

Aztán Cassie meglátott valamit, amitől elállt a lélegzete.

Lábnyomokat.

Valaki összesározta a nagymamája fenyőpadlóját. Sőt, ezek nem is sárfoltok voltak, hanem valami szurokfekete anyag, amely kissé gőzölgött, mintha szó szerint pokoli mocsok lett volna. A nyomok az emeletre vezettek, majd vissza a földszintre.

Cassie nem mert továbbmenni.

- Ez meg mi? - kiabálta Nick, amikor utolérte.

Kiáltása nem hatolt messzire a sűrű légben, tompán és vontatottan hangzott. Cassie felé fordult, de mintha egy olyan álomban cseppent volna, ahol minden mozdulat csigalassúságú.

- Gyere! - húzta maga után Nick.

Cassie hátranézett, és látta az ajtóban Deborah-t, Melanie-t meg Laurelt, akikről szintén úgy tűnt, hogy alig vonszolják magukat.

Cassie hagyta, hogy Nick vezesse, ketten együtt felküzdötték magukat az emeletre. Odafent halványabb volt a vörös fény, alig vették ki a lábnyomokat. Cassie azonban inkább az ösztöneire, semmint a

szemére hagyatkozva követte őket a folyosón, egyenesen édesanyja szobájának ajtajáig, amelyre csak rámutatott. Nem mert bemenni.

Nick megfogta a kilincset, és lenyomta. Az ajtó lassan kinyílt. Cassie édesanyja üres ágyára meredt.

- Ne! - sikoltotta, a vörös fény pedig mintha belekapott volna a szóba, és a végtelenségig elnyújtotta.

Cassie ekkor a félelméről is megfeledkezett, és berohant - lassított felvételben - a szoba közepére. A lepedő gyűrött volt, mint amin aludtak, ám a takarót félrelökték, és az anyukájának hűlt helye volt.

Cassie gyötrődve nézett körül az elhagyatott szobában. Az ablak csukva volt. Szörnyű veszteségérzete, iszonyú balsejtelme támadt. A fekete, gőzölgő nyomok édesanyja ágyához vezettek. Valami rémség bejött ide, megállt az anyukája ágya mellett, és...

- Gyere! Menjünk le! - kiabálta Nick az ajtóból.

Cassie feléje fordult... és felsikoltott.

A szoba ajtaja lassan becsukódott, és a félhomályban, ahol eddig takarta az ajtó, egy sápadt, kísérteties alak bontakozott ki.

Cassie második sikolya elhalt, amint az alak előrelépett, és láthatóvá vált elkínzott, falfehér arca, karcsú termete, a vállára omló, sötét haja. Hosszú, fehér hálóinget viselt. Cassie édesanyja volt az.

- Anyu! - kiáltotta Cassie, és előrevetette magát, átkulcsolta anyja derekát. *Jaj, hála istennek*, hála istennek, gondolta. *Most már minden rendben lesz*. Az anyukája biztonságban van, az anyukája majd mindent elintéz. - Jaj, anyu, úgy féltem! - zihálta.

De valami nem stimmelt. Édesanyja nem viszonozta az ölelését. A hálóinges alak a saját lábán állt ugyan, ám teljesen mozdulatlan volt. Cassie anyukája csak dermedten ácsorgott, és amikor a lány hátrahúzódott, látta, hogy édesanyja üres tekintettel mered maga elé.

- Anyu? Anyu? - szólongatta. Megrázta a karcsú, sápadt alakot. - Anyu! Mi a baj?

Anyja gyönyörű szeme kifejezéstelen volt, akár egy játék babáé. Vaknak tűnt. Mintha a szeme alatti fekete karikák elnyelték volna a látását. Karja ernyedten lógott.

- Anyu! - szólt ismét Cassie, már-már sírva.

Nick ismét kinyitotta az ajtót.

- Ki kell vinnünk anyukádat a házból! - mondta Cassie-nek.

Úgy van, gondolta a lány. Igyekezett meggyőzni magát, hogy a fény a ludas, hogy édesanyja rögtön rendbe jön, amint kikerül a vörös ragyogásból. Megfogták ernyedt karjait, és kivezették a folyosóra. Az asszony nem tanúsított ellenállást. Melanie, Laurel és Deborah különböző irányokból bukkantak fel.

- Benéztünk minden szobába idefent mondta Melanie. Senki más nincs az emeleten.
 - A nagymamám... kezdte Cassie.
 - Segítsetek levinni Mrs. Blake-et! mondta nekik Nick.

A lépcső aljában a fekete lábnyomok balra kanyarodtak, keresztezték egymást, többször is. Cassie-nek eszébe ötlött valami.

- Melanie, Laurel, kivinnétek anyukámat? Ki a fényből? Vigyáznátok rá? Melanie bólogatott, Cassie pedig hozzátette: Én is megyek, amint tudok.
 - Légy óvatos! mondta Laurel nyomatékosan.

Cassie figyelte, ahogy az ajtóhoz vezették az anyukáját, aztán minden erejét összeszedve visszafordult Nickhez és Deborah-hoz.

- Gyertek! - sürgette őket. - Szerintem nagyi a konyhában van.

Arra vezettek a nyomok, de ezt súgta Cassie megérzése is. Az a borzalmas megérzése támadt, hogy nagymamája a konyhában van, mégpedig nem egyedül.

Deborah vezetésével - aki úgy lépkedett, akár a prédáját becserkésző vadász - követték a fekete nyomokat a kanyargós folyosókon a ház régebbi szárnyába, amelyet még a Salemből menekült boszorkányok építettek 1693-ban.

Nick Cassie háta mögött volt, és a lány halványan érzékelte, hogy két társa igyekszik óvni őt, neki szánták a legbiztonságosabb helyet a sorban. Ám ebben a házban már nem akadt biztonságos hely. Ahogy átlépték a vén szárny küszöbét, a vörös fény felerősödött, a levegő még sűrűbb lett. Cassie érezte, hogy a tüdeje keményen küszködik.

Itt már mintha tényleg lángolt volna a ház. Mindenhonnan áradt a vörös fény, a levegő égette az ember bőrét. Deborah megtorpant, Cassie majdnem nekiütközött. A lány válla fölött igyekezett benézni a konyhába, ám a szeme csípett és könnyezett.

Érezte, hogy Nick mögötte áll, a fiú erősen fogta a vállát. Cassie próbált összpontosítani, a homályos, vörös fénybe hunyorgott.

Ott a nagyi! Az öregasszony a tűzhely előtt feküdt, a hosszú faasztal mellett, amelynél oly gyakran szorgoskodott. Az asztal felborult, a növények és a szárítórácsok szanaszét hevertek a földön. Cassie a nagymamája felé indult, de volt a konyhában valami más is, valami, amit a lány agya föl sem akart fogni. Nick nem eresztette, Cassie tehetetlenül meredt az idős asszony fölé hajoló rémségre.

Égett volt, fekete és borzalmas. A bőre keménynek és repedezettnek tűnt. Emberi alakja volt, Cassie azonban nem látott rajta se szemet, se ruhát, se hajat. Amikor felnézett rájuk, a lánynak egy pillanatra az a rettentő benyomása támadt, hogy egy koponya ezüstös alakja csillog a fekete arc mögött.

A rémség meglátta őket. Cassie úgy érezte, mintha összeforrtak volna Nickkel meg Deborah-val, a fiú még mindig a vállát markolta, ő maga pedig a lányba kapaszkodott. El akart menekülni, de nem tehette, hiszen a nagymamája a konyha padlóján hevert. Nem hagyhatta magára ezzel az égett micsodával. De a harcot sem vehette fel a rémalakkal. Fogalma sem volt, hogyan küzdhetne meg egy ilyennel. Ráadásul az elemekkel való kapcsolata is megszakadt, ebben a rettenetes, kályhaszerű helyiségben mintha teljesen elszigetelődött volna a külvilágtól.

Milyen fegyver volt a kezükben? A Cassie zsebében lévő hematit már nem volt hideg, amikor megérintette, megégette a kezét. Nem használhatta. A levegő, a tűz és a föld ellenük fordult. Olyasmire volt szükségük, amit ez a lény nem hajtott az uralma alá.

- Gondoljatok a vízre! - kiabálta Cassie Nicknek és Deborah-nak. Hangját eltompította a fojtogató, forró levegő. - Gondoljatok az óceánra... hideg vízre... jégre!

Miközben ezt mondta, ő maga is a vízre gondolt, igyekezett felidézni, milyen. Hideg... kék... végtelen. Hirtelen eszébe jutott az ide költözésük napja, amikor először nézett le a szirtről, és meglátta az óceán élénk kékségét, amelytől elállt a lélegzete. Amikor eléje tárult az elképzelhetetlenül óriási tenger. Most is látta maga előtt: kék és szürke volt, mint Adam szeme. Hullámokon csillanó napfény, Adam vidáman tündöklő tekintete...

A szél zörgette az ablaktáblákat, és a mosogató csapja remegni kezdett. A csaptelep alja elrepedt, vékony vízsugár szökött fel belőle. A mosogatógépben is elpattant valami, a készülékből víz ömlött a padlóra. A mosogató alatti csőből is dőlt a víz.

- Most! - kiáltotta Deborah. - Gyerünk, kapjuk el!

Amint Deborah kimondta, Cassie tudta, hogy rossz ötlet. Nem voltak elég erősek, közel sem voltak olyan erősek, hogy szemtől szemben legyőzhessék ezt a lényt. Ám Deborah, aki sosem törődött a veszéllyel, a rémségre vetette magát, és már nem volt idő se rákiabálni, se megállítani őt. Cassie követte, de még félúton sem volt a fekete lény felé, máris inába szállt a bátorsága, és elgyengült a lába.

Megölhette volna őket - az égett, megkeményedett kéz egyetlen érintése végezhetett volna velük -, ám az alak nem fordult ellenük. Cassie nem akarta elhinni, hogy még élnek, még mindig mozognak, pedig így volt. A rémség meghátrált, összegörnyedt, menekült. Megfordult, és kirohant a régi bejárati ajtón, keze nyomán elszenesedett a kilincs. Kisuhant a sötétbe, aztán eltűnt.

Az ajtó tárva-nyitva állt, zörgött a szélben. A vörös fény kialudt. Cassie látta odakint a rideg, ezüstös, kék holdfényt.

Mély levegőt vett, boldog volt, hogy képes egyáltalán fájdalom nélkül lélegezni.

- Megcsináltuk! kacagott Deborah. Nick hátát és karját veregette.
- Sikerült! Ez az! Megfutamodott a szemét!

Csak távozott, gondolta Cassie. Saját akaratából ment el. Nem mi kergettük el.

Aztán idegesen Nickhez fordult.

- Az anyám! Meg Laurel és Melanie... odakint vannak...
- Megnézem, nem esett-e bajuk. De szerintem ez az izé eltűnt felelte a fiú.

Egyelőre. Nick ugyanúgy tisztában volt vele, mint Cassie, hogy nem győzték le a lényt, csupán visszavonult.

Cassie remegő lábbal lépett a nagymamájához, és letérdelt mellé.

- Nagyi? - szólt.

Félt, hogy az idős asszony meghalt. De nem: lélegzett, hevesen zihált. Aztán Cassie attól tartott, hogy ha a ráncos szemhéj felnyílik, üres tekintet bukkan elő, mint egy játék babáé... Ám a nagymamája

most kinyitotta a szemét, ránézett, s megismerte őt. Tekintete elsötétült a fájdalomtól, de látszott, hogy nagyon is magánál van.

- Cassie... suttogta. Kicsi Cassie...
- Nagyi, nem lesz semmi baj! Ne mozdulj! Cassie igyekezett felidézni mindazt, amit a sérültekkel kapcsolatban valaha hallott. Mit kell tenni? Jól betakarni? Felpolcolni a lábát? Tarts ki! mondta a nagymamájának, Deborah-nak pedig azt: Hívd a mentőket, gyorsan!
 - Ne! ellenkezett az asszony.

Próbált felülni, ám az arca eltorzult a fájdalomtól. Göcsörtös keze megmarkolta a hálóingét takaró vékony köntöst. Pont a szíve fölött.

- Nagyi, ne mozdulj! mondta Cassie kétségbeesetten. Nem lesz semmi baj, minden rendben lesz...
- Nem, Cassie mondta a nagymamája. Még mindig gyötrődve lélegzett, ám hangja meglepően erős volt. Nem kell mentő. Nincs rá idő. Hallgass meg, el kell mondanom neked valamit!
 - Majd később elmondod.

Cassie elsírta magát, de igyekezett higgadt hangot megütni.

- Nem lesz később - zihálta a nagymamája, aztán visszafeküdt. Lassan és óvatosan vette a levegőt. Nyomatékosan beszélt, megszorította Cassie kezét. Tekintete csupa sötétség volt, csupa fájdalom... és csupa kedvesség. - Cassie, nincs sok időm hátra, muszáj meghallgatnod. Ez nagyon fontos. Menj a tűzhelyhez, és keresd meg jobb oldalt a laza téglát! Nagyjából a kandallópárkánnyal egy vonalban van. Húzd ki, aztán hozd ide, ami a mögötte lévő üregben van!

Cassie a nyitott tűzhelyhez botladozott. Meg kell találnia a laza téglát... Hiába, úgy zokogott, hogy semmit sem látott. Ujjal tapogatózott, a durva maltert kaparta, amíg valami meg nem mozdult a keze alatt.

Ez az a tégla! Ujjait a szétporladó malterba vájta, aztán addig rángatta a téglát, amíg ki nem szabadult a falból. A földre ejtette, majd benyúlt a feltárult, hűvös, sötét üregbe.

Ujja hegye sima felületet érintett. Körmével húzgálta közelebb a tárgyat, majd megragadta, és kihúzta az üregből.

Egy árnyak könyve volt.

Az, amelyet álmában látott, amelyet vörös bőr borított. Odavitte a nagymamájának, ismét letérdelt az asszony mellé.

- Nem árultam el annak a pokolfajzatnak, hogy hol van. Semmit sem árultam el neki - mondta a mamája, és elmosolyodott. - Én is a nagyanyámtól tudtam meg, milyen jó kis rejtekhely az a könyvnek. - Megsimogatta a borítót, majd májfoltos keze Cassie-ére kulcsolódott. - Most már a tiéd a könyv, Cassie. A nagyanyámtól örököltem, és most továbbadom neked. Varázserőd és látnoki képességed van, ahogy nekem, ahogy édesanyádnak. De te nem menekülhetsz el, mint anyád. Muszáj itt maradnod, szembe kell nézned az ellenséggel.

Elhallgatott, köhögött. Cassie Deborah-ra nézett, aki feszülten figyelt, aztán ismét a nagymamájához fordult.

- Nagyi, kérlek szépen, hadd hívjuk a mentőket! Nem adhatod fel csak így...
- Nem adok én fel semmit! Mindent neked adok. Neked, Cassie, hogy folytathasd a harcot. Hadd tegyem meg ezt, mielőtt meghalok. Különben hiába volt minden. Megint köhögött. Nem így kellett volna lennie. Az a lány... Faye... jól rászedett. Nem gondoltam, hogy ilyen gyorsan fog cselekedni. Azt hittem, több időnk lesz... de nincs. Úgyhogy figyelj jól!

Kínlódva levegőt vett, s olyan erősen szorította Cassie kezét, hogy az már fájt. Sötét, öreg szeme az unokájáéba mélyedt.

- Boszorkányok ősi nemzetségéből származol, Cassie. Ezt már tudod. De azt nem tudod, hogy mindig is a mi családunkból kerültek ki a legnagyobb erővel és legjobb látnoki képességgel rendelkező boszorkányok. Mi képviseljük a legerősebb vérvonalat, és a jövőbe látunk... Ám a többiek ezt nem mindig hiszik el. Még a saját fajtánk sem. - Deborah-ra nézett. - Ti fiatalok azt hiszitek, hogy mindent ti találtok ki elsőnek, ugye? - Ráncos arca mosolygós lett, bár nem nevette el magát. - Nem tisztelitek az öregeket, de még a szüleiteket sem. Azt hiszitek, mi soha életünkben nem csináltunk semmit, nem igaz?

Elkalandozott, gondolta Cassie. *Már azt sem tudja, miket beszél.* A nagymamája azonban folytatta:

- A nagy ötletetek, hogy előkeressétek az ősi könyveket, és felélesszétek a régi hagyományokat... Azt hiszitek, ez nektek jutott eszetekbe először, mi?

Cassie csak lemondóan csóválta a fejét, Deborah azonban összevonta a szemöldökét, és visszakérdezett:

- Miért, nem így van?
- Nem. Jaj, kedveskéim, dehogy. Annak idején, kislánykoromban, mi is játszadoztunk a boszorkánysággal. Időnként gyűléseket tartottunk, én meg a többi látnok meséltünk a vízióinkról, akik pedig a gyógyításhoz értettek, azok füvekről és hasonlókról. Ám a szüleitek generációja volt az, amelyik összehozott egy rendes boszorkánygyülekezetet.
- A mi szüleink? hitetlenkedett Deborah. Az én szüleim úgy rettegnek a varázslattól, hogy szinte már attól is hánynak, ha szóba jön. Az én szüleim aztán soha...
- Most ez a helyzet felelte nyugodtan Cassie nagymamája, miközben a lány igyekezett elcsitítani Deborah-t. Mostanra ilyenné váltak. Elfelejtették a múltat... elfeledtették magukkal. Muszáj volt, értsétek meg, a túlélés érdekében. De más volt a helyzet, amikor még fiatalok voltak. Alig idősebbek nálatok, a Varjúrév út gyermekeinél. Édesanyád úgy tizenkilenc éves lehetett, Deborah, Cassie anyukája pedig csak tizenhét volt. A Fekete Alak ekkor tért vissza New Salembe.
- Nagyi... suttogta Cassie. Jeges hideg futkosott a hátán. Didergett ebben a helyiségben, amely az imént még tűzforró volt. Jaj, nagyi, kérlek...
- Hallani sem akarod. Tudom. Megértem. De muszáj, ezt mindkettőtöknek hallanotok kell. Meg kell értenetek, mivel álltok szemben.

Cassie nagymamája megint köhögött, kissé mocorgott, a szeme elhomályosult, ahogy visszaemlékezett.

- 1974 őszén történt. Évtizedek óta nem volt olyan hideg a november, mint akkor. Sosem felejtem el, ahogy az a férfi ott állt az ajtóm előtt, leverve a havat a csizmájáról. Azt mondta, épp beköltözik az utca végére, a tizenháromba, és begyújtana a kandallóba, már gyűjtött is tűzifát, de szüksége volna gyufára. Abban a vén házban nem volt fűtés, üresen állt, mióta a tulajdonosa először elköltözött.

- Pontosan mióta? kérdezte Cassie.
- 1696 óta. Azóta, hogy a férfi tengerre szállt, és megfulladt, amikor elsüllyedt a hajója. - Nagyanyja bólogatott, anélkül, hogy Cassiere nézett volna. - Igen, bizony, Fekete John volt az. De ezt akkor még nem tudtuk. Mennyi szenvedést akadályozhattunk volna meg, ha rájövünk! De most már nincs értelme ezen rágódni. - Megpaskolta Cassie kezét. - Adtunk gyufát az idegennek, az utcában lakó fiatal lányok és legények pedig segítettek neki újjáépíteni a vén házat. A férfi néhány évvel idősebb volt a gyerekeinknél, mind felnéztek rá. Csodálták őt és az utazásait, bámulatos történeteket tudott mesélni. Ráadásul jóképű volt... olyan jóképű, hogy az elfedte a fekete szívét. Mindannyiunkat lóvá tett, mindenkit elbűvölt, még engem is. Nem tudom, pontosan mikor kezdett a fiataloknak a régi hagyományokról magyarázni, de gondolom, elég hamar, nem vesztegette az időt. A gyerekeink pedig lelkesen hallgatták. Minket, a szüleiket vénnek és nehézkesnek tartottak, amikor tiltakoztunk. És hogy őszinte legyek, nem sokunknak volt komoly kifogása a dolog ellen. A régi hagyományok értékesek, arról pedig fogalmunk sem volt, valójában mit tervez az a férfi.

Cassie-t most már egész testében rázta a hideg, de képtelen volt megmoccanni. Mást nem tehetett, hallgatta a nagymamája hangját, amelyen kívül a konyha csendjét nem törte meg más, csupán a víz halk csordogálása.

- Kiválasztotta a legígéretesebb fiatalokat, és összepárosította őket. Igen, alapvetően ez volt a lényeg, bár mi, szülők, ezt akkor még nem tudtuk. A férfi kedve szerint alkotta a párokat, ezt a lányt összehozta azzal a fiúval, azt a fiút ezzel a lánnyal, és valahogy el is hitette mindenkivel, hogy ez így van rendjén. Még el is választott egymástól olyanokat, akik már az esküvőjüket tervezték: Deborah, a te édesanyád és Nick apja össze akartak házasodni, de ő még ezen is változtatott. Rávette anyádat, hogy egyik fivér helyett a másikhoz menjen hozzá, és senki sem tiltakozott. A férfi úgy behálózta őket, hogy bármit megengedtek neki. Az esküvőket is a régi hagyományok szerint tartották - mesélte az asszony. - Márciusban ültük meg mind a tíz menyegzőt, és lelkesen ünnepeltünk, mert akkora idióták voltunk. Azt gondoltuk: ezek a fiatalok boldogok, soha nincs köztük vita.

Lám, milyen szerencsések! Mintha tényleg mind egy nagy, boldog család lettek volna. Igaz, ahhoz túl sokan voltak, hogy egy boszorkánygyülekezetet alkothassanak, de ezen nem is gondolkoztunk. Örömmel láttuk, mennyire tiszteletben tartják a régi hagyományokat. Májusban, beltane tiszteletére máglyát gyújtottak, a nyári napfordulókor orbáncfüvet és fagyöngyöt szedtek. Emlékszem, szeptemberben nevetgéltek és kiabáltak, amikor a termést ünnepelték. Nem tudhatták, hogy hamarosan Fekete John terve is beérik.

- Már nagyon vártuk a gyerekek születését, úgyhogy bőven akadt okunk ünnepelni - folytatta. - Októberben azonban néhány idősebb asszony aggódni kezdett. A lányok mind rém sápadtak voltak, mintha minden erejüket elszívta volna a terhesség. Szegény Carmen Henderson csont és bőr lett, csak a hasa növekedett. Az viszont úgy nézett ki, mintha Carmen elefántikrekkel lett volna terhes. Samhainkor már nem is csaptunk nagy ünneplést, olyan rosszul voltak a lányok. Aztán november harmadikán megszületett az első gyerek. Nicholas nagybátyád, akit te már nem ismertél, Deborah, hívott, hogy bábáskodjak a felesége mellett. Így hát, segítettem Sharonnak világra hozni a kis Nicket, az unokatestvéredet. Az első perctől kezdve akaratos gyerek volt, sosem felejtem el, hogy üvöltött. De a fiú szeme is feltűnt nekem, mert még életemben nem láttam olyan tekintetű csecsemőt, és ez hazafelé menet sem hagyott nyugodni. Olyan erő sütött a szeméből, amihez foghatónak még sosem voltam tanúja. És két nappal később megismétlődött a dolog. Megszületett Elizabeth Conant kisfia, borszínű hajjal és tengerszínű szemmel. Amint rám nézett az a csecsemő, éreztem az erejét.
 - Adam suttogta Cassie.
- Úgy van. Három nappal azután vajúdni kezdett Sophie Burke, aki férjezetten is megtartotta a lánykori nevét. A gyermeke, Melanie olyan volt, mint a többiek. Újszülött létére kéthetesnek tűnt, és ugyanolyan tisztán látott engem, ahogy én őt. A legfurcsább viszont Diana és Faye születése volt. Az anyukáik testvérek voltak, és más-más házban, de ugyanabban a pillanatban szültek. Az egyik csecsemő haja élénk volt, mint a napfény, a másiké sötét, akár az éjszaka, de mintha lett volna köztük valami kapocs. Ez már újszülöttként látszott rajtuk.

Cassie Dianára gondolt, és elszorult a szíve, de elhessegette ezt az érzést, hogy csak a nagymamájára összpontosítson. Az asszony hangja mintha egyre gyengült volna.

- Szegény kicsikék... nem ők tehettek róla. Nem ti tehettek róla mondta az öregasszony, hirtelen Deborah-ra és Cassie-re meredve. Titeket senki sem hibáztathat. De tény, hogy december harmadikára tizenegy baba született, és mind rendkívüliek voltak. A szüleik nem akarták ezt beismerni, de januárra már nem lehetett tagadni. Az apróságok képesek voltak az Erőkhöz folyamodni, és jól ráijesztettek az emberre, ha nem kapták meg, amit akartak.
- Tudtam suttogta Cassie. Igenis fura, hogy az összes gyerek egy hónapon belül született... Tudtam.
- A szüleik is tudták, de fogalmuk sem volt, mit jelent. Azt hiszem, végül Adam édesapja döbbent rá. Rájött, hogy mivel tizenegy baba született, már csak egy személy hiányzik egy boszorkánygyülekezethez. És ki lett volna az a plusz egy? Hát persze, a férfi, aki elintézte, hogy a kisbabák megszülessenek, a férfi, aki vezetni szándékozott a leendő gyülekezetét. Adam apja azt állította: maga Fekete John tért vissza, hogy megalkossa a legerősebb Kört, amely valaha létezett ebben az országban... és nem a felnőttek generációjából, hanem a következőből. Az újszülöttekéből. Ezt eleinte senki sem hitte el sóhajtotta az öregasszony. - Néhány szülő megijedt, mások egyszerűen ostobák voltak. Egyesek pedig nem értették, hogy térhetett volna vissza Fekete John, hiszen hosszú évekkel azelőtt meghalt. Ezt a rejtélyt a mai napig sem fejtettük meg. Ám a csoportból néhányan lassanként belátták Adam édesapjának igazát. Níck apja, aki elvesztette az eredeti menyasszonyát, és végignézte, ahogy az hozzámegy az öccséhez... na, ő például hitt neki. Mary Meade, Diana édesanyja szintén hallgatott rá, nemcsak gyönyörű nő volt, hanem okos is. Még Fave apia, Grant Chamberlain is elhitte a dolgot... Rideg pasas volt, de tudta, hogy a pólyás kislánya képes érintés nélkül lángra lobbantam a függönyöket, és azt is tudta, hogy ez nem stimmel. Meggyőztek még néhány szülőt, és egy hideg estén, február elsején, elindultak együtt, hogy kérdőre vonják a férfit.

assie nagymamája a fejét csóválta.

- Méghogy kérdőre vonják! Ha hozzánk, az idősebb asszonyokhoz fordulnak, mi figyelmeztethettük volna őket. Én, Laurel nagymamája, Adam nagymamája meg Melanie anyjának nagynénje: mi elmagyarázhattunk volna nekik néhány dolgot, talán megmenthettük volna őket. De senkinek sem szóltak, egymaguk álltak ki a férfi ellen. Imbolc estéjén, február elsején, az általa összehozott csoportnak több mint a fele elment hozzá, hogy felelősségre vonja. És abból a csapatból senki sem tért vissza.

A ráncos öreg arcon könnyek gördültek le.

- Értitek már? A bátrak, az erősek voltak azok, akik kiálltak ellene, és belehaltak. Csak a gyávák maradtak életben, meg azok, akik olyan ostobák voltak, hogy föl sem fogták a veszélyt... Sajnálom, Deborah, de ez az igazság. Cassie-nek eszébe jutott, hogy Deborah-nak mindkét szülője életben van. A Varjúrév út legjobbjai aznap este odavesztek a Fekete John elleni harcban mondta a nagymama.
- De hogyan? kérdezte Cassie. A temetőben sorakozó sírokra gondolt. Hogyan haltak meg, nagyi?
- Nem tudom. Kétlem, hogy van élő ember, aki tudja, kivéve talán... - A nagymamája elhallgatott, és motyogva a fejét rázta. - Tűz jelent meg az égen, aztán vihar tört ki. Hurrikán csapott le a tengerről. Mi, idősebb asszonyok fogtuk a csecsemőket, akiket a szülők nálunk hagytak, illetve gyerekestül összetereltük azokat a fiatalokat, akik nem tartottak a többiekkel, és sikerült kimentenünk őket a szigetről. Ám másnapra porig égett a Varjúrév út tizenhárom, és akik elmentek felelősségre vonni Fekete Johnt, mind meghaltak. Legtöbb-

jük holttestét sosem találtuk meg. Gondolom, elmosta őket az óceán. De egyvalamit találtunk a ház romjai között: egy elszenesedett tetemet. Tudtuk, hogy az övé, mert rajta volt a gyűrűje, benne egy fényes, fekete kővel, amelyet mi mágnesvaskőnek hívtunk. Nem ugrik be, ma hogy szokták nevezni. Elvittük a férfi hulláját a régi temetőbe, és beraktuk a bunkerba. Charles Meade, Diana édesapja torlaszolta el a nyílást azzal a cementtömbbel. Úgy véltük, ha egyszer már visszatért, egy nap talán újra próbálkozik majd, és amit csak lehetett, meg akartunk tenni ez ellen. Ezután a túlélő szülők elrejtették a családi árnyak könyveit, és igyekeztek a gyerekeiket a varázslatnak még a közelébe se engedni. És furcsa, de a legtöbb szülő még a saját képességeit is elfelejtette. Azt hiszem, ha nem felednek el mindent, abba beleőrültek volna. De akkor is furcsa, most visszagondolva, hogy mennyit felejtettek.

A rekedt hang egyre halkabb lett, ám Cassie nagymamája ekkor erősen megmarkolta a lány csuklóját.

- Most jól figyelj rám, gyermekem! Ez nagyon fontos. Néhányan nem felejtettünk, mert képtelenek lettünk volna rá. A lányomat egy jósnőről neveztem el, ahogy ő is téged, mert mind látnokok vagyunk. Édesanyád nem bírta elviselni, amit a látomásai jövendöltek, így hát elmenekült New Salemből, meg sem állt az ország túlsó feléig. De én maradtam, és végignéztem, ahogy a látomásaim valóra váltak, egytől egyig. A kisbabák, akik egy hónap leforgása alatt jöttek világra a Varjúrév úton, szüleik minden igyekezete ellenére különös gyermekekké cseperedtek. Kezdettől fogva vonzották őket az Erők és a régi hagyományok. Mind erősek lettek... néhányan rosszak is. Én mindennek tanúja voltam, és közben hallottam az elmémben Fekete John nevetését. A testét elégették, ám a szellemét nem pusztíthatták el, az mindig is itt várakozott, a régi temető és a tizenhármas szám romja körül ólálkodott. Várta a gyülekezetét, amelyet eltervezett, amelyet világra segített. Várta, hogy felnőjenek a gyermekek. Várta, hogy feltámasszák. Én tudtam, hogy ez meg is fog történni... és tudtam, hogy csak egyvalaki szállhat szembe vele, amikor majd megtörténik. Mégpedig te, Cassie. Megvan benned a családunk ereje, látnoki képessége és varázshatalma. Könyörögtem édesanyádnak, hogy jöjjön haza, mert tudtam, hogy csak te mentheted meg a Varjúrév út gyermekeit. Nélküled behálózná őket az a pokolfajzat, ahogy a szüleiket is behálózta, ő lenne a vezetőjük és parancsolójuk. Most már csakis te óvhatod meg a többieket Fekete Johntól.

- Szóval, ezért vesztetek össze anyuval döbbent meg Cassie. Miattam.
- A bátorság kérdésén vesztünk össze. Anyád meg akart védeni téged, én viszont tudtam, hogy akkor a többiek mind odavesznek. A te sorsod eldőlt, mielőtt megszülettél volna. És az volt a legrosszabb, hogy mindezt még csak el sem árulhattuk neked: így szólt a prófécia. Semmiről sem tudva kellett idejönnöd, és megtalálnod a saját utad, akár egy ártatlan áldozat. És így is történt. Megtettél mindent, amit csak elvárhattunk. És közeledett az idő, amikor mindent elmagyaráztunk volna neked... De az a lány, Faye, rászedett minket. Egyébként hogy sikerült túljárnia az eszünkön?
- Én... Cassie azt sem tudta, mit mondjon. Én segítettem neki, nagyi vallotta be végül. Megtaláltuk a kristálykoponyát, amit egykor Fekete John birtokolt, és tele volt sötét energiával. Valahányszor használtuk, meghalt valaki. És aztán... Cassie mély levegőt vett. Aztán ma este Faye ránk parancsolt, hogy vigyük a koponyát a temetőbe. És amikor ott elővette... nem is tudom... kiáradt belőle a sötétség...

A nagymamája bólogatott.

- Az a férfi szolgálatába állította a sötétséget. Akárcsak az igazi Fekete Alak, a halál ura. De Cassie, érted, mi történt? - Az idős asszony óriási erőfeszítés árán, küszködve felült, hogy Cassie szemébe nézhessen. - Amikor elvittétek a koponyát Fekete John sírjához, és kieresztettétek az energiát, az elég volt ahhoz, hogy életre keltsétek őt. Most már tényleg itt van, megint visszatért. Nem csupán szellemként vagy lidércként, hanem emberként. Élő, lélegző férfiként. Amikor legközelebb találkoztok vele, már máshogy fog kinézni, amint lehetősége lesz rá, gondosan ki fogja csinosítani magát. És megpróbál majd becsapni.

Ernyedten hátrahanyatlott.

- Na de, nagyi... jaj... én segítettem elszabadítani őt. Bocsáss meg! Bocsáss meg...

Cassie szemét elhomályosították a könnyek.

- Nem tudhattad. Megbocsátok neked, gyermekem, ami történt, megtörtént. De készen kell állnod...

Nagymama szeme lecsukódott, az asszony légzés közben ijesztően hörgött.

- Nagymama! - rázta meg Cassie bepánikolva.

Az öreg szempár lassan megint felnyílt.

- Szegény Cassie! Ez óriási teher. De van benned erő, csak rá kell lelned. És most már ez is a segítségedre lesz. Gyengén a lány kezébe nyomta az árnyak könyvét. Ebben benne van a családunk minden tudása és az összes prófécia. Olvasd el! Tanulj belőle! Meg fogja válaszolni azokat a kérdéseket is, amelyeket én már nem tudok. Boldogulni fogsz...
 - Nagyi! Nagyi, kérlek...

Nagymamája szeme még mindig nyitva volt, de tekintete megváltozott, üveges lett, mintha már nem is látta volna őt.

- Békével megyek most már, mert elmeséltem neked a történteket... De van még valami. Még valami, amit tudnod kell...
- Cassie! kiáltott fel valaki az ajtóban, és a lány úgy megijedt, hogy összerezzent, majd felnézett. Laurel állt a konyha küszöbén, tündéri arca elsápadt az aggodalomtól. Cassie, mi történik idebent? Baj van? Hívjak orvost?

A padlón heverő öregasszonyra meredt.

- Laurel, ne most! - zihálta Cassie. Sírt, de még erősebben szorította nagymamája göcsörtös kezét. - Nagyi, kérlek, ne hagyj itt! Félek, nagyi! Szükségem van rád!

Nagymamája ajka mozgott, ám a hangját alig lehetett hallani.

- Sose félj, Cassie! Nincs a sötétben semmi félelmetes, csak szembe kell nézni vele...
- Kérlek, nagyi, kérlek! Jaj, ne... Cassie a nagymamája mell-kasára ejtette a fejét, és szívszaggatóan zokogott. A göcsörtös kéz már nem fogta a kezét. Azt mondtad, hogy még valamit el kell árulnod nekem siránkozott. Még nem mehetsz el...

Nagymamája mellkasából szinte kivehetetlen sóhajtás tört fel. Cassie a "John" nevet vélte hallani. És még azt:

- ...semmi sem hal meg örökre, Cassie...

A Cassie homloka alatti mellkas még egyszer megemelkedett, aztán nem mozdult többet.

Odakint sárga hold állt alacsonyan az égen.

- A gyászoló hold - mondta Laurel halkan. - Így hívjuk ezt a holdfázist.

Találó, gondolta Cassie, bár már felszáradtak a könnyei. Még bőven maradt benne felgyülemlett sírhatnék, ám annak várnia kellett a sorára. Cassie-nek akadt még egy tennivalója, mielőtt megengedhette volna magának, hogy megpihenjen és zokogjon. Most, hogy hallotta a nagymamája történetét, rengeteg kérdése és dilemmája akadt... de mindenekelőtt el kellett intéznie ezt az egy dolgot.

Jó pár autó parkolt a házuk közelében. Ott volt az egész gyülekezet... nem, nem mindenki. Cassie látta Suzant, Seant meg a Henderson fivéreket, Adamet és Dianát. De nem látta azt az egy embert, akit keresett.

- Melanie meg Nick elvitték anyukádat Melanie nagynénjéhez, Constance-hoz - mondta neki habozva Laurel. - Gondolták, ma éjszakára ott volna neki a legjobb. Még nem tért teljesen magához... de szerintem rendbe fog jönni.

Cassie nagyot nyelt, és bólintott. Ő nem volt biztos ebben, semmiben sem volt biztos. Csak azt tudta, mit kell tennie most rögtön.

Sose félj, Cassie! Nincs a sötétben semmi félelmetes, csak szembe kell nézni vele.

Csak szembe kell nézni vele. Muszáj szembenézni vele, és a sarkunkra állni.

Ekkor Cassie meglátta, akit keresett.

Faye a kocsik fényszórójának megvilágításán kívül, a sötétben állt. Fekete ruhája és haja beleolvadt az éjszakába, ám sápadt arca meg az ezüst ékszerei feltűnőek voltak.

Cassie habozás nélkül odament hozzá. Abban a pillanatban képes lett volna megütni, nyakon ragadni vagy akár megölni Faye-t. De csak annyit mondott neki:

- Vége.
- Mi?

Faye szeme kissé megvillant, tükrözte a holdfény sárgáját. A lány rossz bőrben volt, látszott, hogy nyugtalan... és veszélyes. Mint egy halom dinamit, ami bármikor felrobbanhat.

- Vége van, Faye - ismételte Cassie. - Vége a zsarolásnak, vége a fenyegetéseknek. Nem vagyok többé a foglyod.

Faye dühös grimaszt vágott.

- Figyelmeztetlek, Cassie, most aztán igazán nem kéne idegesítened. Még mindig én vagyok a gyülekezet vezetője. A szavazás korrekt volt. Nem változtathatsz az eredményen.
- Nem is akarok változtatni rajta... egyelőre. Most csak azt mondom, hogy nekem nem parancsolgathatsz többet. Elég volt.
 - Akkor elég, ha én mondom! acsargott a lány.

Cassie rádöbbent, milyen közel áll Faye a kiboruláshoz, valóban milyen veszélyes a hangulata. De már ez sem számított. Talán jobb is így, egyszerre túlesni az egészen.

- Nem viccelek! - folytatta Faye indulatosan. - Ha kibabrálsz velem, én is kibabrálok veled...

Cassie mély levegőt vett, majd azt mondta:

- Csak tessék!

Nincs a sötétben semmi félelmetes, csak szembe kell nézni vele.

- Hát jó - szűrte a szavakat a foga között Faye. - Úgy lesz.

Megfordult, és odamasírozott Dianához meg Adamhez, akik egymást átkarolva álldogáltak. Cassie látta, hogy Dianát tulajdonképpen csak Adam tartja álló helyzetben, és egy pillanatra odalett a bátorsága. De muszáj volt így tennie. Az eskü dacára, Diana fájdalma dacára muszáj volt így tennie.

Faye megfordult, visszanézett Cassie-re. Arckifejezése egyértelműen azt üzente: *ezt még megbánod*. Cassie-n hirtelen úrrá lett a pánik, nem tudta, tényleg úgy lesz-e. Meg fogja bánni? Mégis rossz döntést hozott, rosszkor száll szembe Faye-jel? Talán jobb lenne várni, átgondolni ezt az egészet...

Ám Faye már visszafordult Dianához, arcáról sütött a gonosz diadalérzet. A gyülekezet most nagyon neheztelt Faye-re, de még mindig ő volt a vezetőjük, és ezen semmi sem változtathatott. És most azzal kezdheti az uralmát, hogy bosszút áll azokon, akiket a legjobban gyűlölt.

- Diana - szólt -, elárulok neked egy titkot!
